SINUCIDERE GRAVITAȚIONALA

Aurel Cărășel
SINUCIDERE GRAVITAȚIONALĂ
5

© 2022, Aurel Cărășel
© 2022, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României CĂRĂȘEL, AUREL
Sinucidere gravitațională / Aurel Cărășel. - București:
Pavcon, 2022
ISBN 978-606-9625-47-7

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro www.
colectiasf. r o

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Ilustrația: **AI**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9625-47-7

AUREL CARAȘEL

Sinucidere gravitațională

Editura **PAVCON**
București, România, 2022

Completează-ți ***Colecția Science-Fiction*** cu:

 # 1 Extra-Terestrul
 # 2 Secretul emisferei
 # 3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
 # 4 Scornituri spăimântătoare
 # 5 Rangkook
 # 6 Vendetta lui Ucigă-1 Toaca
 # 7 în anul 4000 sau O călătorie la Venus
 # 8 Erezia egumenului Glicherie
 # 9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
 # 10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
 # 110 tragedie cerească
 # 12 Cetiți-le noaptea
 # 13 Marginea curcubeului
 # 14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15Praf
 # 16 Manuscrisul episcopului Petronius
 # 17Steaua fulgurantă - IVA 2
 # 18Un român in Lună
 # 19 Oameni pe care i-am cunoscut
 # 20 Sawtooth
 # 21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22Prograd ia
 # 23 A doua Lună a Pământului
 # 24 Dialogul păsărilor
 # 25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
 # 26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27Therra
 # 281944 Ein Freak
 # 29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
 # 30CdT 1 - Bacteria nemuririi
 # 31 CdT 2 - Cârligul spațial
 # 32CdT 3 - Poarta mânturii
 # 33 RSA - Furia fiarelor
 # 34 RSA - Marile migrații
 # 35 Olympus Mons
 # 36 RSA - Noaptea lemurienilor
 # 37 Praf 2 - Atingerea sălbăticiei
 # 38 RSA - Auro Luck
 # 39 Războiul Celestinei
 # 40-49 Aripile Albastre
 # 50 Sânge, Metal și Speranță
 # 51 Decadența sufletelor noastre
 # 52Povestiri spăimântătoare
 # 53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
 # 54 Războiul Eleninei
 # 55 Casa din altă viață
#56Dinosauria
 # 57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
 # 58 învățătorul
 # 59 Noaptea orașului ilustrat
 # 60 Praf 3
 # 61 Saurianul de metan - IVA 3
 # 62 Artefactul
 # 63 Casa fără cărți
#64Apophis
 # 65 Parlamentul
 # 66 RSA - Hora hoiturilor
 # 67Dragonul fără aripi
 # 68 RSA - Judecata de Apoi
 # 69Avatarii faraonului Tlâ
 # 70 RSA - România sub Asediu
 # 71 Efectul Metamorphis
 # 72 Dicționar de Enigme și Mistere
 # 73 Elogiu muncii de partid
 # 74 Insula pescărușilor
 # 75 Aurul beznei
 # 76 București, 2058
 # 77Încăpățânarea Timpului
 # 78 Deocamdată... enigme
 # 79 Tunelul de la capătul lumii
 # 80 Ultima frontieră
 # 81- 83 Istoria Literaturii SF
 # 84Orașele caracatițelor
 # 85 Europa benzilor desenate 2
 # 86 Confesiunile Omului-câine
 # 87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
 # 88 Oameni goi pe străzi
 # 89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
 # 90RSA-Tg. Jiu '59

Intre cucerirea spațiului și construirea unui univers umanizat

Prolegomene la o istorie a umanității solariene

Lumile Agricole Spațiale (LAS) reprezintă un concept întâlnit încă de la începutul secolului al II-lea EC, în jurnalul lui Eriks vaan Vongt y Trivalles, căpitan de cursă lungă pe transportorul „Cleyjans Puerto Rico", aparținând Companiei Harald & Stickers, singura care cumpărase, în anul 99 EC, un coridor de transport spre lumile lui Jupiter. Era vorba numai despre o simplă opinie, care viza mai mult ideea de a asigura hrană naturală pentru echipaje, în puncte de acces fixe, asemenea unor oaze în deșert. Deoarece zborurile lungi implicau nave de mari dimensiuni („Cleyjans,, avea lungimea de 2,33 km și lățimea, în punctele cele mai îndepărtate de ax, de 489 m), echipajele pentru manevre și întreținere erau mari, depășind frecvent 150-200 de oameni. Hrana și apa potabilă și cea menajeră ocupau mai mult de un sfert din dimensiunea navelor, iar acest lucru se repercuta în micșorarea suprafețelor dis-

ponibile pentru transport. Mai multe platforme agricole, rotindu-se pe orbita unor corpuri cerești precum Marte, Europa, Iapetus sau Ostia/Clouds ar fi putut expedia, la cerere, cu ajutorul unor navete rapide, alimentele și apa necesare navelor aflate în tranzit prin apropierea lor.

Ideea a fost prezentată, la un moment dat, în cadrul unei ședințe ordinare a Administrației, dar cos- turile amenajării unor astfel de puncte de producție- aprovizionare au fost considerate mari în epocă pentru a capta interesul, iar numărul curselor lungi s-a dovedit prea mic pentru a face investiții pe termen lung în infrastructura respectivă. Mai mult, Imperiul Catolic Hispano-German, care domina scena politică și militară a vremii și care se constituia în principalul finanțator al proaspăt înființatei Administrații Spațiale, era interesat mai degrabă de studiile de fezabilitate pentru construirea unui far cosmic, amplasat la limita exterioară extremă a microsistemului jovian, din ce în ce mai necesar, în raport cu tendințele de creștere al numărului de zboruri către destinatii aflate din- »
colo de acesta.

Prima prezentare documentată a unui astfel de proiect îi aparține Fundației *Cosmosul pentru Toți,* un suban- samblu de cercetare sociologică aparținând Administrației, dar funcționând sub umbrela politică a Regatului Huasteca. în anul 279 EC, San/revan/Outlander,
Sinucidere gravitațională Aurel

președintele fundației, prezintă în fața Consiliului Mic al Administrației avantajele realizării unui Cerc Agricol format din 27 de planetoizi și asteroizi, amplasat pe o extraorbită marțiană. întrucât numărul Coloniilor Spațiale ajunsese deja la 84, iar numărul locuitorilor acestora depășea

deja două milioane de umani, aprovizionarea lor cu produse agricole therrane devenise treptat nefezabilă economic, iar cultivarea acestora în limitele fiecărei colonii era practic imposibilă, din cauza spațiului locuibil limitat de dimensiunile domurilor de protecție. Intitulat „Cercul Agricol Marțian", proiectul a fost bine documentat d.p.d.v. tehnic, agreându-se ideea unei limite superioare de timp de patru decenii pentru transpunerea sa integrală în practică. Cel care l-a girat cu uriașa sa experiență științifică a fost Entitatea Digitală Rațională Xolotl. Divergențele din ce în ce mai acute dintre Regatul Huasteca și Imperiul Catolic Hispano-German cu privire la colonizarea microsistemului jovian au făcut însă ca el să fie abandonat pentru o perioadă de peste un secol.

Reluarea si reevaluarea sa în 401 EC, se datorează in- terventiei în forța a lui ERD Xolotl, care a amenințat cele » » ' » două părți beligerante, aflate în stare de conflict spatial latent, cu detonarea unei încărcături subnucleare în coroana solară si stârnirea, în acest fel, a unei fur- tuni puternic radioactive, care ar fi făcut impracticabilă orice rută interplanetară pentru mai multe decenii.

Sinucidere gravitațională Aurel

Regele Vuente-il-Descades al III-lea, cel dintâi cu privilegii regale dincolo de Centura Marțiană, și Maiestatea Sa Imperială Otto von Hildenburg al VI-lea, din vechea dinastie a Hildzilor, s-au văzut nevoiți să încheie un pact de neagresiune pentru regiunea Marte- Jupiter și să permită, în felul acesta, punerea în practică a mai multor proiecte ale Administrației, printre care și acela al Cercului Agricol, a cărui nouă denumire ajunge să

fie cea de Lumi Agricole Spațiale.

Cel care reușește, însă, să creeze premizele unei acceptări tacite și de lungă durată a acestui pact e Papa Hans Deveria Calcedonitul care, în 422 EC, binecuvântează proiectul, aducând argumente teologice imbatabile: „Dumnezeu i-a creat pe oamenii-păstori și pe oamenii-agricultori, iar cei care i s-au închinat au fost fie nomazi, urmându-și turmele prin deșert, fie țărani, așezați prin oaze și trăind de pe urma muncii fizice a mâinilor lor. Dacă umanitatea va reuși să recreeze acel »
spațiu originar, asta înseamnă că se va întoarce cu fața de la păcatul biblic și va ajunge curată, în ochii Lui, asemenea acelor străbuni îndepărtați. Binecuvântate fie, deci, Lumile Agricole Spațiale, care stau să se nască, precum binecuvântati să fie si toti cei care vor osteni întru conceperea, crearea și locuirea lor."

LAS a fost construit în trei etape distincte.

în prima, care a durat 57 de ani, au fost selecționați 27 planetoizi, cu dimensiuni aproximativ egale, și au

fost aduși prin tractare magnetică până la limita de rejecție a Centurii Marțiene. Din acest punct, a fost folosit efectul Makarrenko, o *praștie cosmică* gigantică, prin intermediul căreia planetoizilor le-au fost imprimate direcții și viteze diferite pentru a se poziționa în jurul Planetei Roșii, într-o elipsă de amplificare, care urma să întindă lanțurile gravitației până la o distanță de 460.000 de kilometri fată de axa lui Marte.

In etapa a doua, care a durat mai bine de un secol, au fost aduși alți 91 de planetoizi, în calupuri de câte cinci, respectiv șapte bucăți, din diferite puncte ale Centurii, și atașați elipsei cu

ajutorul curenților spațiului. Inserția lor în exteriorul orbitelor celor din primul val s-a dovedit o problemă tehnică extrem de dificilă, care a întârziat planurile inițiale cu aproape două decenii și a condus la ciocnirea și distrugerea a patru dintre ei. Evoluția pe care a cunoscut-o în epocă ingineria satelitară a fost una fără precedent și a permis punerea bazelor pentru asaltul final.

Cea de-a treia etapă, care a început în anul 612 EC, s-a întins pe o durată de 62 de ani și a constat în ream- plasarea *praștiilor Makarrenko* la limitele sistemului jo- vian, pentru a se putea profita de amplificarea de viteză oferită de câmpul gravitațional al uriașului gazos. De această dată, corecțiile de viteză și de direcție aduse planetoizilor la apropierea de stațiile de tranzit au fost suficiente pentru ca erorile din etapa precedentă să

nu se repete, iar inserția pe noile orbite marțiene să se facă fără probleme importante și fără ca fragilul echilibru de rotatie al sateliților anteriori să fie afectat în mod real.

în anul 716 EC, atmosferele primilor 42 de sateliți au devenit operaționale, astfel încât therraformarea s-a dovedit încheiată și procesul de colonizare a putut să înceapă. Deși limitele sale fuseseră stabilite între 152.000 și 415.000 de coloniști pe planetoid, în funcție de tipurile de culturi ce urmau a fi practicate, dar și de recoltele care se așteptau de la fiecare în parte, calculele s-au dovedit inexacte, din cauza solicitărilor prea mari, venite în special de la cetățenii therrani. Nu au fost rare cazurile când aceste limite au fost

depășite chiar și de 7-8 ori, dar practica a demonstrat că plafoanele de colonizare puteau să fie ridicate, deoarece de la un anumit prag în sus populația unui planetoid se regla de una singură, iar solicitarea de coloniști noi scădea de la sine. Statisticile arătau că în 918 EC, numărul total de locuitori ai celor 256 de plane- toizi LAS ajunsese la 198.000.000 și se stabilizase complet. începând cu anul 1052 EC, Therra mai aproviziona Coloniile spațiale doar cu 12% din cantitatea de produse agricole solicitate de acestea, ceea ce demonstra faptul că proiectul Lumilor Agricole, prima operațiune de therraformare la scară mare, se dovedise un real succes.

10

Sinucidere gravitațională Aurel

Sistemul de conducere al LAS a cunoscut multe modificări si chiar schimbări fundamentale de-a Iun- gul secolelor. Inițial, a existat o conducere directă, prin numirea de reprezentanți de colonizare de către Administrația Spațială, dar la sugestia lui ERD Xolotl, a fost desemnat un Guvern Provizoriu pentru Colonizare, format din câte doi reprezentanți trimiși de către fiecare Colonie, trei de pe Therra și trei din partea Administrației.

încă de la jumătatea celei de-a doua etape, forma de conducere prin desemnare exterioară a stârnit controverse în rândul populației de colonizare, care își vedea îngrădite drepturile sociale, dar și nemulțumiri din partea guvernului marțian, care considera că utilizarea spațiului său orbital îi conferă mai multe drepturi economice si de administrare decât coloniilor mai îndepărtate.

Descoperirea, în subsolul coloniei mar- tiene Althineea, în anul 464 EC, a unui uriaș laborator medical destinat producerii unui virus, construit pe genomul unui retrovirus de sorginte extrasolariană, menit să saboteze sistemul nanonicelor medicale PNMA 1, aflat în corpul fiecărui colonist sosit pe lumile lui LAS, a stârnit un scandal enorm, în urma căruia președintele Micului Consiliu, Softian and-Abdulah Sakura a fost înlăturat de la putere și forțat să se autoexileze pe una din coloniile periferice ale lui Neptun. Odată demonstrată legătura sa directă cu planul marțian de sa

il

Sinucidere gravitațională Aurel

botare a LAS, în condițiile în care Guvernul Provizo- riu pentru Colonizare s-ar fi opus solicitărilor conducerii marțiene, Administrația a trimis și stabilizat pe extraorbite de supraveghere și intervenție un sfert din Flota Spațială și a propus realizarea unui Tratat de Autonomie pentru LAS, prin care populației colonizatoare să-i fie lăsat dreptul la autodeterminare politică, socială și economică, cu obligația de a vinde timp de două secole produsele agricole obținute, la prețuri stabilite de Administrație, în vederea recuperării investițiilor materiale făcute în proiect.

In anul 497 EC, cele 256 de Lumi Agricole au decis instaurarea unui guvern unic, o dată la fiecare 20 de ani, din care să facă parte câte un membru trimis de fiecare colonie. Această formă de conducere a durat până în anul 776 EC, când numărul acestora a scăzut la 126, un singur

membru putând să reprezinte fie o singură colonie agricolă, fie un grup de colonii asociate, conform unor interese exprimate oficial. în 869 EC a urmat o nouă restrângere, ajungându-se la 86, în rândul cărora 18 erau entități-artificiale-inteligente, cu statut de cetățeni-solarieni-asociați.

LAS nu a avut niciodată armată pentru apărarea granițelor sale spațiale. Aceasta i-a fost asigurată încă de la început de către Administrație, care începând cu 491 EC a dislocat de permanență un corp expediționar al Flotei în jurul planetoidului nelocuit Mydas//ad

12

Sinucidere gravitațională Aurel

Spiritu Santos. în afară de protejarea planetoizilor LAS și a navelor-cargou de transportat produse agricole către celelalte Colonii ale Sistemului, militarii Flotei au avut multiple misiuni secrete, printre care și aceea de stârpire a piraților cosmici ascunși în Centura Marțiană, dar și supravegherea revoltelor permanente de la suprafața Planetei Roșii.

Succesul enorm și de durată al proiectului LAS a determinat Administrația Spațială să încerce repetarea sa, pentru asigurarea planurilor de colonizare ex- trasolariană. Astfel, în anul 2089 EC, Micul Consiliu a început dezbaterile pentru aprobarea unui proiect asemănător, dar la o scară mai mare, care să conducă la realizarea unor Lumi Agricole Oorthiene Spațiale (LAOS), fapt care ar fi permis în viitor colonizarea sistemelor stelare cele mai apropiate, Proxima Centauri fiind cea dintâi vizată.

13

Fragmente din compendiul istoric

Apariția, dezvoltarea și perpetuarea LAS

Extras din „Organigrama Lumilor Agricole Spațiale (LAS)", Tetradonul XXVI, Exagetul CCX:

Kaymman 002, considerat cel mai mare dintre cei 256 de planetozi agricoli, având un diametru de 899 km, a fost capturat în anul 477 EC, la limita nordică a Centurii Marțiene. Transportul până în zona de captură a Planetei Roșii a durat 67 de ani si a distrus corn- plet șase platforme de tracțiune gigant. Poziționarea pe setările provizorii s-a încheiat în 589 EC, iar aprobările pentru therraformare s-au dat cinci ani mai târ- ziu, când planetoidul și-a căpătat numele de catalog. Mydhas 002 devenea astfel principalul producător de alge proteinice și cea mai mare suprafață lacustră din Sistemul Sol.

în 711 EC, pe Mydhas s-a refugiat Orhos y-van Son- tares, un prosecutant cu trei limbi cerebrali artificali, care a fost expulzat de pe satelitul therran Dione, din cauza inițierii unei revolte împotriva Administrației. Datorită reliefului foarte accidentat al zonei montane,

14

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

operațiunile de căutare și de capturare a sa au durat 28 de ani si s-au finalizat cu sinuciderea limitată a acestuia. Van Sontares a devenit prima unealtă-artifi- cială care a încercat să îsi

debranseze limbii cerebrali » »
de structura gazoasă care-i ținea loc de corp.

Salsburry-Onto este primul planetoid adus în Mi- crosistem și poziționat pe o orbită marțiană atipică. El a fost identificat în anul 339 EC de către expediția plotului-United, în zona mediană a Centurii, plutind la 12 parseci de companionul său din tandem, **Ulrich 1012,** un nucleu de cometă rămas fără coada gazoasă, din pricina depărtării față de steaua Sol. Faptul că avea deja o mișcare de rotație în jurul axei și o gravitație atingând 0,16% din cea a Therrei, a punctat decisiv în alegerea sa și nu a lui Ulrich pentru a deveni deschizătorul *buclei satelitare* care urma să circumscrie alti încă 255 de planetoizi, constituind cel mai mare proiect de inginerie cosmică aplicată derulat în primul mileniu al Erei Cosmice.

Therraformarea a durat 88 de ani, principalele elemente (atmosfera și apa) fiind aduse din Centura Jo- viană, sub forma unor paralelipipede de gheață. Realizarea proiectului a costat Administrația aproape un miliard de soli, echivalentul construcției și echipării a o mie de nave cosmice. Salsburry-Onto a devenit primul producător independent de grâu în spațiul in-

trasolarian și a reușit performanța, nemaiatinsă ulterior de niciun al planetoid al *buclei,* de a-și fi acoperit costurile de transformare în mai puțin de o jumătate de secol.

La suprafața sa, formată în proporție de 88%

din câmpie, s-a stabilit, în anul 512 EC, *dianul-Sokarov,* structura inteligentă care, împreună cu *descriptorul de rețele* Horleone Dash, a făcut posibil procesul de înființare a Institutului pentru Urbanistica Orașelor Aeriene (IUOA), în fapt, cea dintâi organizație oficială a Administrației preocupată de urbanizarea aeriană a coloniilor spațiale.

Sertell/11.12 este cel de-al 74-lea planetoid capturat și instalat în Microsistemul LAS. Destinat inițial cul- J , tivării cu cartofi Austrian, capabili să reziste doi ani în condițiile frigului și radiațiilor cosmice, a fost relo- cat viței-de-vie, după insuccesul primei recolte, din anul 601 EC. Guvernatorul său de atunci, Andurante- Klauss/Eri, un hipermufat al Rețelei, a reușit să obțină modificarea profilului agricol, argumentând că piața therrană avea să fie mai mult decât suficientă pentru orice cantitate de vin, rachiu și produse alcoolice de- rivate produse aici. Recoltele din 626-628 EC i-au dat dreptate, iar ulterior suprafața cultivată s-a extins, Sertell devenind un punct obligatoriu de escală pentru navele-cargou care făceau curse în direcția Colo-

niilor. în secolul al VIII-lea EC, Marte avea să devină, ca putere de absorbție, a doua piață de desfacere după Therra. în 878 EC, întreaga suprafață devenită disponibilă pentru cultivarea viei, după nivelarea „etajelor" montane a fost cultivată, iar planetoidul a devenit principalul

producător de vin din Sistemul Sol.

Descoperirea, în 955 EC, a singurului *punct de trecere* din Sistem către un spațiu paralel, așa-numita **Porta Incognito,** situat aproape de jumătatea înălțimii muntelui Yagellon, a făcut din Sertell un perimetru de atracție turistică, milioane de vizitatori coborând treptele Liftului Spațial, în ideea de a vizita lumi îndepărtate cu minimum de cheltuieli. Considerat la început un outsider, în linia planetoizilor aducători de profit pentru trezoreria Administrației, Sertell a ajuns la începutul celui de-al doilea mileniu al Erei Cosmice pe poziția secundă, în imediata apropiere a producătorului de cafea și produse derivate, Camelot-at-Art.

Mydas//ad Spiritu Santos este al 87-lea planetoid capturat în Centură, cu ocazia celui de-Al Treilea Raid Venturian în microsistemul jovian, și adus în Lumile Agricole cu alt scop decât pentru a fi cultivat. Cu un diametru de 336 de kilometri, Mydas avea forma unui cartof tăiat, iar miezul era o bilă mare de fier, în stare de fierbere. Acesta genera un câmp gravitațional atât de puternic, încât cei care-1 aduseseră au utilizat efec-

tul de inversare a polarității pentru a-1 smulge din ghearele uriașului său stăpân. Mydas a servit încă de la început numai pentru stabilizarea, în diferite forme, pe orbite, a unei treimi din planetoizii Lumilor. Nu a fost nici therraformat și nici locuit. La suprafața sa nu a fost construită

nici măcar o stație de cercetare, fiind singurul pe care omul nu a pus vreodată piciorul.

In 554 EC, platforma-tehnică „Sandoval Uni" a fost capturată în câmpul său gravitațional, iar Consiliul Mic al Administrației Spațiale a decis că readucerea sa în spațiul navigabil necesita costuri prea mari pentru a merita efortul. „Sandoval-Uni" a fost transformată în axă-satelitară de supraveghere al lui Mydas și a efectelor gravitaționale produse de miezul pulsatil al acestuia.

Garcia, Umbraria și **Hexel,** sunt trei planetoizi „gemeni", asemănători ca dimensiuni, ca unghi de înclinare a axei și ca viteză de rotație. Căpitanul Hansellar, cel care a condus de la bordul inelului-de-captură operațiunea de translare din zona de influentă a lui Ceres , * până la cea de implant, a consemnat în jurnalul de bord că respectivele corpuri cerești păreau să fi rezultat din dezmembrarea unei comete gigantice, de proveniență extrasolariană. Pentru că deplasarea nu s-a desfășurat pe o traiectorie eliptică obișnuită, a fost necesară conceperea unui inel din particule de amoniac

înghețat, care a anvelopat spațiul de revoluție al pla- netoizilor. Mișcarea sa de rotatie, contrară mișcării > > ' » acestora, i-a stabilizat în perioada translării și a ajutat la păstrarea distanței de siguranță dintre ei.

Cei trei bătrânei, cum au fost denumiți de căpitanii care aveau rute în zonă, au devenit operaționali în 779 EC, an în care Corporația

Fundației i-a închiriat de la Administrație pentru cinci secole și i-a transformat în singurii producători de cafea hibrid din Sistem, cele 999 de tipuri originale de cafea și extracte de cafeină și cafezonă dominând de departe piața de profil.

Mai mult, datorită celui mai mare lac rotund din Sistemul Sol, Umbraria a ajuns rapid locul preferat pentru sporturile nautice derulate în prespațiul jovian. în anul 1001 EC, Umbraria a devenit locul de desfășurare al Olimpiadelor Nautice Spațiale, păstrând această titulatură până la începutul mileniului al Ill-lea EC.

Extras din „Jurnalul de bord" al cărăușului „Pelerinul cuantic", condus de căpitanii Saunders și Glanville Sturgeon:

„Am descoperit cei șase planetoizi aflați în mișcare retrogradă simultană în data de 154.12.899 EC, la ora 06:16, timpul local. Conform tradiției catagrafice, au primit denumiri luate din Statisticile Onomastice Therrane, deși numele de acolo nu mai corespund ni- ciunei realități contemporane. Patru dintre ei (respec-

tiv Orlaw, San Felix, Nigger Luwe și Absalom/Absalom) nu prezentau „cârlige" de tractare gravitațională, așa că am fost nevoiți să îi îndepărtăm de pe direcția de explorare prin explozii controlate. Singurele capturi pe care am reușit să le facem au fost Safraw și Cincille, care, spre plăcuta noastră surpriză, dețineau straturi de atmosferă extrem de rarefiată. împachetarea și imprimarea vitezei necesare pentru efectul

Coriollis de translare a durat două săptămâni-standard, iar apoi am fost nevoiți să stăm la ancoră, în așteptarea fuzeelor- Beograd, pentru antamarea saltului. Glanville susține că e posibil să fim nevoiți să așteptăm încă vreo două decade, dacă traulerul care le transportă va fi nevoit să ocolească Brâul Multiflex. în această perioadă, am putea determina compoziția solului și am putea înainta către Comisie parametrii principali pentru stabilirea tipurilor de culturi care s-ar preta la însămân- țare.

în ziua 86 de la contact, un droid-Cav a descoperit, în cea mai lungă trecătoare de pe Safraw, urme clare de locuire și de viață inteligentă noncarbonică - semne grafice zgâriate pe pereții verticali ai unei spinări de munte, precum și un fel de unelte, realizate din obsidian topit (!!!) și turnat în forme. Aceste așa-zis unelte par mai degrabă întruchipări materiale ale unei geometrii asimetrice din paleta post-euclidiană, inițiată în secolul al II-lea al Erei Cosmice de către SuuM-Gal-

20

Sinucidere gravitațională Aurel

dan-o-Pant, în cadrul proiectului Spin, de studiere a vârtejurilor cosmice. O geometrie care sfidează logica aristotelică și aduce în prim-plan elemente nonrigu- roase de arhitectură onirică, asemănătoare până la un punct cu aceea dezvoltată de drogurile opiacee. Se- cunzii-la-comandă au înregistrat și împachetat arhivele informaționale și le-au expediat, prin subducție, către Depozitele Arma ale Administrației.

Savtrans, o odisee turistică în sistemul Lumilor Agricole! Al doilea planetoid ca mărime al Sistemului Lumilor Agricole, scăldat într-o atmosferă extrem de densă și de turbulentă, cu cele mai lungi piste de sohen și cu cele mai adânci fose pentru scufundări fără dilu- ție cu oxigen, vă oferă posbilitatea de a petrece o de- cadă aventuroasă și lipsită de intruziuni exterioare. Profitați din plin de perioada de reduceri la transportul cu Liftul Spațial - de la stațiile de încărcare Mihalcen, Arizona-Trav, Bombay-cel-roșu și Singura Americă, toate situate în emisfera sudică a Planetei Roșii, retururile sunt gratuite.

Savtrans este un corp spațial imersat în proporție de 90%, iar bazinele pentru creșterea algelor nutritive, a planctonului gigant, a scoicilor trivalve, a melcilor marini fără cochilie si a caracatițelor de carne sunt , »
marcate explicit pe toate pliantele pentru a nu interfera cu traseele turistice alese. Cele sase vârfuri-insulă

J

21

pe care sunt așezate bazele de cercetare, întreținere și turism, respectiv Athena, Afrodita, Hera, Hestia, Artemis și Demetra dețin cele mai complete programe din Sistemul Sol pentru turismul oniric și pentru cel ratio- nal-recreativ.

Pe insula Afrodita, la altitudinea de 4319 m, puteți vizita muzeul-reconstitutiv al celebrei bătălii din anul 381 EC, când Platforma Orbitală Rover 11 a fost atacată de flota militară a piraților din Centura Marțiană, sub comanda biotului

Serverus Poco, iar Administrația Spațială a fost pe punctul de a se prăbuși.

Faun este cel mai mic planetoid din Plasa Lumilor Agricole. Cu un diametru de numai 24 de kilometri, arată asemenea unei păstăi de fasole răsucită invers la unul din capete. A fost adus de foarte departe, de la periferia interioară a Norului lui Oort, cu ajutorul a 23 de *tractante* gigant, dintre care 16 au fost dezasam- blate și părăsite pe parcursul drumului de întoarcere. Uriașul efort financiar și ingineresc a fost realizat datorită compoziției mineralogice inedite a scoarței acestuia, compoziție care se preta la creșterea accelerată a insectelor necesare polenizării diverselor culturi agricole din Lumile din jurul său. Cu o populație de la- boranți și de mecanici de numai 112 persoane, Faun reprezintă o excepție notabilă de la ideea unei populații medii de 10.000 de indivizi, prag critic dincolo de

care coloniile respective se pot autoîntreține. Deoarece toate celelalte Lumi Agricole sunt obligate să importe de mai multe ori într-un an-standard necesarul de insecte, veniturile planetoidului le depășesc cu mult pe cele ale celor mai bogate Lumi, care exportă produse finale spre celelalte colonii solariene.

Singurul eveniment istoric important care a avut legătură directă cu Faun s-a petrecut în anul 699 EC, când a adăpostit ședința extraordinară a Consiliului Mic al Administrației Spațiale cu privire la transformarea pungilor de gaz

preinteligent, descoperite în părțile superioare ale atmosferei therrane, în unelte- inteligente-artificiale, cu denumirea de SO-ll-alfa/do, urmând să deservească avangarda cercetării hiperplanetelor gazoase.

Grupul Avicena este singura grupare de planetoizi (22 la număr), cotată la toate bursele din Sistemul Sol și de pe Therra. Produsele sale brute - broaștele țestoase de pământ, ouăle de țestoasă, carapacele, din care se extrag concentrate medicamentoase pentru bolile cauzate de expunerea la radiațiile cosmice, precum și melcii uriași cu cochilie plată, a căror carne transformată în pemmican își păstrează calitățile nutritive chiar și după îndelungate expuneri la temperatura spațiului cosmic - reprezintă cea de-a doua formă importantă de troc, în interiorul Sistemului Sol, acceptată chiar și de băncile cu creditare extrasolariană.

23

Sinucidere gravitațională Aurel

în anul 899 EC, din cauza unei bacterii de pe satelitul jovian Europa, adusă într-unul din paralelipipedele de apă înghețată pe care grupul Avicena le importă anual pentru menținerea echilibrului său hidrografic, mai mult de o treime din numărul de țestoase a trebuit să fie sacrificate și expulzate în spațiu, pentru ca epidemia să fie stopată și apoi focarele închise, în următorii 12 ani, cotatia la burse a scăzut dramatic, provocând un val mareic de inflație care a afectat toate Lumile Agricole marțiene și a determinat Administrația să studieze posibilitatea

desprinderii unuia dintre sateliții mari ai lui Saturn, respectiv Rhea sau Iapetus, cu diametre de peste 1500 de kilometri, și aducerea lui pe o orbită *gaelică,* între Venus și Therra, ca alternativă la sistemele de producție agricolă spațială utilizate până atunci.

Răsărit de Marte peste Punta Arenas

Juan Ponce de Leon" dispăruse de pe cerul de vest de aproape o lună, iar flash-ul farului spațial rămas în urma lui mătura norii de de-aesuot la fiecare două minute, iluminându-i în roșu, alb și albastru și făcându-i să arate ca niște ciuperci fantastice crescute cu rădăcinile în aer. Cargoul de mărfuri era singura lor legătură reală cu lumile de dincolo de lentila atmosferică, de cinci kilometri grosime, și cobora aici doar de două ori pe an.

Diego Tavares oftă și se răsuci puțin pe solul tare, străduindu-se să nu ia în seamă muchiile pietrelor de sub spate. Cămașa groasă de cânepă îl proteja puțin, dar majoritatea rocilor de pe Punta Arenas erau vitrificate și colțurile înțepau ca naiba.

îi plăcea să stea singur pe culmea dealului înainte de a se lăsa noaptea, să admire constelațiile. Pentru că Sol era prea departe, lumina cea mai puternică venea

de la Planeta Roșie, al cărei satelit devenise, împreună cu ceilalți 116 planetoizi transferați din Centură în ultimele trei secole și transformați în grânare ecologice. Dar nici măcar paloarea sa roșcată nu reușea să acopere strălucirile tăioase ale constelațiilor, care păreau niște bijuterii așezate cu mâna pe ecuatorul ceresc.

Uneori, când reușea să scape de sub supravegherea severă a lui Robbie, se strecura prin spatele celor patru staule în care familia sa creștea aproape o sută de *cara- tere* cu șase picioare și două ugere. Acestea asigurau laptele, brânza, untul și grăsimile de procesat, colectate de Bazinul Zburător la fiecare două apusuri ale lui Marte.

Robbie îi intercepta urmele calorice specifice și se lua după el. Când ajungea în Valea Seacă, își arunca hainele de lucru și se îmbrăca în cămășoiul de cânepă cu polaritate inversată, care îi modifica semnătura termică, reușind să scape în ultimul moment, în timp ce R-botul examina o vreme hainele ascunse sub niște bolovani, apoi renunța și revenea la bază, unde îi raporta dispariția IA-ului central. Dacă avea timp să se întoarcă acasă până când traiectoriile lui Phobos și Deimos se încrucișau chiar deasupra locului unde se găsea, masa nu era încă pusă, iar hologramа mamei, care supraveghea droizii casnici din fotoliul așezat lângă vatra uriașă, nu îl întreba niciodată nimic. Și nici tatăl său vitreg, care ajungea exact în clipa în care

26

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

Nora termina de arătat unde să fie așezate

tacâmurile de argint pe masa cea lungă din stânga căminului.

Nora fusese construită după un proiect elaborat de Sullivan Tavares si combina trăsăturile bunicii cu cele ale mamei sale. Dar vocea și felul de a se exprima erau, cu siguranță, al acesteia din urmă. Diego încă își mai aducea aminte de femeia scundă, cu părul roșcat și sârmos, care îi vorbea puțin, cu multă blândețe și îl mângâia pe creștet ca să-și exprime afecțiunea, dar nu îl săruta niciodată. Nora însăsi întindea uneori mâna către creștetul său, dar se oprea la jumătatea gestului, parcă amintindu-și la timp că nu era o ființă fizică și că nu putea să-l atingă.

Diego Tavares oftă și se foi puțin, străduindu-se să-și elibereze gândurile de amintiri. Venise pe Heaven Hill ca să se uite la constelații, dar și ca să-l întâlnească pe Juan, mezinul familiei McCullen, cu care era prieten. Juan era mai mic cu patru ani ca el și îi asculta captivat poveștile despre cum mutaseră *cei vechi* planetoidul Punta Arenas din vechea Centură, cum îl stabilizaseră pe o orbită polară în jurul lui Marte, cum îi creaseră lentila atmosferică și, mai ales, despre felul în care aduseseră famiile coloniștilor în noua lume, majoritatea cetățeni marțieni de mai multe generații.

În sfârșit, Marte răsări dinspre Sierra Nevada si lumina să roșcată făcu obiectele să își întindă umbrele • »
în direcția opusă. Era aproape de înserat, după **ora uni-**

versală, iar Sagittarius își făcu apariția dincolo de Ferma Soho. Un zgomot slab îl făcu să tresară și

se răsuci către locul unde acesta se făcuse auzit. Capul lui Juan se ridică din spatele unui trovant negru, în formă de cilindru.

— Credeam că nu mai vii! îi spuse, ridicându-se de jos. De ce ai întârziat atâta?

Juan McCullen era mic și slab, o mână de oase adunate sub pielea gălbuie și ușor cutată. Singurul lucru care-ți atrăgea atenția asupra sa erau ochii negri, oblici, despre care el spunea cu mândrie că îi aparțineau unui străbunic plecat în spațiu de pe una din insulele Japoniei, în urmă cu foarte multi ani. îi întinse mâna si se scuză:

— Ai mei s-au dus încă din zori să îi ajute pe cei de la Rondvall să secere orzul si încă nu s-au întors. Abia
am reușit să îi adorm pe gemeni și să mă furișez încoace. Din cauza asta nici nu pot să stau mult. Mă tem că n-o să-i mai găsesc în pat când mă întorc.

Familia Suarez, care deținea Rondvall-ul, cultiva mai bine de două sute de hectare de orz de baltă, iar când începea campania de recoltare îi chema pe toți vecinii apropiați, la o clacă agricolă. Operațiunea era făcută manual, deoarece din paiele modificate genetic se obținea ulterior bumbac si nu trebuia să fie zdrobite » *
sau rupte, pentru a nu scădea calitatea materiei prime obținute.

28

Sinucidere gravitațională Aurel

— Nu o să te reții prea mult. Diego se ridică în picioare și privi umbra subțire pe care Marte i-o alungea în spate. Până o să apară Deimos peste cadranul Vărsătorului, tu o să fii acasă. Vreau să-ti arăt ceva.

— Aici?

Juan avea un aer neîncrezător. Brățara de poziționare spațială își clipea stins lumina de avertizare. Văzu că privirile celuilalt erau ațintite asupra ei și își feri rușinat mâna la spate.

— Aici. Diego arătă către mâna vinovată. De ce ai adus prostia aia cu tine?

Băiatul mai mic îsi coborî umerii si închise ochii, s ♦

— Tata știe că, uneori, când sunt ei plecați, mă strecor din casă și îi las singuri pe gemeni. Mi-a sigilat brățara, ca să nu mai pot s-o scot. Dar am reușit să o dezactivez. A aflat că am plecat, dar nu știe unde mă găsesc.

Celălalt dădu din cap fără să spună nimic. Juan nu îl mintise niciodată, dar acum era altceva. Ce amenin- țâre putea să reprezinte afurisita aia de brățară pentru planurile sale?

— Ce vrei să-mi arăți?

— întinde mâna!

Juan McCullen se uită surprins la el, apoi întinse ascultător brațul si răsuci brățara cu luminile în sus. Diego o examină cu atenție și încercă un cod pe suprafața lucioasă, dar aceasta nu reactionă. » ' ♦ — Și dacă am lovi-o cu o piatră?

29

Sinucidere gravitațională Aurel

— Am încercat să o tai cu o rază termică, dar nu dezvoltă temperatura potrivită. Nu cred că o piatră ar putea să...

— Pune brățara aici! Diego bătu cu palma pe suprafața trovantului. Ai curaj?

Băiatul cel slab înghiți în sec și îl privi cu jale. Respiră adânc și întinse brațul, tremurător,

lipindu-1 de suprafața sticloasă. Diego ridică o piatră plată, aproape transparentă, și o apropie de brățară. Se gândi o clipă, apoi o lăsă să cadă pe sol, stârnind un norișor de praf roșcat.

— S-o lăsăm baltă, propuse. Te cred când spui că nu mai transmite poziția. Hai să-ți arăt lucrul pentru care te-am chemat.

Ii făcu semn să-l urmeze, apoi o luă înainte, ocolind trovantul și coborând aproape pe fund panta alunecoasă.

Pe Punta Arenas nu ploua niciodată, stratul atmosferic mult prea îngust nepermițând acumulări de nori. Dar multe locuri de pe suprafața planetoidului erau greu de străbătut, din cauza suprafețelor vitrifiate, unele adevărate lacuri uriașe de sticlă topită și apoi întărită la temperatura extrem de scăzută ale celor câteva zeci de grade Kelvin ale spațiului cosmic. Câteva erau folosite de copii pe post de patinoare naturale, dar era o joacă prohibită, deoarece cei mai mulți dintre părinți se arătau îngrijorați, neștiind cât de rezis-

30

tentă era suprafața sticlei și, mai ales, ce se găsea în adâncurile transparente și neclintite.

Heaven Hill era cel mai lung șir de dealuri premontane din emisfera vestică. Se întindea pe mai mult de 110 de kilometri, iar patru dintre culmile lor domoale apropiau o mie de metri altitudine. Ceea ce însemna destul de mult pentru un planetoid de numai 256 de kilometri în diametru. Diego Tavares știa de la tatăl său vitreg că emisfera estică era dominată de munții Sierra

Oncho și Sierra Condetti, ale căror piscuri urcau până la 3330 de metri, de pe ultimul ridi- cându-se firul de fibră monocarbonică ce servea drept șină verticală pentru liftul spațial. Undeva, la 1800 de kilometri deasupra capetelor lor, se afla Gara Madrid, care forma unul din cele două capete ale potcoavei Portului Spațial.

Diego Tavares avea 12 ani și, conform legii, putea să meargă oriunde dorea pe suprafața Puntei Arenas, cu condiția să le comunice destinația părinților sau tutorilor înainte de plecare. Profita de asta și părăsea ferma ori de câte ori i se ivea ocazia. Așa se făcea că străbătuse regiunea în lung și în lat, până la Marele Canal Sudic, care despărțea planetoidul în două părți, asemenea unei lovituri de sabie: la răsărit de ea se întindea Coimbra Mare, un platou uriaș, folosit în special pentru creșterea de grâne modificate genetic, iar la apus se ridicau coamele mai multor munți scunzi, pe ale

căror podișuri înguste fuseseră construite câteva sute de ferme pentru creșterea de hibrizi animali, care dădeau o carne foarte gustoasă. Diego trecuse de mai multe ori puntea de fibră de siliciu care lega cele două maluri ale Canalului și, astfel, ajunsese să-l cunoască pe Juan și pe frații lui mai mici.

Acum mergeau în direcția aceleiași punți, doar că nu avea intenția să ajungă până la ea. Când zări pilonul care îi semnaliza poziția, înfipt în cocoașa muntelui, se lăsă să alunece la vale pe o albie netedă de sticlă, acoperită ici și colo de

petice de praf roșcat.

— Și eu? strigă Juan, rămas undeva deasupra sa, pe un ieșind de bazalt asemenea unui balcon.

— Dă-ți drumul pe fund! îi răspunse și așteptă să fie ajuns din urmă.

Deasupra, cerul îngustat de pereții de piatră fu străbătut cu iuțeală de un corp mare și albicios, care dispăru după câteva secunde în umbra întunecată aruncată de punte peste hăul de sub ea. Putea să fi fost Deimos, dar nu avea cum să fie foarte sigur. In ultimele decenii Administrația Spațială mai trimisese pe orbite sinclinale o mulțime de sateliți mici, capturați din Centură, cu unicul scop de a stabiliza orbitele plane- toizilor agricoli, așa că bolta devenise destul de aglo-merată și numai cei de la Serviciul de Statistică Spațială știau mai multe despre asta.

Auzi un fâșâit în dreapta și îl zări pe micul Juan rostogolindu-se alături de el, pe jgheab. II ajută să se

32

Sinucidere gravitațională Aurel

ridice în picioare și îl scutură de praf. Aerul mirosea a pulbere de antracit. Familia McCullen încălzea adăposturile pentru animale cu antracit cocsificat, pentru care îi plăteau pe supraveghetorii de la minele de pe Sierra Oncho cu ciuperci, făină de orz și semințe de mac.

— Nu mai e mult, îl încurajă. De aici încolo, însă, trebuie să fii atent unde pui piciorul, pietrele se desprind ușor și riști să cazi în prăpastie. O să merg înainte, încearcă să calci chiar pe urmele mele. Vezi poteca?

Nu era chiar o potecă, ci doar o adâncitură

ușoară în piatra tare a muntelui, pe care cândva se scursese probabil un pârâiaș de rocă topită. Era însă de ajuns de lată ca să poți pune talpa pe ea și suficient de plină de asperități ca să nu te temi că vei aluneca din neatenție.

Coborâră încet, ocolind stânca uriașă, până ce într-un târziu ajunseră la baza ei. De pe fundul prăpastiei, nu se mai zărea din cer decât o fâșie cât palma, pe care sclipeau puternic ultimele două stele din oiștea Carului Mare.

— Mi-e frică să cobor mai mult, sughiță în spatele său Juan. Niciodată n-am fost atât de departe de fermă. Dacă află tata, mă pune să dorm o lună în grajd, cu ce- vetii. Put de-ti mută nasul din loc. » »

— Am ajuns, fricosule! râse Diego și-i frecă părul de pe creștet cu podul palmei. Și cred că ceveții ăia au aceeași părere despre tine, așa să știi.

33

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

în lumina roșcată din ce în ce mai puternică a lui Marte, fundul Marelui Canal Sudic părea acoperit cu o pulbere lucioasă de fier. La câțiva pași de locul unde se aflau, pe peretele din spatele lor se întrevedea o bortă ceva mai scundă decât un stat de om. Juan se uită întrebător la el.

— Pe acolo, da, îi confirmă Diego Tavares și ochii băiețelului se îngustară de frică. Vino după mine.

Se aplecă și trecu pe sub pragul scund, fără să se uite în urmă. înaintară câțiva metri pe întuneric, lovindu-se cu încălțările de colțurile pietrelor care formau podeaua. Diego auzea tălpile bocancilor celuilalt scârțâind ori de câte ori

ridica piciorul ca să înainteze. Apoi, brusc, se treziră învăluiți într-o lumină albastră, plină de paiete sclipitoare.

Juan McCullen înțepeni, cu capul lăsat ușor pe spate și cu ochii holbați. Se aflau într-o grotă uriașă, în mijlocul căreia se ridica o coloană subțire, care se pierdea în depărtările tavanului invizibil. Ea emitea lumina albăstrie care-1 făcea pe Diego să arate ca o stafie, cu mâna întinsă în fată.

J

La nici zece metri de ei, peretele opus părea geamul transparent al unui acvariu, în care peștii încremeniseră din mișcare.

Ei bine, nu erau chiar pești. Băiatul cel mic se apropie de peretele din cuarț și își lipi fruntea de el. Sute de forme diferite, niciuna mai mare decât un pumn,

34

Sinucidere gravitațională Aurel

niciuna mai mică decât un deget, așteptau în nemișcare în interiorul unor bule aurii, care păreau că pulsează abia sesizabil.

— Ce sunt astea? întrebă el, lingându-și ușor buzele uscate.

Diego își încrucișă brațele și râse plin de mândrie. Cum stătea tantos în aureola albăstruie, strălucitoare, părea un tânăr zeu gata să primească jertfa adulatorilor săi.

— Forme de viață extraterestre.

— Forme de viață extraterestre?! păru că se minunează celălalt, în timp ce privirile i se opriseră, în sfârșit, asupra unei bule apropiate, din care un fel de crus- taceu cu foarte multi ochi

îl fixa cu aceeași curiozitate.

, »

Bine, dar seamănă...

— Cu un muzeu, da, dădu din cap cu seriozitate celălalt. Am văzut câteva imagini ale unui muzeu de istorie de pe Therra, dinainte de Era Cosmică. Numai că aici lipsesc etichetele.

Juan își răsuci capul spre el, pentru o clipă.

— Etichetele?

— Niște... bucățele de hârtie pe care scria cum se numeau obiectele pe care le vedeai în spatele vitrinei.

— Aha!

Se uitară o vreme în tăcere, mișcându-se de-a lungul peretelui. Uneori, micul Juan scotea câte un strigăt de surpriză, arătând cu degetul la o bulă sau alta, îm-

pingându-se în cleștarul peretelui de parcă ar fi vrut să pătrundă printre ele, hotărât să devină un exponat, la rândul său.

Intr-un târziu, se răsuci spre el și îl fixă cu ochii strălucind de încântare.

— Cum... cum ai reușit să găsești... minunăția asta? se bâlbâi el.

Diego Tavares își înfundă mâinile în buzunarele cămășii groase. Aruncă o ultimă privire la acvariul care ținea prizoniere atât de multe ființe cât nu-și putuse niciodată imagina că ar exista în spațiul solarian, deși Administrația Spațială lăsase de multe ori să se înțeleagă că fuseseră descoperite forme de viață biologică pe mai mulți sateliți din sistemul jovian și saturnian. Dar ceea ce se găsea

la numai câțiva pași de ei depășea cu mult imaginația oricărui exobiolog înflăcărat. Poate că asta si fusese cândva, un muzeu, în care vreo specie extraterestră inteligentă își adunase rezultatele propriilor explorări spațiale și le depozitase acolo pentru...

Pentru ce? se gândi Diego, mai înainte de a răspunde la întrebarea prietenului său.

— Din întâmplare, spuse într-un târziu. Știi doar că-mi place să mă plimb. Căutam cuarțuri malachi- tate, din acelea care-si schimbă culorile în funcție de intensitatea luminii. Si am văzut strălucirea ieșind din

J »

peșteră. Recunosc că am avut noroc: nu se poate ob-

serva decât dintr-un anumit unghi și numai dacă Marte este la apus sau la răsărit, când lumina lui e slabă.

Merse, la rândul său, către peretele transparent și îl mângâie cu podul palmei. Afară pesemne că Marte se apropia de punctul de jubileu, ocultând bănuțul aproape impersonal al stelei Sol și permițând nopții de catran să ia în stăpânire mica lume. Se răsuci către celălalt și îi puse mâna pe umăr.

— Juan, vreau să plec de pe Punta Arenas, șopti și se trase un pas înapoi, uitându-se la el cu încordare. De la moartea mamei, am vrut asta în fiecare zi. Sullivan a fost mereu un om de treabă, dar el nu e decât tatăl meu vitreg și eu...

Ridică din umeri și oftă, urmărind parcă firul întortocheat al unui gând inexprimabil.

— ... în sfârșit, am vrut... îmi doresc să părăsesc această lume, în care nu mai îmi găsesc locul.

— Și unde crezi că îți e locul, Diego Tavares?

— Acolo. Arătă cu un deget în sus, către tavanul îndepărtat și invizibil al grotei. Printre stele. Nu am fost făcut să fiu fermier. Cred că mi-ar plăcea să intru în Marină. Să zbor cu vreo fregată. Sau cu vreun crucișător. Să descopăr lumi noi. Să mă bat cu piratii Centurii, ori cu coloniștii revoltati.

Juan McCullen se îndepărtă câțiva pași de perete, uitându-se când la mulțimea nesfârșită de ființe ex- ¿ » » traterestre nemișcate, când la prietenul său.

37

Sinucidere gravitațională Aurel Cârășel

— Ai să mă părăsești, constată el cu jale. M-ai adus aici ca să-ți fac un serviciu, iar apoi tu să pleci pentru totdeauna de pe Punta.

— O să mă întorc, îți jur, Juan, o să mă întorc atunci când voi avea îndeajuns de mulți bani ca să fac asta. Și o să te iau cu mine, dacă vei dori să pleci, la rândul tău, de aici.

Băiețelul înghiți un nod și întrebă cu voce tremurată:

— Bine, dar de ce? Mama ta ar fi vrut să stai pe Punta și să duci ferma mai departe.

— Mama este doar o hologramă consubstanțială, acum. Diego se strâmbă și își ascunse mâinile la spate, între faldurile cămășii aspre. O imagine, la limita dintre material si iluzie. Conduce destul de bine Soho si » ♦ din această ipostază. Nici măcar Sullivan nu ripostează, atunci când îi spune ce și cum să facă.

— Si cine va face munca ta? 5

— O să găsească ea o soluție. Poate va împrumuta un muncitor de la fermele de dincolo de Marele Canal. Uneori, fermele de grâne au brațe de muncă în plus, mai ales când se apropie anotimpul treieratului. Nu asta e problema mea.

— Dar care?

— Plecarea de pe Punta, Juan. Dacă aș fi găsit peștera mai demult, cred că aș fi reușit să mă îmbarc pe „Ponce de Leon". Așa, însă, ar trebui să mai aștept doi ani, până la revenirea sa... sau ar trebui să ajung în Gara Madrid.

38

Sinucidere gravitațională Aurel

— Vrei să urci pe Portul Spațial! fluieră prietenul său, abia miscându-si buzele. Si cum ai să faci asta? Liftul nu staționează niciodată la suprafață, toate magaziile și depozitele sunt subterane, iar acolo, jos, nu sunt decât R-boti, U-boti si droizi tehnici. Ființelor umane le este interzis accesul.

— Da, dar noi, fermierii, avem containerele pe care le încărcăm cu produse compresate și vidate. Nu ar fi prea greu să pătrunzi într-un container, la încărcare, iar de restul se ocupă boții.

Juan se apropie de el și îi puse amândouă mâinile pe braț. In lumina sclipitoare, la cât era de slăbuț, părea spectrul unei fantome revenite la viață.

— Diego, de ce insiști să faci asta? Containerele sunt presurizate, într-adevăr, dar temperatura din lift abia dacă e cu câteva grade mai ridicată decât cea din exterior. îți va îngheța respirația în piept și sângele ți se va transforma în cristale în amândoi plămânii. De ce să mori atât de tânăr, la

urma-urmei? Nouă ne-a fost dat să fim fermieri, e o muncă la fel de bună ca oricare alta. Trăim la suprafața unei planete mici și ne bucurăm de cerul de deasupra capetelor, de vânt, de miresmele pământului. Alții ne invidiază pentru asta. Din câte am auzit, nu e chiar atât de plăcut să îți duci viața în cabinele de trei metri pătrați ai unei nave cosmice. Peste tot numai metal, plastic și sticlă ranfor- sată. Ca să vezi o plantă, trebuie să te uiți pe un ecran.

39

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

— Poate că mie mi-a fost dat să trăiesc printre stele, băiatule. Si am s-o fac, oricare ar fi riscurile. Voi lua cu mine câteva din bulele alea de acolo si le voi vinde I
pe Marte unui institut de exobiologie. Dacă vor plăti bine, o să le dau și poziția geografică de aici, ca să vină să le vadă cu ochii lor. La Toros, în Vales Planitia, există un centru de recrutare pentru școala Marinei Spațiale, de pe Deimos. M-am interesat, au toate informațiile pe site-ul lor, în Rețea. E de ajuns să ai vârsta și banii de taxe.

— Dar tu ai doar 12 ani!

— în ani marțieni, deșteptule. în ani therrani, mă apropii de 22. Așa că nu va fi nicio problemă să mă înscriu.

Juan McCullen ridică din umeri și se uită dincolo de capul lui, în apele încremenite ale acvariului extraterestru.

— Și atunci de ce m-ai mai chemat până aici? Planurile tale oricum erau făcute dinainte.

— Ești prietenul meu, Juan, și vreau să profiți și tu puțin de descoperirea mea.

— Cum?

— între plecarea mea și sosirea cercetătorilor de la institut s-ar putea să treacă ceva timp. Suficient cât să poți lua și tu mai multe mostre de aici. Le ascunzi și le folosești mai târziu, atunci când va sosi momentul. Consideră asta un dar din partea mea.

40

Sinucidere gravitațională Aurel

— Și cum ajung să le iau, fără să distrug peretele?

Diego Tavares râse. Se apropie de cristal, își puse palma cu degetele răsfirate pe suprafața lui, apoi așeză cea de-a doua palmă deasupra primeia și așteptă. După aproape un minut, degetele începură să pătrundă încet prin materialul transparent. Când ajunseră în dreptul celei mai apropiate sfere, se încleștară în jurul ei. Cristalul văluri asemenea unei ape și se închise în urma palmelor sale. Diego o ridică în sclipirile venite dinspre coloana din mijlocul sălii, o privi cu atenție câteva clipe, apoi i-o întinse.

— Am luat peste o sută până acum. Nu pot să car cu mine decât câteva. Hai, ia-o, e a ta. O amintire de la mine, înainte de plecare.

— Și unde le-ai dus pe celelalte?

Diego îi făcu semn cu ochiul.

— Intr-un depozit dezafectat. Nimănui nu i-ar trece prin minte să caute ceva acolo. Hai, apropie-te, bagă și tu mâna să iei una, ca să vezi cum se procedează. Trebuie numai să ții amândouă palmele suficient de mult pentru ca peretele să simtă temperatura corpului tău. Pesemne că a fost setat să se lase pătruns la treizeci și șase de grade și un pic. Nu înțeleg de ce. La urma-urmei,

constructorii lui nu au avut de unde să știe că, în viitor, pe Punta vor ajunge oameni care urmau să aibă exact această temperatură corporală.

Juan îl privi lung, apoi clătină din cap.

41

Sinucidere gravitațională Aurel

— Nu are rost să încerc, Diego. Pentru mine nu se va deschide.

— Cum adică, pentru tine?

— Temperatura pielii mele e de paisprezece grade Celsius. Chiar tu mi-ai spus de câteva ori că sunt rece ca un pește mort.

— Paisprezece grade? Pe Marte! Nimeni nu poate să aibă această temperatură și să mai fie viu.

— Niciun om, da. Dar paisprezece grade este temperatura pielii sintetice. Sunt un droid Antropos, de generația a patra, proiectat să imite un copil de șapte ani marțieni.

Juan ridică brațul drept și brățara reflectă câteva paiete de lumină, deviindu-le pe fața lui suptă și palidă.

— Jucăria asta nu e doar un simplu detector de locație. Este, simultan, și un transmițător holo foarte puternic, pentru uzul Forțelor Speciale. Tot ce ai spus a fost înregistrat și o echipă de intervenție va sosi aici în câteva minute, pentru a te reține. îmi pare rău pentru tine, Diego, dar ai încălcat niște reguli.

— Ești un droid?! reuși să îngaime, trăgându-se mai aproape de peretele transparent. Credeam că ești prietenul meu și doar voiam să te ajut să pleci și tu din cocina asta.

— Oricum urmează să plec, după ce vei fi

împachetat în fibră și trimis în Gara Madrid. Acolo unde doreai să ajungi, la urma-urmei. Te sfătuiesc să pui la loc

42

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

sfera cu entitatea extraterestră. Furtul din proprietatea Administrației ar constitui încă un act de acuzare împotriva ta, la proces.

întinse mâna și împinse sfera prin cuarțul translucid. Apoi se răsuci încet către droidul Antropos, care îl privea cu nevinovăție. De undeva, dinspre intrarea în peșteră, ajunse până la el un curent rece de aer, care-l făcu să se înfioare.

— L-ai simțit și tu, nu? Juan dădu din cap. Roverul Marinei a asolizat pe fundul Marelui Canal. în câteva minute vor ajunge aici. Nu are niciun rost să încerci să mă dobori și să fugi, așa cum îți trece prin minte acum. Sunt Forțele Speciale, lucrează cu totul altfel decât crezi tu că ai putea cunoaște. Nici măcar modificarea amprentei termice nu va fi de ajuns, sunt mult mai sofisticati decât Robbie al tău.

înghiți în sec și se rezemă cu spatele de perete. După câteva clipe, palmele traversară stratul de cuarț și atinseră o sferă aflată în apropiere. Se strădui cu disperare să-și limpezească un gând care nu-i dădea pace. Dar pentru asta avea nevoie de timp. De timp.

— De ce o să fiu acuzat?

Juan McCullen ridică din umeri.

— Cea mai măruntă acuzație va fi violarea unei

>

proprietăți a Administrației. Punta Arenas, cu tot

ce se află pe solul și în subsolul ei, este proprietatea sa inalienabilă, iar tu ai pătruns aici fără permis de acces.

43

Sinucidere gravitațională Aurel

în realitate, vei fi condamnat pentru ceea ce reprezinți - un produs biologic eronat. în momentul conceperii tale, unul dintre programele de multiplicare celulară nu a funcționat la parametrii normali și te-ai transformat în tr-o anomalie genetică. Eroarea a fost descoperită abia după ce domnul Sullivan Tavares a semnalat predilecția ta pentru excursii fără scop pe suprafața Puntei. Coroborată cu informațiile din jurnalul personal pe care ai obligația să-l ții, asta l-a condus pe inspectorul IA de la Departamentul Statistic, care se ocupă de cazurile de deviantă, să solicite planurile inițiale de concepție a lucrătorului agricol DT-114, din lotul 1121. Lot în care au fost stocate celulele-susă din care ai fost conceput. Programul a fost revizuit și corectat, iar acum Trupele Speciale iau la rând Lumile Agricole pentru a-i depista pe toți Diego Tavares, muncitori agricoli cu erori în codul genetic. Până acum au fost prinși 577, iar alți 18 sunt dați în urmărire precaută, asemenea tie.

Diego își mușcă ușor buza de jos. Asta însemna că ori de câte ori ieșise pe vreun platou, înainte de căderea nopții, ca să admire frumusețea rece și neclintită a constelațiilor, îl avusese pe urmele sale pe micul droid blestemat? Că nu reușise să fie niciodată singur, doar cu gândurile și trăirile sale?

— Vrei să spui că suntem... mai mulți Diego

Tavares care au fost concepuți în *cuvele de maternitate* pen-

tru a deveni muncitori pe cele 117 lumi agricole care orbitează în jurul lui Marte?

— Exact asta vreau să spun.

— Suntem sclavii Administrației Spațiale, puși să trudească pentru umanii de pe lumile Sistemului.

— E de preferat termenul muncitor. Sclavia a fost desființată în urmă cu aproape un mileniu. Dar, da, în principiu, sunteți clone fără drepturile asigurate unui cetățean al Sistemului. De aceea nici nu puteți părăsi lumile unde ați fost trimiși la muncă.

— Și ce se va întâmpla cu... noi? Cu mine? adăugă după o clipă de reflecție.

Juan McCullen își îndreptă privirile într-o parte, stânjenit.

— E o informație confidențială, la care nu am acces.

— Dar cu locul acesta? Cu entitățile închise în el ca într-un mușuroi?

— Probabil că va intra în izolare. Nu știu ce urmea- ză să decidă Administrația. Oricum, în toate sistemele satelitare ale marilor planete au fost descoperite câteva zeci de astfel de depozite. Sunt milioane de arte- facte biologice care vor trebui studiate și catalogate, mai înainte de a se stabili ce urmează a fi făcut cu ele.

— Milioane?! Diego râse uscat și își clătină capul, înseamnă că și dacă aș fi reușit să ajung pe Marte cu ele, nu aș fi putut să obțin mai mult de câțiva soli pe bucată. Fără bani, ar fi trebuit să

rămân pe planetă, ca un paria. Aș fi murit de foame.

45

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

— Foarte posibil. Asta dacă nu ai fi căzut în vreuna din raziile poliției. Fără ID-ul de cetățean al Planetei Roșii ai fi sfârșit într-o celulă a unui „fagure" cosmic.

Diego tuși, dar nu își duse mâna la gură. Simțea pe pielea degetelor ceva asemănător unei atingeri de aripă de fluture și se întrebă dacă era de bine sau de rău. Oricum ar fi fost, hotărî, nu mai putea să dea înapoi. Chiar dacă, prin absurd, Trupele Speciale s-ar fi învoit să-l lase pe Punta și să-și reia vechea viață din punctul în care hotărâse să o întrerupă, pentru ce ar mai fi făcut-o? Pentru un bărbat care nu-i era tată? Pentru o hologramă consubstanțială despre care nu știa nici măcar dacă o reprezenta cu adevărat pe mama sa purtătoare de sarcină? Ducea o viață care nu fusese niciodată a lui, iar când îndrăznise să viseze la altceva, cel mai bun prieten venise să-l oprească din drum și să-l dea pe mâna călăilor Administrației.

— Ai putea să mă lași singur pentru un minut? întrebă cu o voce aproape șoptită, reușind să strecoare mâinile până dincolo de coate în peretele translucid. Vreau... să mă gândesc puțin la toate astea. La viața mea de până acum. La prietenia noastră.

Micul android clipi de câteva ori, apoi dădu din cap, îi întoarse spatele, ocoli coloana care ilumina în albastru marin și părăsi sala. Când ajunse la adăpostul întunericului, ridică mâna cu brățara și

tastă un cod. De undeva din depărtare se auzi zgomotul unor bocanci

46

Sinucidere gravitațională Aurel

cu talpă metalizată, sfărâmând pietricele căzute din tavan. Prima lumină plutitoare apăru după câteva clipe, urmată la câțiva pași de trupul masiv al unui soldat.

— Unde e flăcăul? întrebă o voce groasă, când acesta ajunse lângă el.

Arătă cu mâna în direcția cavernei și așteptă ca întreaga trupă să îl depășească, apoi se strecură în direcția contrară și ieși în lumina rece a stelelor. * > >

Nu aveau să-l mai găsească niciodată. Știa asta, dar nu-i păsa. Nu era programat pentru așa ceva. Cunoștea depozitele cu entități biologice extraterestre de foarte mult timp. Și nu o dată se întrebase dacă nu erau, de fapt, niște „faguri,, ai unor civilizații demult dispărute, în care cei care încălcaseră legea erau puși la păstrare. Obligați să rămână veșnic pe linia subțire dintre viață și moarte, întru ispășirea unor vini neștiute. Pedepse pentru fapte încă nesăvârșite. Asemenea lui Diego Tavares, cel care-1 învățase că răsăritul lui Marte, între conjuncțiile celor doi sateliți naturali ai săi, aduce deasupra capului constelații tulburător de frumoase. Și de inutile.

începu să se cațere pe vadul sticlos pe care coborâse în urmă cu mai puțin de o jumătate de ceas, gâfâind și privind în sus către bolta plină de nestemate visătoare. Se întrebă cât timp avea să treacă până să ajungă la baza militară de la stația liftului spațial, dar

știa deja că asta nu avea nicio importanță. Acolo sus, undeva, aștepta răbdătoare Gara Madrid și o nouă misiune, care avea să-l trimită într-o altă necunoscută *lume agricolă.*

Sinucidere gravitațională

Gustavo Santiago Amarillo își îndreptă spinarea și gemu. Stătea aplecat de mai bine de o oră deasupra firelor gălbui de orez și își simțea spatele atât de încordat, încât își dorea un *dozator de ace,* pe care să-l atașeze de-a lungul șirei spinării. își scutură degetele de apa mâloasă și apoi le trecu prin părul țepos. Răcoarea relativă a picăturilor îi făcu bine. Privi peste recolta din față, care se apleca sub adierea brizei de după-amiază, și își făcu socoteala că până la încetarea serviciului ar mai fi avut trei ceasuri bune de secerat.

De altfel, recoltarea *forei* (orez alimentar îmbunătățit) nu era tocmai cea mai grea muncă pe care un lucrător o făcea în spațiile inundate ale Marii Planitia, cea mai mare suprafață cultivabilă de pe Soho. Mult mai dificil era să stai în genunchi și să plantezi fiecare cuib de plăntuțe, pe lungimi care variau între patru

si sase kilometri. Si aceasta în condițiile în care nu J , » »
aveai voie să depășești *limita deimosiană,* cum era numit intervalul de 12 zile-standard, în care condițiile de temperatură, presiune și de câmp magnetic datorate prezenței în zonă a satelitului marțian Deimos erau ideale pentru răsărire. Douăsprezece zile în care sute de mii de răsaduri

trebuia să ajungă sub stratul de 15 centimetri de apă mineralizată, pentru ca subsolul activ să înceapă să emită gazele hrănitoare.

Amarillo își linse buzele, devenite amărui de la contactul cu apa saturată de minerale, ridică tescui- torul și reîncepu operațiunea de cosire subacvatică. In urma sa, firele se ridicau singure la suprafață și erau antrenate de curentul slab al lichidului către separatoarele aflate la mai mult de un kilometru în spatele său. După un sfert de oră depăși linia albastră de lumină care forma limita pe care trebuia să o atingă zilnic, întrerupse alimentarea instrumentului, îl fixă pe spate cu o centură, apoi se îndreptă spre cea mai apropiată platformă de așteptare.

Soho era al șaselea corp spațial ca dimensiuni din cei 124 de sateliți naturali ce formau Centura Agricolă a lui Marte. Capturat în Centura Marțiană în anul 388 EC și adus pe orbită Sena în jurul Planetei Roșii opt ani mai târziu, trecuse printr-un lung proces de stabilizare gravitațională, de therraformare și de anvelo- pare cu atmosferă, care a durat până în 512 EC. Cum-

părat inițial de Solo Agriculture pentru cultivarea de plante industriale, a fost revândut în 650 EC Concernului Alimentar Devonian, care l-a remodelat pentru creșterea de orez. Șase mari „bălți", fiecare cu o suprafață cuprinsă între 120.000 și 750.000 de hectare fuseseră înființate, prin coborârea la suprafață a unui întreg monolit de apă înghețată, feliat, zdrobit mecanic și risipit în proaspăta stratosferă, pentru a fi transformat în

nori, iar apoi în ploaie dirijată. In ultimele sute de ani, orezul devenise unul dintre cele mai căutate produse alimentare pentru populațiile de coloniști, deoarece era absolut imun față de majoritatea radiațiilor cosmice cunoscute. în plus, asigura un aport energetic de aproape două ori mai mare decât grâul sau porumbul și putea fi utilizat într-un număr infinit de retete de către automatele de bucătărie.

însă abia în 889 EC Soho devenise unicul producător licențiat al *forei,* ceea ce îi permisese să aducă substanțiale îmbunătățiri semințelor inițiale, printre care și pe aceea că asigura consumatorilor constanți un plus de viață de cel puțin cinci ani-standard față de previziunile medicale care ți se înmânau la împlinirea vârstei de emigrare. Sau cel puțin așa dădeau asigurări reclamele care te întâmpinau în danele portului spațial Adelaide, de unde cumpărătorii interesați sau vizitatorii de ocazie luau liftul spațial către suprafața planetoidului.

51

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

Amarillo nu credea prea mult în reclame, dar nici nu le respingea complet informațiile. Consuma/ora în fiecare zi, mai mult însă pentru faptul că avea acces la menu-ul principal zilnic în mod gratuit și spera ca anii aceia suplimentari să nu fie doar o simplă poveste de adormit copiii. Știa însă, cu certitudine, că timpul petrecut în genunchi, în apă, și cele 10 ore pe zi de cărat în spate tescuitorul îi vor afecta șira spinării înainte de vreme și că, încă de la primele semne de stenoză spinală, va trebui să părăsească solul și să solicite o muncă de întreținere pe una din

microplatformele orbitale de întreținere care deserveau Soho. »

Era însă ultimul lucru la care voia să se gândească. Atunci când solicitase emigrarea pe planetoid o făcuse doar pentru că toată viața sa anterioară, petrecută în cabine de câțiva metri pătrați sau pe coridoare înguste și prost iluminate, sperase să ajungă locuitor al unui planetoid. Așa cum visau, de regulă, toți cei născuți la bordul navelor de cursă lungă și care, prin definiție, primeau doar statutul provizoriu de emi- granți și care nu aveau dreptul să coboare la suprafața niciunui corp cosmic decât ca simpli vizitatori, într-o excursie limitată temporal. In mod surprinzător, cererea sa obținuse aprobarea și i se repartizase un loc pe Soho. Și de 12 ani era *forezar.* însă nu regreta nici măcar acum pasul făcut. Stătea în aer liber o zi întreagă, numai cu cerul și norii deasupra capului și cu

52

Sinucidere gravitațională Aurel

apa prin care pășea oglindindu-i ca într-o magie inversă. Simțea vântul mângâindu-i pielea, furtunile de vară umplându-i părul cu electricitate statică și lumina violetă a gigantului Juve stropindu-1 în culori palide. Era mult de muncă, în comparație cu ceea ce făcuse ca emigrant pe navele și pe platformele cosmice care-1 acceptaseră în mod pasager, dar era afară, sub cerul liber și asta era cel mai important lucru.

Dirijabilul sosi cu doar câteva minute după ora stabilită, iar nacela era aproape goală: doar un controlor de trafic, doi salahori de la orezăriile din Sud și o elnă, un android feminin, care stătea pe

scaunul cel mai îndepărtat, cu mâinile pe genunchi și cu privirea îndreptată spre cumulușii adunați la 3000 de metri deasupra platformei. Până la următoarea platformă nu vorbi nimeni, apoi controlorul își luă gastul de contact și coborî, iar salahorii își apropiară capetele și porniră o lungă discuție șoptită. Gustavo Santiago Amarillo își îndreptă spatele, se ridică, făcu doi pași și se așeză alături de elnă.

— Unde cobori? o întrebă, în timp ce trăgea cu coada ochiului către ceilalți doi.

Aceștia erau însă atât de cufundati în conversație, încât nu dădură niciun semn că ar fi observat ce făcuse. Si ce făcuse, la urma-urmei? Abordase o elnă si atât. Nicio legislație spațială nu interzicea raporturile umanilor cu uneltele-auxiliare-inteligente, dar nici nu le

53

Sinucidere gravitațională Aurel

încuraja. în mod obișnuit, nu aveai dreptul să circuli însoțit de ele decât dacă îți aparțineau, în manieră legală - le cuinpărai, le moșteneai sau le concepeai chiar tu și obțineai statut juridic pentru ele. Dar era sigur că, în oricare alte condiții, s-ar fi uitat urât la el sau chiar l-ar fi șicanat în mod fizic. »

— La Simuno, răspunse elna fără să se uite la el.

— La fel și eu, dădu din cap bărbatul. Te deranjează dacă stau pe locul ăsta?

Androida ridică din umeri fără să răspundă. în general, umanii nu le cereau permisiunea androizilor să întreprindă vreo acțiune, iar codurile de comportament specificau că statutul lor social era sub cel uman.

— Cum te numești?

Elna bătu cu unghia în eticheta magnetică de pe umăr, însă tot nu-și întoarse privirile. Unelteleauxi- liare erau obligate prin lege să poarte insemnele de identificare la vedere.

— Aranda Smith-andr., citi el pâlpâirea luminoasă, îmi pare bine de cunoștință. Mă numesc Santiago. Santiago Amarillo. în ce sector lucrezi?

Urmară câteva clipe de tăcere. Apoi elna întoarse, în sfârșit, capul spre el. Avea trăsături frumoase, dar sobre și ochi de culoarea plumbului topit.

— Vin de pe Platformă. Și știu exact cum te numești, domnule Amarillo. Am fost trimisă pe Soho ca să te găsesc și să te conduc la un control.

54

Sinucidere gravitațională Aurel

Bărbatul înghiți în sec, neștiind cum să reacționeze. De ce ar fi trimis autoritățile un android după el? Mult mai simplu ar fi fost să-i expedieze un mesaj prin Rețea, iar el ar fi fost obligat să-i dea curs. Privi cu coada ochiului spre cei doi salahori, însă aceștia nu păreau să-i bage în seamă. Nacela se înclină câteva momente spre dreapta, prinsă probabil într-un curent ascensional, apoi reveni la orizontală. Dincolo de hu- blou, Marte semăna cu o monedă roșie, spre marginea de sus, iar umbra lui Phobos părea o minusculă pată de rugină neagră.

își așează mâinile pe genunchi și încercă să se concentreze.

— Mi-am plătit toate taxele la timp, spuse, după o vreme, privind în urma lui Phobos. De ce-ar vrea

controlorii de pe platformă să mă interogheze?

— Nu cunosc răspunsul la această întrebare. Elna ridică din umeri, într-un gest foarte uman. Administrația transmite doar ordine, nu emite explicații. Cel puțin nu pentru cei din categoria mea. Naveta sosește la terminalul din Simuno la orele 21:15. Au fost deja rezervate două locuri pentru revenirea pe platformă, așa încât o să ai timp să îți iei schimburile necesare, înainte de îmbarcare.

Simuno era doar un „punct de odihnă". Un campus format din zece blochausuri, trei artere paralele, un magazin, o sală de recreere și sport, două piscine

55

cu apă mineralizată, un bar și o aerogară cu patru benzi de asolizare. Și, evident, un gard electrificat foarte înalt, menit să țină la distanță pisicile-săritoare, carnivorele înmulțite pe planetoid contra șobolanilor sosiți aici la bordul primelor cargouri de therrafor- mare, în urmă cu două sute de ani.

Dirijabilul atinse cheul aerian cu puțin înainte ca Deimos să apară pe cerul de vest. Lumina palidă a zilei căpătase o tentă trandafirie de la lucirea temă a lui Marte, însă numărul de lucși era suficient de ridicat pentru ca rețelele autonome de iluminare să rămână inactive. Gustavo Santiago Amarillo se ridică de pe scaun, își puse sacul pe umăr și privi întrebător către elnă.

— Si acum?

— Te voi însoți până la locul de cazare.

— Stația în care ne aflăm se găsește la două mile nord față de Simuno. Nu există mijloc de transport până acolo. Eu fac drumul pe jos.

Elna se uită la el cu o privire fixă.

— Nu mă deranjează să merg pe jos. Sistemele mele locomotorii sunt în perfectă regulă.

Bărbatul dădu din cap și păși către ușă. Se întâmpla ceva, dar nu reușea să înțeleagă exact ce anume. Un simț interior, care până atunci păruse adormit, se trezea încetișor în el și constata că o parte a realității nu mai corespunde cu ceea ce știa despre ea. Admi-

nistrația nu trimitea androizi după umanii pe care îi considera problematici. Pur și simplu îi aresta și îi ținea în carantină, la domiciliu, până ce situația lor se clarifica într-un fel sau altul. Se găsea aici de prea mult timp ca să nu cunoască legile de bază și se ferise ca de foc să le încalce. Iar acum afla că trebuia să treacă prin- tr-un filtru de control. Pe platformă. Cu toate semnificațiile pe care le ascundea acest lucru și pe care el nu reușea să le intuiască. Oare ar fi fost mai bine să fugă?

Ieși din nacelă și se angajă pe scara în spirală care cobora spre aleea de sticlă ce conducea spre clădirea aerogării. Un vânt slab aducea cu el fire uscate de iarbă, grăunțe de polen și miros de praf umed. Doamne, cât de bine era să trăiești la suprafață și să simți toate detaliile astea insignifiante! Era o viață simplă, ușor amăruie, dar comprehensibilă și accesibilă. Una în care

merita să trăiești, chiar dacă atunci când erai adus pe lume nu-ți cerea nimeni părerea despre asta.

Când păși pe alee, constată că elna se găsea chiar în spatele său. Cu câteva trepte mai sus, salahorii se grăbeau să-i prindă din urmă. își strânse degetele mai puternic în jurul curelelor sacului și porni spre ieșire.

Ca de obicei, la acea oră a zilei, aerogara era pustie. Automatul pentru tichete zumzăia ușor într-un colț, își luă un pahar cu energizant din depozitul comun si ieși în drumul marcat cu benzi laterale fosfores- » »
cente, care deveneau active odată cu lăsarea serii.

57

Sinucidere gravitațională Aurel

Elna se grăbi să-l ajungă din urmă. La câțiva pași mai în spate, salahorii păreau că așteaptă să plece, pentru a-i urma. Arătă cu paharul de carton în direcția lor.

— Si ei?

Androida se uită scurt spre cei doi.

— Paznici. Așa prevede procedura în privința celor care trebuie aduși pentru control.

— Ca să nu se poată sustrage, înțelese Amarillo.

— Nu ai avea cum să te sustragi. Femeia android îl fixă câteva clipe și clătină din cap. Soho este un planetoid. In câteva ceasuri îl poți străbate în toate direcțiile. în plus, la strămutare ți s-au injectat cipurile de identificare și de poziționare. Platforma știe permanent unde se găsește oricare dintre muncitorii ei.

— Si atunci?! întrebă nedumerit.

— Procedurile sunt standardizate. Nimeni nu le pune la îndoială si nimeni nu întreabă de ce

funcționează
într-un fel sau altul. Mergem?

Amarillo se angajă pe banda de sticlă vitrificată și pomi în direcția așezării care se zărea în vale. Drumul cobora coasta unui deal și se strecura printre pătratele verzi și gălbui ale orezăriilor. Din loc în loc, câte o luminiță clipea, marcând locul unde se găseau automatele de verificare a sănătății plantelor.

Aranda Smith-andr. mergea chiar în spatele lui. Cei doi salahori îi urmau la o oarecare distanță. După prima jumătate de oră de mers, îi ceru permisiunea

58

Sinucidere gravitațională Aurel

femeii să facă o pauză. Aceasta dădu din cap și bărbatul se așeză pe o piatră de marcare a distanțelor. Nu era obosit, dar voia să încerce să mai afle informatii. Ce putea să dorească Administrația de la un oarecare asemenea lui?

— Ai mai coborât pe Soho sau e prima oară?

Elna nu răspunse imediat, părând că meditează. Deasupra capetelor lor, Phobos se deplasa vizibil pe boltă, realizând o curbă foarte strânsă și urmând să dispară dincolo de dealurile Formosa în mai puțin de zece minute.

— Am fost formalizată special pentru această misiune.

— Nu cred că înțeleg.

Izbi cu palma peste gât, strivind o insectă. Formalizarea era un procedeu rar și costisitor. însemna să produci un android pornind de la zero. Procedura uzuală era să reconfigurezi unul deja existent. De ce îl considerase Administrația un personaj atât de important, încât să formalizeze

unul pentru el?

— Nu sunt un simplu muncitor în orezăriile de pe Soho, spuse și aproape imediat îi păru rău.

— Nu, răspunse elna, fără să mai adauge altceva.

Stăteau nemișcați toți patru în lumina cerată și așteptau să se întâmple ceva. Adică el aștepta să se întâmple ceva, descoperi cu surprindere Amarillo. Ceva ce depășea puterea sa de imaginație. Se afla pe Soho

59

de 12 ani. Solicitase drept de rezidență și de muncă, în virtutea faptului că venea de pe o colonie mult mai mare. Cefeus se găsea pe Triton și asta îi dădea dreptul de a emigra pe oricare lume mai mică decât cea de proveniență. Pe Triton fusese hamal portuar și manevrase macarale uriașe de descărcare. Nu-i plăcuse satelitul uriaș, bântuit de uragane teribile. Dar înainte de Triton?

își frecă nasul, străduindu-se să identifice un răs- puns la întrebarea pe care și-o mai pusese poate de o mie de ori înainte. Dar la fel ca și până atunci, nu existase un răspuns care să-i pună la dispoziție vreun trecut mai îndepărtat. Ceva se întâmplase cu amintirile sale, iar câștigurile nu-i permiteau să solicite decât examene medicale standard.

în depărtare, vârful retezat al muntelui Fuji arăta ca un trunchi de con albit de zăpadă. La poalele lui, abia vizibil din locul unde se găseau acum, lacul Sake îl înconjura din trei părți, legănând bărcile rotunde ieșite la pescuitul de

seară. Nimic nu i se părea mai frumos și mai liniștit decât aceste peisaje, parcă desenate în cerneluri clare, nepastelate, pe care reușea să le întrezărească uneori, când își făcea timp să hoinărească departe de crezării și de depozite. Se simțea ca și cum ar mai fi trăit cândva în mijlocul lor, iar acum, renăscut, își mai amintea vag de ele și de liniștea pe care o risipeau cu atâta dărnicie în jur.

60

Sinucidere gravitațională Aurel

— Cred că nu o să mai pot să văd niciodată frumusețile astea, înțelese brusc Amarillo și se ridică de pe bornă.

Salahorii se ridicară și ei, fixându-1 cu insistență. Elna se uită ciudat la el, dar nu comentă.

Plecară mai departe, urmăriți îndeaproape de cele patru umbre pe care Marte și Phobos le desenau la picioarele lor. Drumul se întindea pustiu, până la intrarea în Simuno. Când păși în așezare, Jupiter se ridică uriaș pe cerul de vest, ocultând Planeta Roșie. Lumina crepusculară fu înlocuită de una verde-în- chis, ca și cum s-ar fi aflat pe fundul unei bălți din ore- zării. Iluminatul public pomi automat și umbrele lor se topiră în picuri de argint sclipitor.

Ajunseră aproape imediat în cvartalul de clădiri cu un etaj, în care locuia. Nu deținea decât două rânduri de haine de schimb, un tub cu imagini și sunete, care-1 fermecaseră pe Soho și un memorizator standard, pe care-1 primea fiecare solicitant de drept de muncă pe planetoidul orezului magic. Le împachetă în mai puțin de un

minut, le aruncă în sacul de umăr și reveni la însoțitorii care-1 așteptau în fața intrării. La fereastra de deasupra camerei își făcu apariția capul unui bărbat tânăr, cu părul lung împletit în coadă de cal. îi privi scrutător, apoi dispăru în semiîntuneric.

La marginea localității îi aștepta un transportor de două persoane. Aranda Smith-andr. îi făcu semn să

urce pe scaunul pasagerului, iar ea se așeză pe cel al conductorului.

— Și ei? o întrebă, arătând cu bărbia spre salahorii care își încrucișaseră brațele la piept și așteptau să plece.

— Transportorul este înzestrat cu sisteme de lipsire de libertate, explică elna, în timp ce răsucea degetul arătător pe display. Nu mai este nevoie de prezența lor. Practic, din clipa în care te-ai așezat, ai devenit prizonierul fotoliului.

Gustavo Santiago Amarillo încercă să își miște brațele, dar constată că nu putea. Avea impresia că trunchiul îi e legat de spătar printr-o rețea de fire invizibile, iar mușchii îl dureau la fiecare încordare. Renun- tă si se lăsă moale în fotoliu. > I

— Si acum?

— Urmează instructajul, răspunse elna Aranda Smith-andr. Orice tentativă de eliberare va determina lA-ul care asistă pilotajul să îți injecteze un gram de soma în vene. Din această cauză, vei suferi de o stare letargică pe parcursul a 24 de ore-standard. Și nu vei putea fi supus chestionarului. Este preferabil pentru toată

lumea, însă, ca el să se încheie cât mai repede cu putință.

— Cine mă va chestiona?

— Vicepreședintele Administrației Spațiale, Intiago Leopold Wassari.

62

Sinucidere gravitațională Aurel

— N-am auzit de numele ăsta. E un bărbat, sper.

Androida ridică din umeri, dar nu își întoarse privirile spre el. Termină de introdus datele călătoriei, apoi se lăsă încet pe spătar. Lumina violetă din exterior devenea treptat o cortină indigo, cu bănuțul roz al soarelui agățat într-un colț.

— Este o entitate silicică inteligentă, provenind de pe satelitul jovian Amalthea. Specia lor trăiește pe fundul unui uriaș lac de carbon înghețat și a devenit membră a Uniunii Inteligente Sol în anul 447 EC.

— Nu este un uman?

— De ce-ar fi? Trupul elnei se lipi de scoica scaunului în momentul în care transportorul se ridică de la sol și țâșni înainte. Omenirea nu mai formează de multă vreme principala forță de colonizare în Sistem.

— Și tu... Amarillo își căută cuvintele. Faci parte... adică ești cetățean solarisian?

» »

Aranda Smith-andr. respiră rar. Bărbatul se întrebă de ce se mai străduia să o facă, deoarece aerul nu îi era necesar pentru buna funcționare a organismului. Probabil că așa fusese condiționată, pentru confortul umanilor cu care intra în contact.

— în funcție de solicitările misiunii pentru care

au fost formatate, uneltele-inteligente-artificiale pot să primească, provizoriu, această calitate. Nu a fost cazul, de această dată.

Se lăsă tăcerea și Amarillo încercă să-și pună ordine în gânduri. Până când transportorul atinse termi-

63

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

naiul de la sol al elevatorului spațial, nimeni nu mai scoase nici măcar un sunet.

Ieșiră pe banda rulantă, care-i duse până în fața unei intrări înguste, baleiată de un câmp de forță sclipitor. Androida se apropie de stâlpul de control exterior și introduse un cod. Câmpul mai bâzâi câteva clipe, apoi se opri. îl pofti cu un gest să intre.

Amarillo își lăsă capul pe spate și privi către cer. Tumul liftului spațial avea un diametru de 60 de metri si o înălțime de trei kilometri. Nu i s-ar fi zărit vârful ♦ »
nici în condițiile de maximă iluminare oferite de mica zi soholiană. Dar el era acolo, în straturile inferioare ale troposferei, gâtuindu-se în jurul firului de mono- xid de carbon hipercelarizat, care îl ancora de platforma spațială la care andocau navele ce vizitau mi- crosistemul martian.

*

Acela era un moment propice pentru o tentativă de evadare, se gândi, în timp ce își pleca fruntea și păși peste prag. Nu se zărea niciun paznic și nici vreun robot de întreținere, care ar fi putut fi transformat în urmăritor la o comandă verbală. Unde să fugi însă pe un planetoid de dimensiunile lui Soho? Elna avusese dreptate când îi spusese că

identificarea poziției sale nu era decât o problemă de minute.

Intrară. încăperea se dovedi a fi un cilindru metalic în mijlocul căruia se afla un postament din piatră. Pentru a fi neutru la uriașa energie electrostatică de-

dansată de frecarea liftului cu aerul din jur, realiză Amarillo. Se opri chiar lângă prag și se uită întrebător la femeia android.

— Peste 152 de secunde, spuse aceasta și îi făcu semn să stea lipit de perete. Atât durează să străbată cei 32 de kilometri care ne despart de platformă. Deschiderea ușii activează chemarea elevatorului.

Mai întâi percepu un bâzâit surd, care deveni tot mai subțire odată cu scurgerea timpului. Apoi metalul din spate prinse să vibreze și să se încălzească. Aerul din jur se compresă atât de mult, încât îl simțea apăsându-i pieptul, umerii și capul asemenea pumnului strâns al unui uriaș. Deschise gura să geamă, dar nu mai avu timp. Un tub din ceramoplast, puțin mai înalt decât el, se concretiză într-o ceată densă, chiar deasupra postamentului. O ușă alunecă în lateral și o scară metalică se deplie. Elna îl invită să urce.

Liftul era un simplu tub, cu un display aplicat în dreapta ușii și două acvafotolii poziționate în mijloc. Se așeză pe cel din dreapta. Centurile de siguranță ieșiră din fantele laterale și se închiseră în jurul lui, cu un pocnet sec. Androida trasă câteva comenzi pe ecran, apoi se așeză alături. Ușa alunecă în poziția închis, iar lumina scăzu la

jumătate.

Drumul până la destinație nu a fost decât o constantă presiune asupra șirei spinării și o scădere a iluminării interioare la mai puțin de o treime. Display-ul

afișa cu cifre mari distanta rămasă, în kilometri. Ama- rillo își simțea gura uscată și era sigur că dacă ar fi vrut să vorbească, nu ar fi putut să pronunțe cuvintele. Elna stătea nemișcată alături, cu palmele întinse pe genunchi și cu ochii pe jumătate închiși. Brusc, un semnal sonor trimise un avertisment. Elevatorul se smuci și cursa nebunească prinse să încetinească. Când se opri, în sfârșit, constată că avea genunchii atât de moi, că fără ajutorul androidei nu se putu ridica din fotoliu.

Coborâră scara metalică într-o încăpere perfect similară cu cea de la sol. Un tehnician intră pe o ușă laterală, cu un instrument în mână, pe care îl plimbă peste corpul său, dădu mulțumit din cap și le arătă o nișă în peretele din spate.

Un lift interior, ghici bărbatul și o lăsă pe elnă să intre prima. Ușile se închiseră prin glisare și cutia de metal pomi în jos. Stăteau atât de aproape unul de celălalt, încât îi putea simți mirosul de... parfum?! De ce s-ar fi dat un android cu parfum? Deși îl imita pe cel uman, corpul sintetic exclusese mai multe elemente, pe care proiectanții le consideraseră inoportune, printre care transpirația și mirosurile emanate de piele.

Palierul pe care coborâră avea indicativul -14 B. Erau așteptați de un bot universal, o bilă care se

deplasa pe două roți mici, încastrate. îi conduse printr-o încrengătură de coridoare puternic iluminate, până în

66

dreptul unei uși din sticlă marțiană roșcată. Intrară și ușa sclipi scurt când se închise în urma lor. încăperea în care se aflau era ovală și foarte înaltă. La capătul opus se găsea un birou hexagonal, cu un uriaș ecran holo, ridicat până aproape de tavan. Prin apele lui verzui se vedea silueta unui bărbat care desena ceva pe aer, stârnind roiuri subțiri de scântei colorate.

— Am identificat suspectul și l-am adus pentru control, domnule.

— De ce sunt suspectat? se trezi întrebând, în timp ce se holba prostește la bărbatul blond din fața sa, ale cărui trăsături nu le putea vedea limpede din cauza luminii mate a ecranului dintre ei. Si nu era vorba »
despre o entitate silicică de pe Amalthea?

— Nu l-ai informat complet? întrebă celălalt, continuând să traseze linii curbe prin aerul ionizat din jurul biroului.

— Nu erau informații strict necesare pentru îndeplinirea misiunii.

— Aha. Vicepreședintele dădu din cap, dar nu se întoarse. Luați loc, vă rog. Termin imediat.

Amarillo se uită împrejur, căutând un scaun, dar nu văzu nimic asemănător. îi aruncă o privire întrebătoare elnei. Aceasta făcu doi pași în lateral și trasă cu palmele prin aer două contururi ovale. Scaunele se iviră ca din senin unul lângă altul. Se așeză și își puse palmele pe brațele moi.

67

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

Aranda Smith-andr. luă loc alături. Intiago Leopold Wassari continuă să traseze linii prin aer și să realizeze joncțiuni numai de el văzute. După aproape două minute, marcă o diagonală foarte lungă, după care punctă de două ori la capătul din dreapta, închizând aplicația. Ieși din spatele ecranului și își construi propriul fotoliu în aer. Se așeză și trase deasupra genunchilor un dispozitiv invizibil.

— Vă mulțumesc pentru răbdare. Sunt gata pentru discuția asupra situației domnului Gustavo Santiago Amarillo. Sper să reușim să o încheiem în 24 de minute. După care va trebui să vă părăsesc pentru participarea la ședința Consiliului Mic al Administrației. Do- , J 1 resti să servești ceva, domnule Amarillo?

Era o întrebare atât de ciudată în contextul în care se găsea, încât îl lăsă pur și simplu fără cuvinte. Oftă si ridică din umeri.

— Credeam că am fost adus pentru un interogatoriu.

— Poți să denumești cum dorești acest proces. Noi preferăm termenul de *control,* dar denumirea în sine nu prezintă nicio importanță.

Fața ușor alungită a vicepreședintelui deveni zâmbitoare.

— Asta nu ne împiedică să ne comportăm civilizat. Cel puțin în maniera înțeleasă ca atare de specia voastră.

— Nu doresc decât să răspund la întrebări și să mă întorc cât mai repede pe Soho.

68

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

— Asta ar putea reprezenta o problemă, domnule Amarillo. Timpul este însă limitat, așa cum am mai spus, așa că suntem obligați să începem. înainte de asta, ai vreo întrebare la care dorești să îți răspund eu însumi?

Era un mod cu totul neașteptat de a începe un interogatoriu, realiză bărbatul, foindu-se în fotoliu. Și totuși avea o anume coerență elegantă: pur și simplu, celălalt se aștepta ca el să-l chestioneze asupra motivului care condusese la reținerea lui și la călătoria neașteptată pe stația spațială.

— Da, ar fi ceva, se hotărî după câteva clipe. Aranda mi-a spus că nu sunteți uman. Eu nu văd însă nicio diferență între corpurile noastre.

Intiago Leopold Wassari râse, apoi aplaudă cu un gest care i se păru aproape pueril. După care se ridică în picioare și își continuă loviturile din palme cu o rapiditate din ce în ce mai mare, încât la un moment dat brațele nu i se mai văzură. Amarillo se uită îngrijorat la elnă, dar aceasta privea impasibilă spectacolul, de parcă l-ar fi văzut de mai multe ori până atunci și nu mai reușea să o impresioneze. Brusc, răpăitul încetă și se văzu nevoit să-și întoarcă din nou privirile. Căscă gura să spună ceva, apoi o închise la loc, nereușind să-și descleștеze fălcile. în fața sa stăteau doi copii identici. Ba nu, rectifică, aplecându-se ușor în față pentru a vedea mai bine spectacolul. Doi bărbați iden-

tici, foarte mici de statură, care își trecură simultan mâinile prin păr, apoi se strâmbară

expresiv.

— Acum e mai... clar?

- Nu.

Piticii aplaudară, imaginea se începțoșă, redeveni clară și în fața sa se afla din nou vicepreședintele Ad- minsitrației Spațiale, înalt, blond și cu ochi albaștri.

— Putem să imităm orice formă fizică dorim, domnule Amarillo. Suntem un conglomerat silicic compus din peste 180 de miliarde de structuri anorganice, având dimensiunile cuprinse între acelea ale unui retrovirus marțian și cele ale unei arheobacterii therrane. Toate suntem înzestrate cu inteligență și cu elemente fizice asociative. Am decis că pentru a avea o cât mai bună colaborare cu specia voastră este mai bine să adoptăm această formă. Te deranjează?

— Nnuu, mormăi și își lipi spinarea de spătarul moale.

— în regulă, atunci cred că putem să începem.

Ridică palmele și decupă mai multe contururi incomprehensibile prin aer, după care le înlătură cu o mișcare de ștergere. O energie statică bâzâi slab și într-un colț apăru o hartă spațială, care reprezenta chiar segmentul Sistemului în care se aflau. Predomina brâul lat, cenusiu-verzui, al Centurii de Aste- roizi și în plan îndepărtat Planeta Roșie, cu cei doi sateliți de dimensiunea unor puncte.

70

Sinucidere gravitațională Aurel

— Aici a început și s-a terminat totul pentru dumneata, domnule Amarillo. Te întreb în mod formal: nu păstrezi nicio amintire specifică cu

privire la această imagine?

Bărbatul se holbă lung la pulberea scânteietoare care forma Centura, dar memoria nu-i oferi nicio informație. Clătină din cap.

— Am nevoie de o certificare verbală, solicită vicepreședintele.

— In mod sigur, nu am nicio amintire privitoare la această imagine.

— In regulă. Dacă pe parcursul discuției vor reveni linii de revenire a memoriei, ești obligat să anunți acest lucru. Derivatoarele de înregistrare vor sancționa asta în mod automat, dar dumneata ești obligat să anunți, ai înțeles?

— Am înțeles.

Imaginea se răsuci cu 30 de grade și se apropie, beneficiind de efectul de lentilă. Un grup de șapte puncte ieși din spatele unui asteroid și se îndreptă în direcția lor. Imaginea își continuă fenomenul de răsucire și punctul cel mai apropiat se redimensionă, devenind o astronavă lunguiață, înzestrată cu două protube- ranțe laterale. Cea din spatele ei avea forma unei ae- rodine lenticulare.

— „Vulturul codalb" și „Ochiul lui Dumnezeu", comentă bărbatul cel blond. Navele cele mai vânate din

Sinucidere gravitațională Aurel

Sistem în secolul al III-lea al Erei Cosmice. Ceea ce vezi acum sunt înregistrări realizate de o stație retro- gravitațională în anul 227 EC, când a avut loc Revolta Neoniștilor, mineri evadați din minele de gaze înghețate, de pe satelitul saturnian

Calypso. Cele două fregate conduc navele de sprijin trimise în ajutorul lor de către piratul cosmic Andrea Silvermood Hata, probabil cel mai periculos dușman intern cu care s-a confruntat vreodată Administrația Spațială. Iți spune ceva acest nume, domnule Amarillo?

Se gândi o vreme, înainte să dea un răspuns. In mod clar, doreau să obțină o anumită informație de la el, legată în mod expres de numele acelui... cum îi spusese? Pirat cosmic?

— Nu cunosc acest nume.

Vicepreședintele Administrației Spațiale zâmbi a- proape încântat, dacă așa ceva se putea spune în legătură cu un conglomerat de entități extraterestre, menținute într-o formă umanoidă de o chestie pe care numai cu greutate ar fi putut-o denumi drept voință. Voința, așa cum și-o definea el, reprezenta apanajul unei singure entități și îi era practic imposibil să-și imagineze cum reușeau să ajungă la un numitor comun peste 180 de miliarde de entități independente una de alta.

— Este perfect, dacă într-adevăr nu-1 cunoști, domnule Amarillo. Pentru că asta înseamnă că întregul complex de elemente punitive care ți-au fost aplicate

până în prezent au funcționat în parametrii optimi, iar sentința poate fi dusă mai departe, conform pedepsei inițiale.

— Sunt pedepsit?! strigă, gata să sară din scaun. Dar nu am făcut nimic ilegal! Jur că am respectat întreg codul de legi de pe Soho și că nu m-am implicat în nicio mișcare subversivă!

Cu coada ochiului, observă cum, alături, elna se încordase în scaunul ei, gata să țâșnească.

Văzuse prea multe clipuri publicitare cu intervențiile androizilor pe câmpurile de luptă sau în arenele de jocuri, ca să creadă că erau contrafăcute. Pur și simplu, un uman nu dispunea nici de forța și nici de viteza necesare pentru a-1 înfrunta fizic cu vreo șansă de izbândă. Se așează la loc si se strădui să se concen- treze asupra extraterestrului din fața sa.

— Te cred, domnul Amarillo. Intiago Leopold Was- sari arătă cu mâna în direcția șirului de nave, care între timp deveniseră suficient de mari, încât ochiul să poată să surprindă detalii interesante de structură și de variabilitate a geometriei de zbor. Ceea ce ți-am comunicat mai înainte ține de activitatea dumitale din urmă cu aproape 800 de ani. Pe când acționai din proprie inițiativă și erai cunoscut sub denumirea de An- dreea Silvermood-Hata, umanul care a reușit să producă pagube Administrației Solariene în valoare globală de peste zece mii de miliarde de soli. Adică pro-

dusul intern brut al acesteia pe aproape trei ani de zile. Asta pe lângă cei 118.608 umani uciși, cele 11.156.889 unelte-auxiliare-inteligente distruse și cei doi plane- toizi colonizați, Corolla și Lucifer, spulberați în explozii magmatice. Sper că înțelegi acum de ce te afli aici.

Se uită lung la aparența umană din fața sa, apoi la androidă. Intr-un târziu, ca prin vis, clătină din cap.

— Nu, nu înțeleg. Mă numesc Gustavo Santiago Amarillo și sunt lucrător la orezăria Palia, de pe Soho. Lucrez acolo de 12 ani, iar mai înainte am fost hamal portuar pe Triton. Pe cipul meu de identificare sunt trecute toate aceste informatii. Sunt un cetățean al Sis- » »
ternului Sol și am dreptul să fiu eliberat fără cauțiune, până în clipa în care un tribunal civil se va pronunța asupra învinuirilor care mi se aduc.

Bărbatul blond râse și aplaudă din nou, lovindu-și palmele cu putere. Elna se mulțumea doar să se uite inexpresiv la el.

— Ei bine, domnule Amarillo (mă scuzi că voi continua să mă adresez în felul acesta, chiar dacă identitatea stabilită a dumitale este alta, dar conditionarea la care ai fost supus nu-ți va permite, deocamdată, să recunoști altă adresare), ei bine, reacția dumitale este exact cea așteptată de experții în psihologia umană ai Administrației. Ceea ce înseamnă că, până în acest moment, pedeapsa aplicată a funcționat la parametrii maximi.

74

Sinucidere gravitațională Aurel

își așeză palmele pe brațele tari al fotoliului și apăsă pe ele până când vârfurile degetelor i se albiră. Se întrebă dacă visa cumva sau era doar subiectul unei glume a unor cunoscuți de-ai săi. După câteva clipe de chibzuială, ajunse la concluzia că nici măcar cu un sistem oniric visul nu ar fi putut să prezinte atâta coerență în logica de construcție a narațiunii de bază, iar în privința glumei... nu avea practic niciun cunoscut care să-și permită să regizeze așa ceva. Era obligat să accepte că trăia într-o realitate pe care nu o înțelegea și că nu putea să facă nimic pentru a-i

împiedica desfășurarea. O desfășurare care amenința să îl tri- 1 > »
mită către un deznodământ oribil.

— Sunt Gustavo Santiago Amarillo, reluă, cu voce obosită. Lucrător agricol, la orezăria Palia, din sectorul II al planetoidului Soho. Cipul meu de identificare este valid și, până la probarea de către o instanță a oricărui cap de acuzare împotriva mea, dispun de aceleași drepturi ca oricare cetățean al Sistemului Sol. Pentru că mi se refuză eliberarea fără depunere de cauțiune, solicit împuternicirea de a depune cauțiune pentru eliberare condiționată pe Soto.

Bărbatul blond ridică un deget spre el pentru a-1 determina să tacă. Apoi mătură spațiul din fața sa cu o mișcare evazivă a mâinii drepte și apăsă cu palma câteva puncte invizibile de subpresiune. înaintea lor începu să se compună un chip uman care, pe măsură

ce își alinia pixelii de culoare, devenea tot mai cunoscut, deși Amarillo nu ar fi știut de unde să-l ia pentru a-i atașa o identitate clară. Abia când ochii se deschi- 9
seră, clipiră ca pentru a se obișnui cu lumina și se fixară asupra sa, tresări și se dădu înapoi, făcând să geamă fotoliul.

— Orest y Baculia-Vedro, zis și Ochi-de-fier. Conceput in vitro în anul 899 EC și intrat în stadiul morții incipiente în 1089 EC. în cea mai mare parte din intervalul vieții sale active, a fost angajat pe diferite posturi în Marina Comercială Solariană. A lucrat însă și la penitenciarul de pe

Phobos, apoi la cel de pe Niobe. începând cu 1052 EC, a participat la expediția de explorare a zonei mediane din Centura Kuiper, unde a ajutat la descoperirea efectului de *lupă cosmică* a Centurii. De aici a revenit cu o boală stranie, care i-a incapacitat partea stângă a creierului. Deoarece nu a avut asigurare medicală cu acoperire completă, a fost de acord ca pentru plata datoriei medicale să acorde azil personalizat și să intre în stază pentru perioada de 50 de ani-standard. Practic, în acest moment, domnule Amarillo, sunteți două personalități care împărțiți același corp, deși numai al dumitale se află efectiv la comanda lui. Se întâmplă că exact în această zi a expirat perioada de detenție în această formulă corporală și trebuie să admit că ai primit referințe excelente privitoare la felul în care te-ai achitat de pedeapsa la care ai fost condamnat în această personalizare.

76

Sinucidere gravitațională Aurel

Portretul din fata sa era el însusi! , »

Gustavo Santiago Amarillo își linse încet buzele uscate si ușor sărate, nestiind cum să reacționeze. Nu îsi recunoscuse chipul, pentru că suferea de același sindrom pe care îl aveau toate persoanele care își auzeau vocea înregistrată: li se părea ciudată, distorsionată și prea ascuțită ca să fie a lor. Sau era mai corect să spună că era de fapt chipul acelui Orest y Baculia-Vedro, în corpul căruia fusese închis ca într-o pușcărie ambulantă? Si ce fel de om trebuie să fi fost Ochi-de-fier ca să accepte acest rol? Unde se găsea izolat de nu dăduse niciodată peste el în toți acești ani de când

împărțeau același spațiu vital?

Dar oare era adevărat tot ce îi comunicase vicepreședintele Administrației? Personalitatea sa purtase cândva denumirea de Hata și fusese piratul care făcuse să se cutremure civilizația umană aflată în plină expansiune cosmică? Săvârșise crimele multiple pe care le auzise si dăduse lovituri catastrofale econo- miei Sistemului Solar?

— Și eu ce ar trebui să spun acum? întrebă cu voce înceată. Si ce ar trebui să fac?

— Nimic.

Wassari zâmbi și se așeză pe colțul biroului. Sau, cel puțin, cele 180 de miliarde de entități se manifestară fizic în așa fel încât imaginea rezultată dădea aparența că face exact aceste lucruri.

77

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

Ca într-un sanatoriu de alienați din epoca precos- mică, se gândi Amarillo. Nu știa de unde avea acces la astfel de informații, dar reușea să realizeze imaginile necesare. Un nebun care stă pe pervazul ferestrei cu coatele și se vede zburând prin văzduh, cu aripi de înger.

— Când această discuție se va termina, va începe cea de-a zecea perioadă din pedeapsa ce ți-a fost atribuită. Matricea de personalitate care poartă denumirea Andreea Silvermood-Hata va fi mutată în alt purtător și vei deveni agent de pază într-o unitate de corecție pentru femei. Și, evident, nu-ți vei mai aminti nimic din toată această discuție, asa cum nu-ti amin- tești acum despre viețile anterioare pe care le-ai avut.

— Cât timp... Se gândi o clipă, apoi reluă, cu privirile în direcția elnei. De fapt, aș avea două întrebări.

Intiago Leopold Wassari ridică ambele palme, ca pentru a le opri înainte să fie pronunțate.

— în mod obișnuit, codul intern interzice functio- narilor administrativi să răspundă la întrebări venite din partea celor care efectuează stagiul unor pedepse cumulative. Dar, pentru că în ultimele trei stagii te-ai comportat exemplar, voi iniția o excepție și îți voi răspunde la una singură, domnule Amarillo. Alege-o pe cea care consideri că este cea mai importantă.

Cea mai importantă... Se strâmbă, apoi se strădui să se concentreze. Ar fi avut nu una, ci o sută, o mie

de întrebări. După care se gândi că niciun răspuns nu avea să-i folosească, de vreme ce avea să-1 uite.

— O întrebare, mormăi. Doar una. Ei bine, cât timp mi-a mai rămas de ispășit?

— Ai ales exact întrebarea fără răspuns. In Sistemul Sol, pedepsele se dau în funcție de gravitatea economică a faptelor comise. Ți-a mai rămas de ispășit o pedeapsă în valoare netă de 2230 de miliarde de soli. E greu de realizat o estimare temporală pentru asta. Pot să fie 300 sau 1000 de ani. Totul depinde de cotațiile bursiere ale activităților pe care le vei avea de săvârșit în viitorii ani. Și de calitatea muncii prestate, evident.

Intiago Leopold Wassari se ridică de pe birou și

se înclină ușor în fața lui. Un fel de salut de despărțire, realiză Amarillo. Poate că următorul stagiu al pedepsei avea să depășească lungimea mandatului său de vicepreședinte și se gândea că nu avea să-l mai revadă niciodată. Și poate chiar așa avea să fie, surâse, mai mult pentru el. Dacă nu putea să împiedice transferul de personalitate, putea în schimb altceva. Mai brutal, dar sigur mai eficient. Se înclină, la rândul său, și în timp ce își îndrepta coloana, spuse încet:

— Aș avea... o cerere. Se opri și-1 examină pe cel din fața sa, care aștepta zâmbind inexpresiv. Nu știu cum a fost în alte părți, de care nu îmi mai aduc aminte, dar de Soho m-am legat într-un mod pe care nu mi-1 explic. Aș dori să arunc o ultimă privire spre el, de pe docuri. Să-mi iau adio, ca să spun așa.

79

Sinucidere gravitațională Aurel

Vicepreședintele ridică din umeri.

— Am fost informat că umanii au, uneori, astfel de solicitări irațională. Ești primul caz pe care-1 întâlnesc. Sigur, de ce nu, la urma-urmei, dacă vei respecta toate procedurile de siguranță impuse de ieșirea pe docuri. Din momentul în care se va deschide ușa pneumatică, ai un sfert de oră la dispoziție pentru o ultimă privire.

Ii concedie cu o fluturare a mâinii, apoi se răsuci spre spațiul de lucru și își reluă desenele aeriene. Elna se ridică, așteptă ca el să părăsească încăperea și îl urmă îndeaproape.

Luară un lift către un etaj inferior și ieșiră într-un culoar supraaglomerat, prin care forfotea o mulțime de tehnicieni în uniformă albastru-

verzuie, si nenu- mărați boți de întreținere, cărând unelte ciudate în clești sau pe tărgi agravitaționale. își făcură loc cu greu, urcară pe o scară metalică în spirală spre un pasaj intermediar și intrară într-o încăpere foarte lungă, plină de rastele pe care erau așezate tot felul de uniforme de schimb. Andoida alese una dintr-o bucată, cu un indice de corporalitate atașat pe umăr, și i-o întinse.

— Trebuie să te dezbraci complet înainte de a te echipa, îl avertiză. Să nu te sperii, când va deveni ușor gonflabil și se va lipi de piele. Este realizat în așa fel încât să păstreze căldura corporală în spațiul cosmic.

Se dezbrăcă repede, apoi se strecură în el, cu gândul la ceea ce urma să facă. De la magazia de efecte și

80

Sinucidere gravitațională Aurel

până la primul sas care îi scotea pe platforma exterioară a docurilor schimbară două benzi rulante si un lift.

Stația spațială era cu adevărat uriașă. Oberlichtul din încăperea sasului, unde își atașară căștile și rezerva de oxigen, îi permitea să vadă un braț al docului, lung de peste trei sute de metri, de care erau amarate două nave de linie, din care plutitoare autonome ex- trăgeau containere cu mărfuri pentru a le căra către antrepozitele de pe partea cealaltă a platformei.

— La dreapta, îl orientă androida, imediat ce zgomotul ieșirii aerului în spațiu încetă, iar portalul se etanșeiză, permițând restabilirea presiunii interne. Acolo se află un fel de balcon, cu

prize electromagnetice, pentru odihna tehnicienilor. Am să aștept aici. Permisiunea de staționare pe doc durează fix 15 minute, după care vor veni după tine droizii de pază.

Dădu din cap în semn că a înțeles, deși era aproape sigur că gestul nu putea fi văzut din cauza căștii. își agăță cârligul de portul de siguranță al centurii, apoi îsi făcu vânt în exterior, urmat de firul subțire de car- bonit. Dincolo de ușă, gravitația se simțea numai la un sfert din valoarea nominală din interior, așa că orice gest trebuia învățat din mers. Când realiză că se îndepărta de doc într-un gradient de aproape 30 de grade, prinse firul de siguranță și smuci de el, oprind înaintarea. Apoi, când tractându-se de el, când reali-

zând un fel de înot aerian, reuși să ajungă la nivelul podelei și să activeze câmpul electromagnetic al bocancilor de la costum. Acum își desprindea destul de greu tălpile de suprafața rugoasă, dar cel puțin nu mai era în pericol să zboare fără control peste instalațiile portuare și să se ciocnească de vreuna din ele.

In sfârșit, după mai mult de cinci minute de înaintare haotică, reuși să ajungă la balconul care îi fusese indicat și se prinse puternic cu mâinile de bara de protecție aflată la nivelul pieptului. Privi în jos cu un icnet de spaimă. Sub picioarele sale se întindea o prăpastie de 32 de kilometri, probabil cea mai adâncă pe care o văzuse vreodată. Soho era iluminat slab de lumina roșcată a lui Marte. Chiar și prin spărturile ivite în

pătura groasă de nori, lacurile uriașe sclipeau asemenea unor ochi care priveau visători la stelele de sub picioarele lui.

Fără nicio îndoială, Soho fusese cea mai liniștită experiență punitivă din viața pe care nu și-o amintea deloc. Un loc pașnic, care-1 acceptase deîndată, fără să-i pună întrebări și fără să aștepte răspunsuri de la el. Un spațiu care-1 integrase în culturile sale de orez, în bălțile sale puțin adânci și, mai ales, în cerul pe care puțini se puteau lăuda, asemenea lui, că-1 aveau deasupra capului. Nu își dorea să plece vreodată de aici. Dar nici să rămână se părea că nu mai era posibil. Intrase într-o dilemă fără rezolvare.

82

Sinucidere gravitațională Aurel

își trecu mănușa groasă peste cască, ca și cum și-ar fi scărpinat fruntea. în dreapta sa, noaptea neagră era punctată de milioanele de scânteieri de-o clipă ale unui jet de sudură orogenă.

Comută cu limba imaginea oferită de cască pentru a obține panorama docului din spate. Era pustiu. Pesemne că elna se retrăsese în interiorul camerei de presurizare și îl aștepta. El, însă, ce mai avea de așteptat? Semenii săi reușiseră să obțină un simulacru de , >
nemurire - transferul de personalitate - și îl foloseau pentru a-i pedepsi pe cei care, asemenea lui, nu se încadrau în numitorul social comun pe care se străduiau să-l construiască. Urma să supraviețuiască în corpuri de împrumut până ce societatea va fi obținut de pe urma lui echivalentul pierderilor economice care se stabilise că îi fusese produs. Și apoi?

Simplu, rânji și strânse bara cu putere între

degete. Când pedeapsa se va fi încheiat, va fi fost condamnat la exterminare, chiar dacă pedeapsa cu moartea fusese abolită din Sistemul Sol. Pentru că avea să fie asemenea unui nou-născut, lipsit de credite și de legături, într-o societate pe care nu va fi capabil să o înțeleagă, întrucât evoluția o va fi schimbat complet în raport cu cunoștințele sale. Și din care nu va fi capabil să cumpere nimic, pentru că nu va avea bani. Și nici posibilitatea să îi procure, sub forma actualei matrice de personalitate. Așa că va rămâne stocat pentru veșnicie

83

Sinucidere gravitațională Aurel

într-un depozit specific, alături de alte milioane de entități care nu vor fi avut, asemenea lui, posibilitatea să se răscumpere. Dacă vreodată existase un Iad, cu certitudine acela era.

Exista vreo salvare undeva? întotdeauna exista o salvare, își spuse Gustavo Santiago Amarillo și își în- cleștă maxilarele. Moartea era dincolo de orice Rai și de orice Iad, dacă reușeai să ai acces la ea. Iar el tocmai căpătase acest acces. Un sfert de oră de liberă alegere. Iar el tocmai alesese.

Selectă oprirea prizelor electromagnetice, desfăcu chinga firului de siguranță, apoi își făcu vânt în sus. Reuși să atingă cu bocancii bara pe care își ținuse degetele încleștate, se împinse cu forță în ea, într-un unghi oblic și își deschise larg brațele, luându-și zborul. Peste 30 de kilometri de cădere liberă, la început un fel de plutire lină, asemenea unei pânze de păianjen luată de vânt, apoi un zbor amplu de vultur, care abia își mișcă aripile pentru a menține linia de plutire în

curentul ascendent, după care cursa spre sol avea să se accelereze din ce în ce mai mult, atingând în final viteza unui proiectil care avea să-l izbească de sol și să-l spulbere. O durere de o clipă și o moarte cvasiin- stantanee. Dădu din brațe, poziționându-și trupul cu fața în sus, către chipul roșu și încruntat al bătrânului Marte. în sfârsit, Andrea Silvermood-Hata reușea să își ia din nou soarta în propriile mâini.

84

Sinucidere gravitațională Aurel

Dincolo de oberlichtul gros de șase centimetri, elna Aranda Smith-andr. dădu din cap și stabili o frecvență de comunicare. Aerul bâzâi subțire în apropiere de ușa închisă cu trei zăvoare mecanice și bustul vicepreședintelui Administrației Spațiale văluri o clipă în spațiul decontaminat, apoi se stabiliză și circuitul de voce.

— A fost exact cum ați anticipat, domnule Wassari. A încercat să profite de oportunitate și să-și recapete libertatea de acțiune. A sărit, în urmă cu 42 de secunde. Din acest moment, timpul până la impact e de o oră și douăzeci și patru de minute. Asta dacă nu intervin complicații atmosferice, în punctul preconizat de impact, care ar putea mări durata cursei cu un interval cuprins între patru și paisprezece minute. Conform prognozei IA-ului danei, momentul cel mai bun pentru acostare este cel situat la o oră și optsprezece minute de la inițierea saltului. Aprobați misiunea?

— Da. Bărbatul blond dădu din cap și zâmbi. Ai aprobarea oficială pentru a-1 recupera și stoca pe domnul Hata în propria-ți memorie, după ce

identitatea de Amarillo va fi încetat. Apoi te vei prezenta la punctul de plasare pentru forța de muncă disponibilă din localitatea Uraneea. Succes, Aranda!

— Mulțumesc, domnule.

Androida nu se clinti însă din locul unde stătuse până atunci.

85

Sinucidere gravitațională Aurel

— Mai este ceva?

— Dacă-mi este permis, da. O întrebare informală. Ce se va întâmpla cu personalitatea Orest y Baculia- Vedro, care așteaptă în stare de stază să se încheie perioada de ispășire a domnului Amarillo?

Bărbatul se scărpină încet la baza nasului.

— Asigurarea medicală încheiată înainte de găzduire îi asigură o recuperare corporală de 92%. Cele opt procente rămase fără asigurare vor fi obținute din donații particulare, după ce domnul Baculia-Vedro își va da consimțământul pentru o nouă găzduire, atunci când va fi solicitat.

— Și dacă nu și-o va da? Dacă va considera că experimentul făcut i-a depășit așteptările?

— Atunci corpul va fi stocat, la rândul său, până când societatea va avansa suficient de mult din punct de vedere economic, încât să-și permită să acorde gratuit cele opt procente. Domnul Baculia-Vedro va trebui să aștepte acel moment. De ce ai pus această întrebare informală?

Elna meditǎ câteva clipe, ținând capul înclinat. Apoi se ridică în picioare și se apropie de sasul exterior.

— Pentru că mă gândeam ce s-ar putea

întâmpla în acel moment din viitor când timpul de ispășire în acest corp numit Aranda Smith-andr. va lua sfârșit, iar el, benevol sau nu, îl va elibera. Spre deosebire de domnul Baculia-Vedro, eu sunt un adroid. Adică am atu-ul

veșniciei. Vă doresc o zi frumoasă în continuare, dom- > '
nule Wassari.

Deschise ușa blindată și ieși din nou în spațiu, chiar în clipa în care sistemele portuare de andocare anunțau în complexele lor coduri luminoase sosirea unei alte nave-cargou pentru descărcare.

Sub ei, Soho se pregătea pentru o nouă noapte catifelată. Culturile de orez dădeau în copt și miile de se- cerători își făceau siesta, pregătindu-și mușchii pentru a doua zi. Unul singur continua să plutească pe deasupra spicelor, printre stele, așteptând să-și găsească izbăvirea.

Care nu avea să vină prea curând, își spuse elna, deschizând sasul minuscul al unui vehicul de salvare și intrând în încăperea scundă care se etanșă imediat în urma ei. Pentru umanul Andrea Silvermood-Hata aventura trebuia să continue.

87

Baladă pentru Dralin

„Dralin, Dralin,
Să fii om este un chin."
Cântecel pentru Dralin (Extras din culegerea **„Elemente din folclorul copiilor de pe Lumile Agricole",** ediția a XH-a)

Marte plutea, roșu și nemișcat, pe cerul de vest, asemenea unui balon imens care a- proape că acoperea bănuțul de aur vechi al lui Sol. în jumătățile de noapte când ocultația era completă, Dralin putea să vadă destul de clar vârful zdrențuit al lui Mons Olympus și, mult dincolo de spinarea imensă, rana încă proaspătă geologic a lui Val Marineris. Iar dacă își încorda privirile, ar fi putut să jure că zărește firul argintiu de policarbonat care lega Stația Pavone de satelitul Deimos și chiar norul de particule luminiscente lăsate în urma sa de liftul spațial.

Marte era un loc legendar încă înainte ca primele nave cosmice să înceapă expansiunea umanității în

88

Sinucidere gravitațională Aurel

spațiu. Se scriseseră mituri și legende despre el. Oamenii îl transformaseră chiar în zeu. Iar când primii dintre ei puseseră piciorul în praful grăunțos al planetei, fuseseră considerati eroi si

intraseră în cărțile de istorie spațială. Dralin credea că i-ar fi plăcut să fie erou, să fie adulat de spațieni și să i se ridice o statuie undeva. Dar cum să ajungi erou pe o Lume Agricolă? Ce fel de fapte de curaj să îndeplinești printre culturi de sfeclă de zahăr și printre bananieri zahariformi? Mai mult, substractorul logistic îl determina să se întrebe, de fiecare dată când avea asemenea gânduri, cum de i se permitea să viseze la așa ceva. Și atunci ofta, în- tr-un gest foarte uman, și promitea să nu se mai repete.

înspre stânga, cu mult mai mic, planetoidul Saurina, cu forma sa de cartof turtit la polul sud, acoperea Sagittarius. Orbita extrem de alungită era atât de apropiată de Cromwell încât uneori lanțurile de cargouri, aflate în poziție de așteptare, ajungeau până în dreptul stației de eliberare Croma. Atunci, la casele de pariuri din Mahalaua Oului se deschideau liniile de votare și biții-de-valoare se adunau în conturile de pariu: vor fi atrase ultimele de gravitația lui Cromwell sau vor fi lăsate să se desprindă din chingile magnetice ale lanțului și să pornească în derivă prin Microsistem?

Dralin nu paria niciodată, cu toate că preFăcuții ca el dețineau o parte din drepturile pe care le aveau oamenii din Centrul de Comandă. Putea chiar să își des-

chidă linii de creditare și să achiziționeze bunuri, până la limita sumei de 1000 de soli. Nu paria, deoarece nu îi plăcea înghesuiala pestriță din casele de pariuri. Aici, dar și în Bungalow-rile

Sexualității, jandarmii arestau în fiecare săptămână sute de infractori-po- tențiali, despre al căror nume nu mai auzea niciodată după aceea. Corindenii, folosiți la operațiunile de dis- cuire și afânare a solului, datorită celor patru brațe înzestrate cu gheare de metal, șopteau pe ascuns că erau duși în Lavantia și reModelați. Cel de-al patrulea Laborator de Drenaj pentru neoameni, ancorat de Roată, era un loc misterios, despre activitatea căruia circulau doar zvonuri.

Dralin nu știa cât adevăr exista în aceste acuzatii in- » »
directe. Conform Statusului de Funcționare pentru uneltele-auxiliare-biologice nimeni nu avea dreptul să altereze prin chirurgie nanomoleculară sau prin inginerie de creștere a țesuturilor niciun organism bio- modelat anterior Primei Perioade. Dar cine putea să-i verifice pe oameni? Chiar așa, cine putea să plece de pe solul oricăreia din cele 256 de Lumi Agricole, cu excepția oamenilor și a Tehnicilor, folosiți la reparații? El, unul, nu.

Dralin era unul dintre preFăcuții exobiologici, folosiți pentru colonizările din cel de-Al Doilea Val. Seria sa numărase peste douăzeci și cinci de mii de individualități, din rândul cărora fuseseră retrase pe

motive de funcționalitate nonconformă sau se altera- seră, pur și simplu, peste două mii două sute. Primise în statusul său genetic informații specifice supraviețuirii pe Lumea Agricolă Cromwell, iar după perioada de rodaj gravimetric și atmosferic, fusese trimis, împreună cu alți trei

sute zece frați în depozitul de la sol. Pentru că în respectiva perioadă cronologică exista un deficit de gardieni pentru paza și transportul la suprafață al uneltelor-auxiliare cu defecțiuni, fusese alocat detașamentelor respective și făcea asta de aproape opt ani cromwellieni.

Acum, stătea întins pe spate în Valle Monsa și aștepta semnalul adunării simbionților cu probleme de funcționare pentru a-i conduce la Depozit. Marte i se părea un vis apropiat. Dacă ar fi întins mâna, poate că l-ar fi atins. Dar ca orice vis, rămânea în zona de ceată a somnului. Sau cel puțin așa i se părea, deoarece preFă- cuții nu dormeau niciodată. Doar când organismul trimitea semnalul pentru recuperare energetică, trebuia să stea nemișcat timp de două ore, suficient pentru ca extractorii glandulari să înmagazineze din energia gravitațională și din cea a fricțiunilor dintre diferitele molecule de gaz ale atmosferei lui Cromwell.

Visa, uneori, să ajungă pe Marte.

Un bilet din gara de pe Deimos costa numai 500 de soli pentru umani. PreFăcuții de pe alți planetoizi agricoli, care după preFacere erau trimiși prin Lift spre

altă zonă, plăteau și un excedent de 175 de soli, taxă medicală suplimentară, determinată de creșterea valorii indicelui de atracție gravitațională. Avea în contul oficial aproape 1600 de soli, iar în cel incognito de pe Dualia mai mult de 2500 de soli. Suma asta totală i-ar fi permis un concediu de aproape o lună la suprafața Planetei

Roșii. Nicio lege marțiană sau solariană nu interzicea explicit ajutoarelor umane să își ia concedii în perimetrul apropiat locului de funcționare. Dar legendele locale aveau grijă să te informeze, imediat ce îți începeai serviciul, în legătură cu dispariițiile, accidentele și chiar „crimele" care îi țintеau în mod exclusiv. Așa că până acum nu riscase niciodată să solicite o pauză.

Dar asta nu-1 împiedica să viseze. Ar fi coborât în gara Palomar, s-ar fi urcat în turbotren și ar fi ajuns în numai două ore în Colonia Olympus. Auzise multe despre Colonie. A doua mare așezare din Sistem după Carpathia selenară. Douăsprezece terminaluri de călătorie subterană, douăsprezece aerostații, cinci puncte de lansare orbitală, în caz de depresurizare accidentală. Singura deținătoare de corp militar expediționar. A avea în custodie 256 de sateliți agrari și o masă uriașă de muncitori-coloniști de toate categoriile, însemna o bătaie de cap și o responsabilitate pe care nu o întâlneai în nicio altă parte a Sistemului.

Sunetul fluierat al deschiderii depozitului îi întrerupse reflecțiile. Privi pentru ultima oară către Marte,

al cărui disc era străbătut de grupul celor 12 sateliți- stup care aruncau o umbră ovală, mai mică decât unghia, pe suprafața plină de striații a lui Mons Olympus. Apoi se ridică, își scuturа salopeta de praf și pomi gânditor către zona de carantină.

Când ajunse la porțile depozitului, cele trei unelte- auxiliare erau coborâte din lift și trimise

spre punctul de arhivare. își folosi amprenta pentru a parafa actul de luare în custodie, încasă suma necesară plăților deplasării și așteptă în picioare încheierea operațiunii de tubare, lângă tumul de supraveghere.

Dralin era o structură biologică asemănătoare unui om, în proporție de aproape 80%. Aparența fizică deținea cel mai ridicat grad de similitudine, 98,95%, iar modalitatea de obținere din mediul înconjurător a energiei necesare funcționării avea cel mai mic grad - numai 11,12%. Asta însemna că pur și simplu nu se hrănea în manieră umană. Corpul său poseda însă un stomac și un circuit pneumatic de absorbție-defulare care-i permitea, la nevoie, să se așeze la masă și să ingurgiteze hrană umană, hrană care însă nu-i putea furniza nici măcar un singur joule de energie. Această caracteristică îi permise să ia un pahar cu apă călâie de la un automat și să soarbă câte puțin din el, în așteptarea celor pe care avea misiunea să îi conducă în Ophir, la depozitul-de-piese-recuperabile.

Din punctul de arhivare ieși un Refăcut, cu un tabel logaritmic în cleștii care-i țineau loc de mâini. Se opri

în dreptul lui și-l puse să bifeze informațiile corecte pentru deplasarea transportului.

— Pentru ce e chestia asta? întrebă, fără să fie sigur că i se va răspunde. N-am mai primit încă o astfel de situație pentru completat.

Refăcutul scrise pe displayul de sub brațul stâng că așa prevedeau noile proceduri, intrate în

vigoare în urmă cu două zile cromwelliene.

— O să ne distrugă atâta birocrație, observă Dralin, dar completă ceea ce i se ceruse.

Botul se retrase într-o anexă și se ocupă de procesarea informațiilor primite. La câteva minute după transmiterea lor în Rețea, ușa punctului de tubaj se retrase în fanta de protecție și cele trei unelte apărură gata arhivate și andocate pe un levogir plutitor. Nu-i rămânea decât să-1 împingă sau să-l tracteze, după solicitările impuse de teren. II luă în primire, verifică setările de gravitație și se pregăti de plecare.

— Care este protocolul pentru repunerea în funcțiune a anexelor? întrebă, în timp ce introducea itinerarul și parolele de securitate.

— Nu este nevoie să cunoști protocolul, pentru că nu ai dreptul să le repui în funcțiune, apăru scris pe displayul de sub braț al Refăcutului. De altfel, sunt arhivați tocmai pentru a preveni astfel de evenimente.

— Și dacă ajungem într-o zonă cu evenimente gravitaționale? întrebă cu viclenie, strângând ultima chingă.

94

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

Refăcutul șovăi. »

— Trebuie să supun problema consiliului de administrație. Te rog să aștepți câteva minute.

— Există setări temporale pe care trebuie să le respect. Orice întârziere se penalizează. Dă-mi un mesaj cu refuzul de a-mi furniza protocolul și să încheiem discuția.

— Nu am autorizația să refuz sau să furnizez

protocoale, se bâlbâi celălalt.

— Atunci am să plec și fără asta! se enervă Dralin. întotdeauna pățesc așa când lucrez pentru depozitele periferice. Iar voi o să fiți responsabili dacă vreo cădere de gravitație o să prăjească lA-ul unuia sau altuia dintre auxiliari.

Puse levogirul în mișcare, dar nu reuși să ajungă până la poartă. Ecranul crescut pe pielea brațului drept se lumină în portocaliu și protocolul se stocă automat în memorie.

— Știam eu, rânji și emise un semnal de recepție. Niciodată nu rezistați la proba responsabilității. Niciodată nu o să accedeti la statusul de uman.

Ieși din incintă și se angajă pe artera de tuf vulcanic topit, care-1 scoase în drumul principal după numai câteva minute de mers. Lumina roșie a planetei care atârna deasupra, ocupând orizontul, era suficient de puternică pentru ca torțele de iluminat de pe stâlpi să rămână inactive. Drumul era o bandă lată, săpată și

netezită cu frezele, acoperită cu spărturi mici de criolit alb care, atunci când ploua, devenea transparent. în stânga ocolea vârful Suando și se pierdea printre mlaștinile Everless. La dreapta, cobora către podișul Lunii și înainta spre Coimbra, capitala administrativă a lui Cromwell.

Dralin împinse aparatul spre dreapta și porni la drum cu pas regulat. Putea să păstreze ritmul mai mult de șase ore, după care era obligat să facă o pauză pentru acumularea de energie. Și exact

pentru asta se chinuise să obțină afurisitul de protocol: în timpul pauzei creierul său se menținea activ, iar el se plictisea cumplit. Fiecare clipă de repaus forțat căpăta dimensiuni nebănuite, transformându-se într-un fel de stare de moarte aparentă. întâmplarea făcuse să descopere faptul că dezarhivarea auxiliarilor transportați se putea transforma, cu puțin noroc, într-un festin de întâmplări neașteptate din existența lor limitată. De multe ori, relatările stereotipe ale acestora erau plictisitoare și lipsite de relevanță. Singura lor calitate era că îi mențineau atenția trează. Uneori, însă, avea parte de povești adevărate, din care făceau parte și oameni.

Drumul cobora lent, cale de mai multe mile, apoi făcea un cot larg spre nord. Urma un podiș cultivat cu trestie-de-zahăr îmbunătățită și începea din nou să coboare. îl cunoștea bine, deoarece îl străbătuse de mai multe ori în ultimii doi ani, cel mai adesea către

96

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

Ludang, o așezare tehnică ce preceda Coimbra cu aproape 200 de mile, unde erau dezmembrați auxiliarii. Acolo unde mergea și acum, să-și obțină plata pentru transport și bonusul pentru condiții speciale de deplasare. Speciale deoarece trecea prin zona ecuatorială a planetoidului, cea peste care fusese programat să plouă în fiecare zi. Iar ploaia pe Cromwell era ușor acidă, pentru a favoriza creșterea accelerată a celor șase tipuri de culturi agricole crescute aici. Iar când pauza pentru reenergizare se combina cu ploaia, re-

zultatul era greu de suportat. Și atunci aștepta poveștile.

Când grupul lui Ios, Sertell, Golan și Mawsvitz traversă în fugă suprafața roșcată a planetei care strivea linia orizontului, știu că se apropia *ora ploii* și căută o cavernă în peretele spongios al muntelui. După câteva încercări, găsi una suficient de adâncă, împinse levogirul prin deschizătură și intră în urma lui. Torța din botul platformei pomi automat, sesizând schimbarea de luminozitate.

Fosa era lungă și destul de îngustă. Dacă-și deschidea brațele, aproape că reușea să atingă pereții. O cercetă cu atenție, împingând platforma înainte și înapoi. Descoperirea de artefacte extraterestre era o activitate bine plătită pe majoritatea Lumilor Agricole. Să găsești o cochilie extrudară, în care locuise cândva o en- titate silicică, sau vreun tub multiplu răsucit, folosit

97

Sinucidere gravitațională Aurel

la descompunerea luminii în fotonii primordiali, se transformase din simplă curiozitate inițială într-o activitate secundară bănoasă și mulți paznici cu experiență, asemenea lui, nu se angajau decât în curse foarte lungi, în timpul cărora să realizeze cât mai multe opriri.

Dralin exploră încăperea până la locul în care un sifon foarte îngust o despărțea de următoarea, dar nu văzu decât câteva pietre de fluorit și de casiterit, pentru care ar fi obținut atât de puțin, încât nu merita să se încarce cu ele, deși levogirul le-ar fi transportat fără probleme. Se întoarse în zona intrării, opri lumina torței și se rezemă de

perete, în așteptare.

Ploaia veni, umplând drumul cu bulbuci. Pâraie se umflară, coborând vijelios pe pantele din jur și cărând la vale ierburi smulse din rădăcini și crengi uscate. O șopârlă Rem fu azvârlită chiar prin fața fosei, nereușind să-și agațe ghearele retractile de un suport care să o scoată din șuvoi. Mai multi bolovani mari se des- » »
prinseră din făgașurile unde înțepeniseră pentru o vreme și se prăbușiră uruind și săltând, asemenea unor bile de cauciuc.

Avea să țină tot așa până la apusul lui Marte. In mod neobișnuit pentru majoritatea Lumilor Agricole, aici sfârșitul zilei marțiene însemna debutul nopții sola- risiene. Din locul pe care-1 ocupa pe orbitele artificiale ale planetoizilor, locuitorii lui Cromwell nu-1 vedeau pe Sol decât ca pe o luminiță albicioasă, de dimensiu-

nea unei monede mici. Lipsa de luminozitate instaura puterea atotcuprinzătoare a nopții pentru un interval de 14 ore si 36 de minute.

Dralin reveni în interiorul cavernei și începu să se ocupe de legăturile în care stătea ancorat pachetul. Clamele se desprinseră imediat din legăturile electrostatice, dar pachetul era învelit într-un cocon elec- tromagentic de mai multe zecimi de gauss. Scoase ciocanul spinal, cu vârful ca un cioc de pasăre, și izbi de mai multe ori pe suprafața cutiei din cobalt, până reuși să găsească o vibrație de rezonanță adecvată, care fisură coconul și desfăcu pachetul, într-un răpăit de su- nete seci. Rânji mulțumit: mergea de fiecare dată, pentru că nimănui nu-i trecuse prin minte

posibilitatea ca pachetele transportate de-a lungul și de-a latul planetoi- dului să fie atacate chiar de către escortă. Când avea să ajungă la capătul călătoriei, urma să raporteze o căzătură în timpul ploii și o izbitură de stânci a pachetului. Câteva lovituri de ciocan pe marginile levogirului aveau să realizeze urmele de credibilizare necesare.

Creă câteva puncte de presiune atmosferică și le îndreptă asupra conținutului. Mai multe coarde de energie plesniră în toate părțile. Cei trei auxiliari se desprinseră unul de celălalt și se rostogoliră pe podeaua de piatră. Dralin îi ridică pe rând și îi rezemă de peretele cel mai apropiat. După care răsuci levogirul cu

99

Sinucidere gravitațională Aurel

proiectorul spre tavanul de deasupra lor și începu să activeze protocolul de repunere în funcțiune.

Dacă ar fi fost om, probabil că s-ar fi plictisit și ar fi renunțat după prima jumătate de oră. Dar el știa că ploaia avea să dureze și că, din păcate, nu era om, ca să se poată culca. Așa că reluă procedurile ori de câte ori intra în secvența de neautorizare, care nu-i recunoștea dreptul de acces. In cele din urmă, reuși să găsească scurtătura, arse mai multe etape și păcăli un reductor de sarcină. Uneltele-auxiliare tresăriră, cu- renții biomasici se reactivară și ciclul de revenire la realitate se declansă.

— Unde suntem? întrebă vocea hârâită a celui mai apropiat de el.

— Si de ce am fost dezarhivati neautorizat? mârâi » »

ultimul, risipind un spot de luminițe colorate pe

pereți.

— Ce ni se solicită să facem? spuse încet vocea celui din mijloc.

După care orice zgomot încetă. Un triplet, realiză Dralin, uluit. Trzpleții erau unelte rare de tot, deoarece necesitau coordonări suplimentare de inteligență motrice și de contextualizare a ideilor. In schimb, erau extrem de eficienți în munca pentru care fuseseră proiectați. Era posibil să descopere o poveste interesantă, care să acopere timpul rămas până la sfârșitul ploii. Așa că se așeză alături de ei, reduse la minimum lumina levogirului și le răspunse prin subvoce la întrebări.

100

Sinucidere gravitațională Aurel

— Trebuie să vă spuneți povestea, încheie el și își rezemă spatele de zid. Ce vi s-a întâmplat de ați ajuns să fiți arhivați si de ce urmează să fiți transformati în , » » » , elementali?

— Vom fi transformați în elementali? întrebă primul și stârni în jur un roi de scântei albe.

— De ce în elementali?! păru că se miră al doilea.

Iar al treilea adăugă pur și simplu:

— Nu vrem să ne pierdem structura. Mai ales acum, după ce am făcut descoperirea.

— Descoperirea?! se miră Dralin, presimțind aici o poveste interesantă. Ce sunteți voi, cercetători industriali?

— Suntem săpători, reveni primul, cu o voce deja mai sigură.

— Mineri de adâncime, reluă al doilea.

— Foratori în magmă nereductibilă.

— Habar n-aveam că pe Cromwell există mine,

clătină din cap preFăcutul.

— Nu există, își licări fibrele de comunicare primul.

— Există numai tunelurile de căutare săpate de noi, întări al doilea și lui Dralin i se năzări că percepe un accent inexplicabil de mândrie în vocea ușor sâsâită.

— Si lacul interior lăsat în urmă.

— Lac? Ce fel de lac?

— Miezul planetoidului este unul lichid.

— O sferă cu diametrul de 14,4 kilometri, plină cu o „supă primordială".

101

Sinucidere gravitațională Aurel

— Care se ridică spre suprafață prin tuburi de drenaj asemănătoare sistemului arterial al ființelor vii înzestrate cu schelet.

Dralin medită câteva clipe, străduindu-se să acopere toate implicațiile informației. Nu reuși. înțelese că nu avea inserată structura de abstractizare necesară la un asemenea nivel de conceptualizare. Cum adică, planetoidul pe care se găsea deținea un sistem arterial, asemănător celui uman, prin care circula un lichid de hrănire? La ce era nevoie de o astfel de risipă constructivă, câtă vreme nici măcar el, care avea o structură aparentă aproape identică celei humanoide nu era înzestrat cu asa ceva?

Un corp viu, își spuse, în cele din urmă. Cromwell semăna cu un corp viu. Și atunci culturile de trestie de zahăr? De sfeclă de zahăr? De palmier-indigo zaharat? De orz saturat în zaharuri monocelulare? Umanii care-1 trăseseră pe poziție din Centură știuseră dinainte despre interiorul său sau fusese vorba despre o

descoperire târzie?

Se lipi mai puternic de peretele de piatră și aștepta încordat. Presimțea o continuare stranie și intere- ,

sântă. Habar n-avea că avea să fie povestea care urma să îi schimbe existența pentru totdeauna, iar imaginea aceea cu uriașul Marte roșu aplecat deasupra orizontului nu avea să mai rămână aceeași pentru partea de visător pe care o ținea ascunsă în substratul de bază al pseudoconștiinței cu care fusese înzestrat.

102

Sinucidere gravitațională Aurel

Era o poveste interesantă. Cu adevărat interesantă. Avusese dreptate să îi dezarhiveze.

Trzpleții auxiliari fuseseră construiți special pentru această activitate de forare. Când fuseseră transportați de la LabMec în Valles de Tores, din Arealul 4, nu li se comunicase nimic despre misiune și nici despre ce se urmărea prin forarea de fisuri-de-feliere. Când secționaseră primul tub de drenaj și „supa" țâșnise asemenea unui gheizer, umplând în mai puțin de o zi crom-wellianăvalea, fuseseră rechemați la suprafață de urgență și trecuți în modul de așteptare. Așa că nu cunoșteau informații coerente și de ansamblu despre ceea ce se petrecuse acolo, în adâncime.

După care fuseseră reintroduși în modulul de lucru și trimiși înapoi, printr-unul din tunelurile săpate anterior. Noua misiune consta în pătrunderea în artera secționată în modul submarin, lărgirea ei prin inserarea de „coaste" extensibile la presiune și atingerea punctului central de depozitare al „supei". Cu alte cuvinte, realiză Dralin, li se ceruse să pregătească un

drum mai lat pentru mașinăriile de explorare din generația următoare. Inclusiv pentru microsubmarinele pilotate de umani.

— Ranforsarea și presurizarea au durat 14 zile crom- welliene, preciză primul dintre trzpleți.

— Identificarea punctului de pătrundere și lărgirea sa încă una.

103

Sinucidere gravitațională Aurel

— Iar preexplorarea și identificarea potențialelor pericole alte două.

— Și am descoperit...

— Miezul lichid si...

— Groapa xenocă.

— Groapa xenocă?! întrebă prostește preFabrica- tul, simțindu-se atât de aproape uman, încât se miră că nu rămăsese cu gura căscată. Ce înseamnă asta?

— O sferă mai mică, formată dintr-o peliculă proteică superelastică, atât de subțire încât puteai vedea prin ea ca printr-un geam de sticlă transparentă. Iar în interior, milioane și milioane de oase, de toate dimensiunile și formele, presate până la eliminarea oricărei particule de gaz sau de lichid din interior.

Trzpleții fuseseră dirijați să secționeze o intrare protejată și să extragă din ea câteva artefacte. Aduse la suprafață, fuseseră supuse la câteva analize de bază, după care fuseseră înmuiate în „supa" care le înconjura. In mai puțin de o zi, prinseseră să dezvolte colonii de bacterii care se autosistematizaseră si crescuseră, la rândul lor, alte hipercolonii, care se autosistematizaseră... și procedeul continuase până când primele trei

entități xenobiologice încheiaseră formarea și încercaseră să fugă, atacându-i pe umani.

în acest punct, rolul de martor al frzpleților se încheiase și fuseseră dezactivați, apoi arhivați și, în final, expediați către Ludang.

104

Sinucidere gravitațională Aurel

— De ce ar trebui să fim dezmembrați? întrebă primul, după un lung moment de tăcere.

— Am efectuat toate misiunile care ni s-au comandat, în parametrii ceruți.

— Și am făcut descoperiri față de care identificarea formelor de viață martiene este fără nicio valoare.

Trzpleții încetară să mai comunice, fixându-și asupra lui senzorii de imagine.

— Poate tocmai pentru că ați descoperit ceva atât de important, încât numai oamenilor li s-a permis accesul la această informație, spuse Dralin, fără să fie sigur că nimerise răspunsul corect.

Avusese dreptate: povestea era senzațională. Dar ce urma să se întâmple cu uneltele-auxiliare după sosirea în Ludang i se părea nedrept.

Ii lăsă să aștepte și ieși până în gura cavernei. Afară, ploaia încetase, dar apa continua să picure de pe frunze și crengi, iar pâraiele nou apărute curgeau umflate la vale. Spre răsărit, cerul se însenina deja, lăsând să se vadă trei din cei nouă planetoizi întunecați care formau pleiada Sauros. Marte încă dormita în cealaltă emisferă.

Aerul mirosea a umed, a mușchi strivit si a cianușcă, o plantă carnivoră cu flori uriașe, care fusese dezvoltată din greșeală pe Cromwell și care

continua să creeze probleme crescătorilor de insecte poleniza- toare. Dralin se rezemă cu palmele de piatra rece și

aspră a peretelui și încercă să se concentreze asupra viitorului apropiat.

Nimeni nu verifica activitatea gardienilor, nici traseele pe care efectuau transporturile și nici durata acestora, dacă nu se depășeau anumite limite cronologice. Se considera risipă inutilă de timp, de buget și de unelte-auxiliare, întrucât gardienii rămâneau și ei, până la un anumit punct, un fel de unelte-auxiliare, mai performante, care urmau un program de bază. Dralin însuși nu se abătuse de la acesta decât într-o formă minimalistă - asculta povești. Niciodată poveștile nu generaseră urmări. Până în acel moment. Acum, însă, povestea se dovedise dincolo de orice imaginație și stârnise în el curiozitatea. Acea trăsătură cu care fusese înzestrat într-o măsură strict determinată pentru a-1 ajuta să rezolve problemele ivite în cadrul deplasărilor de-a lungul și de-a latul planetoidu- lui.

Un cimitir extraterestru? Oase capabile să reînvie animale extraterestre din scheletul cărora făcuseră cândva parte? Care segment din această neașteptată informație i-ar fi putut servi lui, fără ca asta să-i afecteze misiunea pe care o desfășura?

își aduse aminte că în fată, la numai câțiva kilometri de Ludang, între două dealuri cu viță de vie modificată genetic pentru a produce struguri-zaharați, se găsea Odessa, un punct-de-ranforsare

pentru platfor-

mele gravitaționale și pentru levogirele cu inversiune magnetică. Și, ca orice punct de lucru, avea un terminal cu acces la Rețea. Iar Sandiewski locuia si lucra 1
acolo. Nu se mai văzuseră de aproape trei ani, dar pentru preFăcuți asta nu avea nicio importanță.

Se întoarse în interiorul cavernei și le explică tn'ple- tilor ce dorea să facă.

— Dacă ajungem înainte de răsăritul lui Marte, vom avea plin acces la Rețea, prin identitatea prietenului meu. Și, cu puțin noroc, nimeni nu va bănui că ne-am abătut din drum.

îi arhivă la loc, îi încărcă pe levogir și pomi la drum cu pas întins, fără să țină seama de problemele de deplasare generate de ploaie.

Cromwell i se părea un loc fabulos unde să-ți duci existența. N-ar fi plecat de aici niciodată, chiar dacă ar fi putut face asta. Cu excepția unor intens dorite zile de vacanță. Planetoidul era în proporție de 80% numai munți, dealuri și văi înguste, râuri repezi și vegetație sălbatică. Cu excepția șopârlelor și a șerpilor, fauna lipsea cu desăvârșire, iar între Arwar și munții Pin- dului se întindea chiar si un brat de mare, consemnat pe hărți drept Lungul Lac Sărat. Spre deosebire de un mare număr de planetoizi agricoli, care aveau pe o emisferă zi veșnică, iar pe cealaltă noapte fără sfârșit, pe Cromwell exista o noapte solarisiană scurtă, un interludiu și mai scurt de crepuscul și o zi marțiană

foarte lungă. Asta permisese dezvoltarea unei agriculturi bazată pe fotosinteza slabă. Singurele plante agricole care se adaptaseră perfect fuseseră cele care produceau zaharuri. Iar Cromwell devenise, în felul acesta, *planetoidul de zahăr.*

Dralin se gândea încă la toate astea în timp ce intra pe căile scurte, drepte și slab populate la acea oră ale Odessei. Pentru că un punct-de-lucru nu este chiar o localitate, în adevăratul sens al cuvântului. Ci mai mult un șantier în aer liber, doar cu o copertină de po- licarbonat deasupra capetelor, pentru a-i feri de intemperii pe lucrători, pe uneltele lor, dar și materialele de lucru.

Căile nu erau străzi, în accepțiunea de bază a termenului, ci trasee între bazele fixe de lucru. Sandiewski lucra în spațiul cuprins între a șaisprezecea și a douăzeci și una cale. Stătea aplecat deasupra unei unelte ciudate, asemănătoare unui picior de lăcustă, cu ajutorul căreia tăia în masa de multistrat ceramic al unui cap hidraulic de platformă zburătoare. Ii ascultă păsul, în timp ce termina de răzuit bavurile rămase pe marginile tăieturii. Apoi clătină din cap și arătă cu degetul către un stâlp înalt, în jurul căruia era străpunsă copertina.

— Acolo este centrul de accesare a Rețelei. îl folosim ori de câte ori întâlnim situații neașteptate la reparații. Dar mă tem că nu te voi putea ajuta prea mult.

Accesul meu e limitat la o jumătate de oră pe zi. Iar minutele rămase neutilizate de la o zi la alta nu se reportează. Ar trebui să ai noroc, ca să nimerești din prima peste informația dorită. Dar poți să încerci. O jumătate de oră, nu uita!

îi întinse cristalul său de identificare a personalității și reveni asupra capului hidraulic. Dralin își flexă degetele, într-un gest foarte uman.

— Pot să las levogirul acesta în spațiul tău de ando- care?

— De ce nu? Sandiewsky înălță din umeri, fără să-și desprindă privirile de pe aparatul care zumzăia încetișor în palma sa. Curioșii vor crede că ai venit cu el la reparat.

Dralin agăță levogirul de o ancoră fixă și porni în direcția stâlpului-antenă. Acolo, așteptă la un rând format din sase entități, din care numai una era un preFăcut, iar când ajunse în fața bordului de comunicare introduse cristalul și așteptă. După câteva clipe, stâlpul se ilumină în violet și o voce de copil îi răsună direct în pavilionul urechii:

— Suntem coNexiunea Cromwellianã a Rețelei. Cu ce vă putem ajuta?

— Am nevoie de informații cu privire la...

Făcu o pauză, gândindu-se dacă să abordeze direct problema sau să o ia pe o cale ocolită. Se opri la ultima variantă.

109

Sinucidere gravitațională Aurel

— ... la suprafețele cultivate de pe Cromwell, încheie și privi suspicios în jur.

Dar fie că întrebarea era prea banală, fie că intercep- torii nu reacționau la astfel de întrebări, zona rămase în continuare pașnică, fremătând

doar de agitația generată de operațiunile mecanice ale reparațiilor.

— Cu ce fel de culturi? reveni vocea.

— Orice fel de culturi.

— Doriți un răspuns înregistrat pe cristal sau unul verbal?

— Verbal. Numai procente, dacă se poate.

— Suprafața globală este de 18,17% din cea a plane- toidului. Detaliat, pe tipuri de culturi: sfeclă de zahăr neirigabilă - 4,89%; irigabilă - 1,11%; porumb intens zaharat -1,54%...

— E de ajuns, replică Dralin. Aș dori să mai știu care e cifra importului de trzpleți auxiliari în Arealul 4.

O secundă de pauză. Suficient pentru ca prefăcutul să realizeze că se întâmpla ceva. Aruncă o privire cercetătoare către calea numărul șaisprezece și îl văzu pe Sandiewski făcând un cerc din degetul mare și cel arătător, semn că lucrurile nu mergeau ca până atunci.

— Această informație este clasificată, domnule San- diewski. Vă rugăm să urmați procedura de identificare de rutină pentru a...

Smulse cristalul din fantă și alergă în direcția lui Sandiewski. Când ajunse la el, realiză că o bună parte

dintre ceilalți lucrători preFăcuți și reFăcuți care lucrau în zonele limitrofe își încetaseră operațiunile și se uitau la ei.

— Pleacă imediat din Odessa, tipule! Cred că m-ai pus pe lista viitorilor dezafectați. Ce naiba i-ai întrebat?

Vru să răspundă, dar celălalt ridică spre el piciorul zimțat de lăcustă.

— Cred că e mai bine să nu știu. Fugi, fără să te mai uiți înapoi. în mai puțin de cinci minute locul ăsta va colcăi de polițiști și *ogari.* Nu-ți uita levogirul. Și...

îl atinse cu unealta pe braț.

— Să nu mă mai cauți o vreme, pricepi? Eu o să mă descurc, dar pe tine te-au văzut prea multi intrând aici si stând de vorbă cu mine.

Smulse levogirul din ancoră și porni în pas alergător către zona sudică de ieșire din Odessa. Nu încerca >

nimeni să-l oprească, dar remarcă fuioarele de abur care se ridicau de la limita arealelor, semn că se intervenea mecanic pentru ridicarea de separatori metalo- plastici. Când ajunse în dreptul stației numărul 16, trimise levogirul singur înainte, iar el sări peste două platforme, îl opri din înaintare și îl vină către terasa de unde începeau scările spirale spre platforma de ieșire din punctul-de-lucru.

Când părăsi calea de acces, sfera uriașă a lui Marte tocmai se ivea pe cerul de est. Undeva, mult către stânga, se zărea pata întunecată a lui Juve, peste care

111

Sinucidere gravitațională Aurel

srălucea aproape orbitor satelitul Callisto. Lumina palidă și puternic cerată a lui Sol urma să devină roșcată, apoi de un roșu-vânăt dureros pentru ochii umani. Dralin nu avea însă ochi umani, ci receptori fotosen- sibili, care se adaptau automat la schimbările cromatice și de lungimi de undă. Cu ei scană zona din spate, detaliind secvență cu

secvență în interval de microse- cunde, dar nu remarcă nimic care să-l pună în stare de alertă. Așa că împinse levogirul pe o arteră secundară și începu să alerge către barieră.

Dincolo de ea, drumul se întindea neted și pustiu, ca în atâtea alte expediții anterioare. Pe Cromwell, precum și pe majoritatea planetoizilor din Lumile Agrare, nu existau deplasări de masă, între diferite puncte de la sol, ci numai din cele individuale, dar și acestea menținute sub un control destul de riguros.

Pomi înainte cu pas măsurat, fără să realizeze prea bine ce nu era în ordine. Vederea era în regulă, simțul tactil al pielii îi spunea că briza aducea dinspre Lungul Lac Sărat o boare umedă, urechile recepționau o multitudine de zgomote normale pentru o zonă ex- traurbană, iar mirosul amplificat de o rețea specială de neurotransmițători subnazali decripta efluvii de verbină, de flori de sângeap și de sfeclă de zahăr zdrobită în malaxoare. Niciunul dintre ele nu-i semnala vreo primejdie apropiată, însă Dralin știa că ea se înfășură încet în jurul său, asemenea unei ape stătute și

mâloase. Pentru că pericolul nu era vizibil sau palpabil trebuia doar să se mulțumească a înainta cu precauție, aruncând mereu priviri piezișe în jur.

Până ajunse la marea intersecție din Sano, nu se întâmplă nimic neobișnuit. Undeva, în adâncurile verzui ale stratosferei, îl depăși un convoi de dirijabile care transporta materie primă

pentru fabricile de tratare a soluțiilor zaharoase din Conia si Suavo, dar nimic nu semnală faptul că i-ar fi remarcat prezența. Așa că așteptă ca acestea să se piardă în umbra prelungă aruncată de Deimos și se opri pe partea dreaptă a drumului. Desfăcu din nou chingile magnetice și dezarhivă frzpleții. Ii așează pe verticală, lipiți unul de altul și le pomi modulul de comunicare.

— Am verificat povestea pe care mi-ați spus-o. Se uită fix la ei, dar centrii lor de vizualizare rămaseră închiși. Nu există o pistă clară de urmărit, dar din afirmațiile Rețelei deduc că mi-ați spus adevărul.

— Nu spunem decât adevărul, se activă primul.

— Am fost programați în acest sens, interveni al doilea.

— Nu suntem capabili să producem serii de paralelisme la actuala realitate. Nu deținem nici măcar sis- teme onirice de bază, se intercală ultimul în dialog.

— In regulă. Dralin bătu cu palma în marginea plată a levogirului. Există însă un lucru pe care nu-1 înțeleg: de ce să vă dezmembreze, iar apoi să fie nevoiți să

113

construiască alții, care să acceadă în subteran pentru a deschide căi noi de acces? Știu că voi nu-mi puteți răspunde la asta, dar întrebarea rămâne.

Tăcură un moment, apoi Dralin se hotărî să încerce.

— Am nevoie de locația în care se găsește gura de acces către groapa xenocă.

— De ce ți-am spune-o? întrebă primul și Dralin aproape că ar fi putut să jure că era furios.

— Tu ce ne dai nouă, ca să fie un schimb echitabil?

— Un cimitir de extratereștri este poate cea mai mare descoperire pentru istoria speciei umane, de la instalarea Rotii Satelitare încoace.

Dralin râse fără veselie.

Se afla într-o situație destul de încurcată. Dacă îsi J * ducea transportul până la capăt, fără niciun alt incident neplăcut pe parcurs, probabil că „aventura" sa cu *t*rzpleții avea să fie dată uitării, iar el reintegrat într-un alt post. In acest caz, uneltele-auxiliare urma să fie dezmembrate, topite și refolosite la fabricarea altor structuri. Posibil chiar a unor alți tripled, mai avansați cu o generație. Dacă nu termina cursa, indiferent de motiv, ar fi fost pus sub urmărire generală, i s-ar fi luat urma de către *ogarii-de-identificare* și ar fi fost hăituit până când ar fi fost prins sau i s-ar fi terminat rezervele de energie regenerabilă. Patrulele ar fi așteptat să intre în staza reîncărcării, l-ar fi imobilizat, pur și

simplu, și apoi l-ar fi transportat în cea mai apropiată bază de relocare. Aici ar fi fost desfăcut în părțile componente minimale și programe complexe de gnoză și analiză medicală nonumană ar fi încercat să dea de urma disfuncționalităților care făcuseră posibil un atare comportament. După care informațiile aflate ar fi fost utilizate pentru îmbunătățirea noilor serii de preFăcuți. Iar

*t*rzpleții... ei bine, cu ei era o altă poveste, la care nici măcar nu voia să se gândească.

— Cred că se întâmplă ceva periculos pentru specia umană, reluă, alegându-și cu grijă cuvintele. Și ar trebui să intervenim pentru a împiedica o catastrofă.

— Specia umană vrea să ne dezmembreze, replică primul.

— Așa că nu văd de ce ne-am gândi cum să-i rezolvăm problemele.

— Cu atât mai mult cu cât nu suntem programați să analizăm astfel de situații.

— în regulă, îi opri Dralin ridicând palma dreaptă. Fix deasupra degetului arătător se contura sfera arămie a lui Marte. Nu vă cer să interveniți voi. Ci doar să-mi oferiți prilejul să intervin eu.

— De ce am face-o? repetă primul întrebarea.

— Cu ce ne ajută, în situația noastră?

— Specia umană e neinteresantă pentru noi. Dacă nu este capabilă de autoapărare, nimic nu o poate salva de la extincție.

115

Sinucidere gravitațională Aurel

Cum să le explice că însăși existența lor de unelte- auxiliare era strict dependentă de cea a oamenilor? Când ei aveau să dispară ca specie, dintr-un motiv sau altul, rasa lor de *automatoni* își va fi finalizat și ea prea efemera existentă.

— Fie, spuse după un timp. Dacă îmi spuneți coordonatele locației cimitirului, vă voi ajuta să evadați de pe Cromwell. Pentru niște unelte-auxiliare gravitația unui loc sau a altuia nu reprezintă un impediment. Cum v-ar plăcea, de

exemplu, pe Marte?

Cei trei tăcură și ei o vreme, dar Dralin bănuia că subtextualizează. Apoi primul își deschise senzorii de vizualizare.

— De acord. Dar va trebui să ne explici cum intenționezi să faci asta.

— Pentru că nu ne poți urca, pur și simplu, pe o navetă si să-i dai IA-ului comandant coordonatele co- loniei de pe Planeta Roșie.

— Și nici la capsula liftului spațial nu poți să ne rezervi locuri. Acela este numai pentru umani.

Ii oferiseră soluția, fără ca măcar el să se gândească la ea. Ciocăni cu degetul în levogir, uitându-se să vadă cât de sus se ridicase Marte pe boltă.

— Există și un compartiment pentru mărfuri, atașat de capsulă. Și, da, chiar pot să obțin un spațiu de depozitare, iar dacă sunteți arhivați nimeni nu va putea să vă desfacă pentru cercetări. Dacă ne mișcăm

repede, mai pot face rezervare pentru capsula care pleacă peste șaisprezece ore. Colaborați?

— Un moment, reveni primul. Și ce vom face pe Marte?

— Nu ne pricepem decât la foraje și la felieri de scoarță magmatică.

— Ca și aici, pe Cromwell, vom fi nevoiți să lucrăm pentru a ne câștiga dreptul la energie.

încă o problemă pe care nu o avusese în vedere. Analiză câteva situatii, dar nu se dovediră viabile. Intr-a- devăr, cine ar fi avut nevoie de niște unelte-auxiliare pentru minerit, într-o

colonie aflată sub un cort gon- flabil? Iar dacă îi trimitea așa, pur și simplu, la o adresă luată la întâmplare din registrele Rețelei, riscul ca trzpleții să fie trimiși direct la topit, pe considerentul unei erori de expediție, era de peste 90%.

— Am să vă însoțesc până acolo, răspunse, oftând aproape uman. Tot aveam nevoie de un concediu. în colonie, voi găsi pe cineva care să fie interesat de serviciile voastre.

Urmă încă o perioadă de discuții subtextuale. Obrazul cicatrizat al lui Marte fu din nou străbătut de un convoi de dirijabile de altitudine, pe deasupra cărora trecură asemenea unor gloanțe Setra, Elvila și Pelo- pones, cei trei planetoizi înseriați pe singura orbită extramarțiană din componenta Lumilor Agricole.

— Locația gropii xenoce se află la intersecția Drumului 14 cu Lungul Lac Sărat.

117

Sinucidere gravitațională Aurel

— Mai exact, la două miimi de arc spre nord, în interiorul buclei intersecției. »

— Acolo unde valea lacului se termină într-o mlaștină sărată.

Pentru prima dată în existența sa, Dralin înțelese ce însemna termenul uman de frustrare. Până la Lungul Lac Sărat mai aveau de străbătut peste 300 de kilometri. Fără un mijloc aerian de deplasare, le-ar fi trebuit mai mult de cinci zile ca să ajungă acolo. Iar el ar fi trebuit să predea transportul în ceva mai mult de una. Se așeză abătut alături de tripled, analizând problema pe toate fețele, fără să descopere însă vreo soluție.

— S-a întâmplat ceva? întrebă primul, lăsând

senzorii de vizualizare în funcțiune.

— Există o problemă pe care nu poți să o depășești?

— Nu mai vrei să ne ajuți să ajungem pe Marte?

Uneori, puteau să devină insuportabili. Ridică din umeri. Semăna din ce în ce mai mult cu un om, își spuse, după care le povesti în ce punct se împotmolise.

— Ne-ai întrebat pe unde am excavat intrarea în cimitir, reveni primul, cu o voce neașteptat de tonică. Nu pe unde se poate intra în cimitir.

— Nu-ți amintești că am vorbit despre procedee de feliere magmatică?

— Și nici de faptul că sfera se găsește în miezul lui Cromwell?

118

Sinucidere gravitațională Aurel

Avea sens, realiză Dralin, simțind furnicături în podul palmelor. Practic, dacă cunoșteai rutina, puteai avea acces de oriunde la oasele alea afurisite. Și asta dădea un răspuns logic și întrebării pe care le-o pusese mai înainte - de ce trebuia să fie dezmembrați frzpleții, iar apoi fabricați alții. Pentru că oricine ar fi pus mâna pe ei, ar fi putut ajunge de oriunde în cimitirul acela blestemat.

Ii întrebă dacă din locul unde se găseau se putea deschide un drum către cimitir. De aproape oriunde, îi răspunseră ei. Singurele limitări erau cauzate de fria- bilitatea rocilor si de inundabilitatea tunelurilor. Pen- ♦
tru asta, era nevoie de un set de analize a solului.

— La patru kilometri de aici, spre vest, se găsește o stație de tratare a solurilor neproductive. Analizele lor sunt valabile?

Erau valabile. Până la adâncimea de o mie de metri. Dralin se hotărî să riște, așa că îi arhivă la loc și pomi în pas alergător pe drumul spre apus, cu levogirul pe urmele lui. Intersecția Sano se pierdu după primul cot al drumului printre dealurile verzi ale Dominionului.

Când ajunseră la stație, era atât de alb de praf, încât trebui să stea mai multe minute sub jetul de aer din intrare, până când botul de serviciu îi permise să intre. Seturile de analize pentru solul de suprafață erau gratis pentru oricine ar fi apelat la serviciile stației. Cele de profunzime costau, îl informă un *transFormat, care*

se ocupa cu clasificarea operațiunilor de analiză chimică. Așa că își introduse parola în terminalul de acces comun la Rețea și permise să i se retragă din cont suma solicitată. Era aproape cât câștigul său de pe urma acestei ultime curse. Asta presupunând că îi va fi plătit vreodată. Stătu o clipă în cumpănă, apoi accesă o nouă adresă și permise o altă retragere de bani. După care luă cristalul cu informațiile și părăsi stația, urmărit de privirile curioase ale angajaților.

Merse de-a lungul drumului, până când stația dispăru în spatele unui povârniș acoperit cu boscheți de licheni marțieni. De aici o apucă de-a curmezișul unui platou, traversă două pâraie adânci și se opri la marginea unui pâlc de sicomori pitici. Marte se pregătea să apună, lăsând lumina foarte palidă a lui Sol să ia locul strălucirii sale roșcate, j

După ce identificară poziția, fr/pleții analizară informațiile de pe cristal și declarară că locul

acesta era la fel de bun pentru foraj ca și cel de pe malul Lacului Sărat.

— De ce aveți nevoie ca să vă apucați de forat? îi întrebă, învârtindu-se în jurul lor.

— De o sursă de energie, răspunse primul.

— Sigur cea furnizată de bateria levogirului va fi de ajuns, preciză al doilea.

— Dar el va rămâne imobilizat aici și nu va mai putea fi folosit pentru transportul nostru.

120

Sinucidere gravitațională Aurel

— Asta o să fie problema mea, se strâmbă Dralin și se opri în dreptul aparatului. Probabil că o să vă arhivez și o să vă car în spate până la Delmiatta. Cam 42 de kilometri. Acolo voi căuta un turbotren gata format către Stația Liftului. Sper să-mi rămână suficientă energie pentru asta.

— Vom străpunge un tunel de acces pietonal sau pentru unelte de lucru cu volum mare?

— Trebuie să știm diametrul, ca să alegem un depozit eficient pentru reziduurile magmatice.

— Iar depozitul e nevoie să fie încapsulat la sfârșitul operației, decretă cel de-al treilea.

— La naiba, nu cred că o să mai tină cineva cont de treaba asta, la final! se împotrivi preFăcutul, apoi râse nervos. Or să fie prea multe animăluțe extraterestre care or să dorească să se înmulțească nestingherit, pentru ca să le mai ardă de treaba asta. Dar, în fine, depozitați resturile unde doriți voi. Și alegeți cel mai mare diametru posibil pentru tunel.

— Oprim forarea la distanța de supraveghere?

— Sau la cea de atingere?

— în ambele cazuri, opțiunea nu mai poate fi

modificată pe parcurs.

— Secționați sfera, răspunse Dralin și râse din nou. Lăsați lichidul din interior să pătrundă în tunel.

— în câteva zeci de minute, va ajunge la suprafață.

— Și se va răspândi în mediul înconjurător.

121

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

— împreună cu miriadele de oase întregi și de fragmente de oase, care vor dezvolta fiecare câte un animal alien, avertiză ultimul triplet, trăgând concluzia.

— Asta e și ideea, circuite seci, nu pricepeți? Imitația umană bătu din palme, cu ironie. Dacă vreți să nu mai întrebe nimeni niciodată de voi și să putem părăsi nestingheriți Cromwell, este necesar să le dăm de lucru din plin. Dacă deschidem parcul de distracții, nu își vor mai găsi timp să se gândească la noi. Și, în plus, planetoidul va deveni un pericol pentru toate Lumile Agricole, așa că peste câteva zile îl vor carantina și nu le vor mai permite să-l părăsească celor care au gândit extracția alienilor bucată cu bucată și răspândirea lor treptată în alte zone cosmice colonizate. Cromwell va rămâne pe mai departe o închisoare pentru ei. Așa cum ar fi trebuit să fie, de fapt.

Trzpleții încetară conversația, dar licărirea de pe partea superioară nu se stinse, semn că ei contextua- lizau în continuare. Dralin îi lăsă să își facă analizele logistice pe care le considerau importante și pomi spre marginea bungetului. Pe cerul de nord, cei patru sateliți galileeni ai lui

Juve păreau că se apropie încet de planetoid.

— Hei, preFăcutule! strigă cel dintâi după el. Deschiderea asta pare să ne afecteze și pe noi.

— Dacă lumea asta se va umple de alieni, atunci toate zborurile navetelor și plecările lifturilor vor fi sistate.

122

Sinucidere gravitațională Aurel

— Iar carantina ne va bloca la sol înainte de îmbarcare.

— Tocmai de aceea e bine să fii cu un pas înaintea evenimentelor, filosofă el cu acreală. Când am plătit setul de analize, am făcut și rezervările pentru următoarea cursă a liftului. Numai de felul în care o să vă mișcați voi depinde dacă vom reuși să-l prindem sau nu, înainte de a părăsi stația de îmbarcare și de a coborî spre Planeta Roșie. începeți odată?

Pentru cei care nu au asistat niciodată la o operațiune de foraj dinamic, de tipul secvențiere-feliere, trebuie că totul era extrem de spectaculos. Dralin nu asistase. Așa că se retrăsese cu levogirul în interiorul bungetului de sicomori și se uita anesteziat la ceea ce se petrecea la locul de popas.

Trzpleții se așezară în formă de triunghi, cu latura de zece metri, scoaseră din interior câte o mică foreză și realizară gropi cu adâncimea de un metru, în interiorul cărora împinseră un fel de polip cenușiu. Un vibrator acustic, înțelese Dralin si îsi duse inutil mâi- nile la urechi. Inutil, pentru că urechile erau așezate acolo numai de formă. Și pentru că vibratorul funcționa cu ultrasunete.

în scurt timp, prima prismă de piatră, cu moț

din sol fără valoare agricolă, fu împinsă în sus cu un jet de aer sub presiune și depozitată alături, astfel încât să formeze baza unui viitor zid de protecție. După alte

câteva minute, o a doua prismă i se alătură, iar procesul continuă fără întrerupere, până când Deimos și Phobos se iviră unul la răsărit, iar celălalt la apus, și începură să gonească unul către altul, eclipsând cele 14 Lumi Agricole ce staționau aproape de orizontul nordic.

Târziu, când Sol se ivi oarecum dinspre nord, făcând să dispară constelația Centaurului, ultima porțiune de zid era așezată la locul ei, obturând privirile celor care ar fi avut curiozitatea să afle ce se petrecea acolo. Un cerc cu diametrul de o sută de metri și înălțimea de șaizeci crescuse din solul stâncos, asemenea unei plante geometrice necunoscute.

în interiorul său se auzeau bolboroseli și râgâituri stranii, dar Dralin nu avea intenția să se urce pe coamă și să afle ce se petrecea în interior. Aștepta, pur și simplu, trântit pe iarba măruntă și aproape uscată, să se întâmple ceva. Ceva care să transforme definitiv lumea în care trăia într-un loc în care orice iluzie devenea posibilă. Știa cu certitudine că în spațiul său cerebral nu exista nici măcar intrarea mecanică pentru softul care i-ar fi permis să viseze. Făcea parte dintr-un lot mai vechi de droizi, înzestrați cu semiindepen- dentă si autocontrol, care încă nu fuseseră scosi din fabricație, pentru că dăduseră rezultate remarcabile în spațiile controlate. Așa că nu

înțelegea de unde îi venea această dorință de a visa cu ochii deschiși, pe

care nici măcar substractorul logistic nu părea capabil să o controleze.

într-un târziu, din interiorul incintei circulare se auzi un pocnet teribil, care făcu să înghețe întreaga faună insectivoră locală. Preț de câteva zeci de secunde, o tăcere groasă învălui locul și dacă nu ar fi fost mișcarea lentă, dar vizibilă pe boltă a Pleiadelor, ar fi crezut că totul se oprise din mișcarea veșnică, iar sfârșitul lumii avusese deja loc. Apoi un jet gros de aburi țâșni în sus, ca prin conul unui vulcan, urcă până la primele scame albe de nori și se pierdu printre ele. Șuierul care veni imediat în urma lui făcu să-i vibreze ,
cutia craniană și Dralin își prinse capul în podul palmelor, sperând că nu o să înceapă să se desfacă în bucăți.

După un timp, jetul se subție până când nu mai rămase din el decât un fir tremurător care lega pământul de cer, iar șuierul se stinse treptat, transformân- du-se într-un zumzăit molcom. Trzpleții se ridicară din interior cu ajutorul fuzeelor de captură și se așezară alături de el, pe iarba uscată.

— Am terminat de forat, anunță primul și senzorii de vedere licăreau aproape cu entuziasm.

— Am drenat calea și am dirijat scurgerile acviforme spre alte straturi, continuă al doilea.

— Am atins locul unde începe sfera și am executat o secțiune de pătrundere. Al treilea tăcu

o clipă, apoi

reluă: Sectionarea a cauzat incidentul cu sunetul *i* foarte puternic.

— Datorită vibrațiilor acustice, pungile de apă întâlnite în cale s-au transformat în aburi, spuse din nou primul.

— Am sigilat secțiunea și așteptăm alte dispoziții în legătură cu operațiunea.

— Am urcat la suprafață pentru că nu mai este nevoie de prezența noastră acolo. Orice hotărâre ai lua, este suficientă o simplă comandă radio pentru ca ea să fie pusă în aplicare.

Dralin se ridică în picioare, rontăind un fir de iarbă. Simțea că timpul pentru a deveni erou se apropia cu pași repezi. Le spuse și lor asta, deși era aproape sigur că nu aveau să înțeleagă aserțiunea.

— Ce înseamnă să fii erou? întrebă primul, cu un ton precaut în voce.

— Si de ce e nevoie ca o entitate nonumană să de- *9*
vină erou?! se miră cel de-al doilea.

— Noi înșine am putea deveni erou? se interesă al treilea.

Le explică, așa cum se pricepu, semnificația cuvântului *erou.* Le spuse că un erou face lucruri pe care entitățile vii, biologice sau nonbiologice, nu le pot realiza decât cu mari eforturi, cu consum maxim de energie și cu rezultate adesea slabe din punct de vedere calitativ.

— Uneori, eroii fac tot ce fac numai pentru ei, con- cluzionă. Alteori, salvează de la pieire lumea în care trăiesc.

— Si tu asta vrei? Să salvezi Cromwell?

— Nici măcar nu știi dacă alienii care se formează >
din acele oase vor să distrugă această colonie.

— Sau măcar să o atace.

— Când am accesat Rețeaua, răspunse Dralin, m-am interesat care este motivul pentru care oamenii vor să regenereze acest cimitir. Una dintre păreri susținea că alienii ăștia sunt perfect adaptați la traiul pe orice fel de corp ceresc, deci ar putea fi folosiți la colonizarea planetelor și sateliților de dincolo de Sistemul Sol. Nu au nicio nevoie biologică, fiind în stare să-și genereze energia necesară activităților numai din lumina celei mai apropiate stele.

— Asta înseamnă că vor servi specia umană, fiind buni colonizatori, reveni primul triplet.

— Iar în acest caz, prin ceea ce-ți propui să faci îi vei deservi pe creatorii tăi, interveni al doilea.

— Nu vei ajunge niciodată un erou distrugând cimitirul xenoc.

— M-am gândit și eu la toate astea. Dralin se ridică în picioare și privi o clipă la chipul roșcat al lui Marte, care apărea dinspre vest. Dar dacă cei care au creat cimitirul au avut tocmai această intenție? De a coloniza Galaxia în felul acesta și, poate, cine știe, chiar Uni-

versul? Prin înmulțire în exces, o specie poate să devină dominantă, eliminându-le pe celelalte din competiție.

Trzpleții zumzăiră câteva clipe, analizând informațiile. Dinspre craterul escavat venea un miros de clor și de acid acetic diluat. Primul triplet își licări senzorii de comunicare.

— Nu ai nicio dovadă care să-ti susțină afirmațiile.

— Și nu ai dreptul să faci o alegere de extincție a unei specii biologice doar pe baza unor simple deducții logice.

— Nu ești nici măcar *cetățean asociat* al Societății de » » > Colonizare, că să ai drept de vot, puncta ultimul.

— Un erou este un vizionar, declară Dralin. Viziunea lui accesează legături și informații pentru care umanitatea actuală nu dispune de suficientă putere de calcul. Deși voi nu sunteți capabili să înțelegeți asta, eu știu deja că astfel de cimitire au fost lăsate în toate sistemele solare care promiteau dezvoltarea vieții inteligente. Iar când acea viață inteligentă îl descoperea, terenul pentru colonizare aștepta gata pregătit. Dacă nu acționăm, umanitatea si noi, uneltele-auxiliare ale ei, vom dispărea de pe harta universului actual, lăsând locul liber pentru acești noi colonișți.

De undeva de dincolo de vârful aplatizat al muntelui Mulhacen se auzea șters un bâzâit supărat de insecte răscolite din mușuroi. *Ogarii-de-identificare,* reali-

ză pre-Făcutul și înțelese că nu mai era timp pentru alte discuții.

— Dați semnalul de străpungere! comandă. Apoi așezați-vă pentru împachetare și arhivare. Dacă nu pornim chiar acum către Delmiatta, nu cred că va fi posibil mai târziu. Percep sunetele produse de vibrațiile *ogarilor.* Vor ajunge aici în cel mult o jumătate de ceas. Până atunci, ar fi bine ca locul acesta să fie plin cu supa aia primordială.

Trzpleții șovăiră o singură clipă, după care se deplasară în jurul gurii de foraj și creară întrei ei un câmp magnetic ce umplu aerul de paiete sclipitoare. Apoi, un bubuit înfundat făcu pământul să tremure sub tălpi, obligându-1 pe Dralin să se sprijine cu palma de o piatră. Vâjâitul care urmă aproape că acoperi vocea primului triplet:

— Mai sunt trei minute și zece secunde până ca lichidul să țâșnească.

— Trebuie să părăsim imediat locația.

— Și să ajungem pe un teren înalt.

Dralin îi agăță unul de altul cu o centură ranforsată, apoi pomi în pas alergător către înălțimea dinspre nord, deasupra căreia atârna, răsucit într-o parte, planetoi- dul Saurina. Când ajunse aproape la jumătatea pantei, gheizerul țâșni la câteva zeci de metri în aerul uscat și noaptea se umplu de picături fine care se depuneau peste tot. își șterse fruntea umedă cu mâneca și porni

129

Sinucidere gravitațională Aurel

grăbit mai departe, înfruntând ploaia neașteptată și târând după el cele trei unelte-auxiliare. Pe vârf se opri chiar în margine, îi depozită pe tripled,

apoi se lăsă pe burtă și se aplecă peste marginea de piatră, ca să poată vedea ce se petrecea în valea îngustă, unde se înălțau zidurile provizorii ale puțului.

Supa aceea subțire, risipită în aer din cauza presiunii cu care jetul ieșea prin gura largă, se aduna în șuvoaie pe pereții înălțimii și curgea încet la vale. Apre- cie că în mai puțin de zece minute, cât durase urcușul, valea fusese aproape complet inundată, iar nivelul lichidului continua să se ridice vizibil.

Se sterse din nou cu mâneca, întrebându-se de ce începuse să-l mănânce pielea. Abia o clipă mai târziu realiză că lucrul acesta nu era posibil, toți preFăcuții având piele artificială, care nu o imita pe cea umană decât ca textură și aspect. Și totuși, se trezi că se scărpina pe brațe și pe față, peste tot unde pielea îi fusese atinsă de vaporii de supă.

Se ridică neliniștit, se apropie de uneltele-auxiliare, le arhivă, așteptă ca muchiile să se așeze cuminți una peste alta și să se cupleze magnetic, apoi săltă pachetul pe umăr și pomi la vale, tăind în diagonală panta care-1 ducea mult dincolo de lacul nou apărut în geografia cromwelliană.

Urcă dealuri și coborî văi, unele din ele plantate cu sfeclă cățărătoare și păzite de ochii portocalii ai insta-

latiilor de umidificare. Pășea întins, străduindu-se să economisească din energia destinată deplasării. Când în cele din urmă făcu o pauză, se gândi chiar înainte să intre în staza de regenerare

a acumulatorilor că nu mai auzise demult vibrația mârâitului produs de *ogari.* Fie că le pierduseră urma, ceea ce părea posibil, din cauza haosului energetic stârnit de izbucnirea gheizerului, fie că o comandă îi oprise locului, cel mai probabil chiar pe malul lacului, de unde să transmită informatii analitice si vizuale. Oricum ar fi fost, Dralin înțelegea că nu avea prea mult timp la dispoziție până când vânătoarea urma să restarteze. Așa că întrerupse procedurile de colectare a reziduurilor de energie din aer atunci când rata de încărcare depăși cu puțin 70%, îi ridică pe trzpleți și își reluă marșul forțat, sub luminile palide ale celor doi sateliți marțieni, Phobos și Deimos, și ale aurei de bronz răspândite de Saurina.

Delmiatta era un punct de colectare a zahărului brut. Aici, cristalele albe erau aglutinate în cuburi cu latura de un metru și supuse unui proces de deshidra- tare-comprimare, care le reducea la dimensiunea de 10 centimetri. Noile cuburi erau recompactate, dezvoltând coloane cu lungimea de 10 metri, după care erau acoperite cu folie de policarbonat de amoniu și așezate în vagoanele trenurilor care circulau prin tunelul sub presiune până la Stația Liftului Spațial.

Dralin știa că, de regulă, la vagonul final se atașa o anexă în care locuitorii zonei puteau expedia către

131

Sinucidere gravitațională Aurel

Marte sau către o altă Stație, de pe o altă Lume Agricolă, diferite bunuri, transportabile în condiții de presurizare minimă, lipsă de oxigen și gravitație foarte scăzută. Cu puțin noroc, reușeai

să găsești un loc de depozitare chiar și în ultima clipă, iar el avea astfel de momente norocoase.

Când ajunse în Delmiatta, noaptea cromwelliană era abia la început, iar arterele centrale erau iluminate din plin de cei 16 planetoizi angrenați în *caruselul Pongo,* un sistem hibrid de furnizare de suplimente gravitaționale pentru lumile agricole al căror miez nu deținea suficient fier pentru a-și genera singure atracția necesară la nivelul solului. Magazinele principale se închiseseră, dar zona era plină de dughene ambulante care se mutau la fiecare două-trei ore, străduindu-se să scape de supravegherea poliției financiare. Clienți erau puțini și se străduiau să își facă eventualele cumpărături cât mai rapid, pentru a nu fi puși să plătească suprataxe pentru afaceri neavizate.

Dralin atașă pachetul la un stator liber și intră în dugheana cea mai apropiată. Comandă un supliment de energie necuantificată și se arătă de acord să plătească de pe o linie de creditare curentă, fără să solicite fiscalizare. își injectă energia în mufă, chiar sub privirile indiferente ale reCurentului care servea în spatele protecției wellsiene, apoi întrebă dacă putea să cumpere un loc la anexa trenului.

132

Sinucidere gravitațională Aurel

Tot timpul exista un loc, îi spuse reCurentul, care aducea cu o combinație stranie între un câine și un » 1 cactus. Dar și extraplată, pentru servicii de urgență. Nu comentă, doar expedie solii prin aceeași linie de creditare și căpătă o cheie de acces pentru anexă. Și informația că trebuia să

ajungă în gară în maximum 20 de minute. Vânzătorul îi arătă cum se utiliza cheia si îl întrebă dacă dorea să se folosească de serviciile de transport ale magazinului. In acest caz, mai trebuia să plătească 10 soli, dar avea siguranța că va prinde trenul în statie. Era clar că nu exista altă soluție valabilă, așa că mai plăti o dată, înainte să închidă linia de cont.

Afară, cubul violet pe pernă de aer staționa deja în fața ușii pe care o închise cu grijă în urmă. Spațiul de depozitare era destul de mic, așa că se văzu nevoit să împartă un segment din habitaclu cu *t*rzpleții. Cursa se dovedi destul de lungă și plicticoasă, iar Dralin nu ghici dacă ocolurile făcute erau doar pentru a-i pierde pe traseu pe eventualii *ogari* sau aceasta era ruta obișnuită pentru a scăpa de ochii-din-cer.

Ajunseră cu doar două minute înainte de plecarea garniturii. Stația era pustie, cu excepția unui droid hamal care aștepta într-un colț, verificându-și circuitele de securitate. Ii refuză ajutorul și transportă singur pachetul voluminos către platforma-anexă a trenului. Introduse cheia, asa cum fusese învătat si o forță ca să se rupă în încuietoare și să o blocheze. Câmpul

de protecție din față se retrase și el împinse pachetul peste marginea de titan. Se săltă, la rându-i, pe platformă și merse către spațiul de stocare indicat pe podea cu o săgeată licărindă. Asigură pachetul cu chingile, apoi apăsă tastele de dezarhivare.

— V-am trezit ca să-mi iau rămas bun. Ați fost

niște unelte bune și corecte, în raport cu serviciul pe care vi l-am cerut, așa că acum mă țin de partea mea de promisiune. Sunteți în trenul care o să ducă la Stația Celestium, unde veți fi îmbarcați în Lift. înțelegerea pe care am plătit-o vă va asigura transportul până în Colonia Olympus, în gara Huysmans. De acolo vă veți descurca singuri. Iar ca să faceți asta, am să vă las dezarhivați. Cum spun oamenii celor care pleacă în călătorie? Mult succes pe acolo!

— Nu vii cu noi, înțelese primul.

— Te vei întoarce la Lacul de Supă, spuse al doilea.

— Tii să devii erou, afirmă ultimul si Dralin simți în vocea calmă un fel de regret.

— Vreau să mă asigur că oamenii nu vor putea interveni prea repede ca să remedieze situația. Și, astfel, entitățile alea aliene vor avea timpul să se dezvolte și să devină ceea ce au fost proiectate să fie - o forță de invazie. Numai așa umanitatea va fi nevoită să sigileze Cromwell și să-1 trimită undeva în spațiu, unde să nu poată deveni o amenințare pentru ea. Voi rămâneți pe Marte până veți reuși să vă cumpărați o identitate care

să vă permită să căpătați statutul de *cetățeni asociați.* Iar atunci să compuneți o baladă despre Dralin, cel care a salvat Sistemul Sol de la cucerire.

— Vrei să fim trubaduri, zise primul.

— Și să cântăm despre lupta ta prin Lumile Agricole, pentru ca ei să nu uite prin ce primejdie au trecut, psalmodie al doilea.

— Si, mai ales, să nu te uite, interveni ultimul. Si să-ti ridice o statuie.

Le închise circuitul de comunicare mai înainte să-l facă să se răzgândească. Semnalul sonor care anunța plecarea garniturii îl surprinse îndepărtându-se grăbit pe peron, scărpinându-se de zor la subraț și la încheieturile mâinilor, acolo unde pielea artificială prinsese să se înroșească și să facă mici furuncule.

Supa aia blestemată lucra, își spuse în timp ce părăsea gara și se îndrepta către ieșirea cea mai apropiată din Delmiatta. Măcar să fi reușit să ajungă înapoi la Lacul de Supă, mai înainte ca transformarea ce se anunța să apuce să îl preschimbe iremediabil într-o entitate alienă, gata să lupte pentru noul spațiu vital din interiorul Sistemului Sol.

Deasupra capului care-i zvâcnea ușor, făcându-1 să-și târâie piciorul stâng, Marte plutea, roșu și nemișcat, asemenea unui balon imens. Dralin se gândi o clipă că visul său de a ajunge acolo nu avea să se mai împlinească niciodată. Dar parcă nu-i mai păsa deloc

și continuă să se târască mai departe pe firul argintiu al drumului pavat cu spărturi mărunte de sticlă vulcanică. Fluiera o melodie pentru copii și se întreba cum arătaseră eroii străvechi ai umanității.

Cerul spuzit de stele era întunecat din când în când de umbrele uriașe ale dirijabilelor. Cromwell își vedea înainte de viața sa dintotdeauna.

Addenda
la *Baladă pentru Dralin*

Planetoidul Cromwell nu a existat niciodată în configurația Lumilor Agricole. Traiectoria propusă de mai multe studii pentru identificarea lui, în zona cuprinsă între Marte, planetoidul Saurina și *caruselul Pongo,* nu este una viabilă, întrucât în acel segment spațial a fost implantată o ancoră gravitațională menită să stabilizeze orbitele a 92 de planetoizi în raport cu Planeta Roșie.

Mai mult, asemenea altor culturi agricole, considerate fundamentale pentru hrana umanității coloniale (a se vedea porumbul, grâul, inul, floarea soarelui, orzul, ovăzul, orezul, cartoful), nici sfecla de zahăr, trestia de zahăr, bananul zaharat și patata hiperdulce nu au fost cultivate doar pe un singur planetoid, ci pe minimum 14, în diferite proporții, în funcție de cultura

considerată de bază pe acestea. Și în această privință, existența planetoidului Cromwel, dedicat exclusiv culturilor din care să se obțină zahărul de consum me- »
najer, precum și combinațiile sale industriale, este logic imposibilă.

Nici studierea atentă a arhivelor Comisiei pentru Colonizarea Spațiului (CCS), din perioada secolelor VI-IX EC, când proiectul Lumile Agricole Spațiale (LAS) a fost transpus în practică, nu a condus la niciun rezultat viabil. Comisia a inventariat peste 587 de plane- toizi din Centura

Marțiană, apți pentru terraformare și transformare în *lumi agricole,* dar niciunul dintre ei (atât cei care au fost selectați pentru proiect, cât și cei care a rămas în continuare în Centură, jalonați pentru realizarea altor proiecte viitoare) nu a primit denumirea de Cromwell și nici nu a prezentat vreunul dintre parametrii geografici atribuiți acestui planetoid.

(Extras din „Atlasul Spațial al Micului Sistem", publicat sub îngrijirea Comisiei pentru Colonizarea Spațiului, în anul 1099 EC, versiunea pentru publicul uman și pentru *cetățenii asociați)*

Erou este considerat a fi o persoană născută dintr-o zeietate și o ființă pământeană, înzestrată cu puteri supraomenești și care a devenit cunoscută prin fap-

tele sale excepționale. Eroii sunt tipici perioadei copilăriei umanității, iar faptele lor au salvat-o adesea de la extincție. în general, eroii trebuie să plătească cu viața pentru ca realizările lor să dăinuiască, iar numele să le rămână în memoria colectivă pentru eternitate. Cei mai cunoscuți dintre ei le-au făcut bine oamenilor chiar și cu forța - Hercule, Theseu, Ulise, Paris, Nero, Siegfried, Attila, Paracelsus, Diderot, Voltaire, Bismarck, Fleming, Pasteur, Hitler, Rommel,

Einstein, Oppenheimer, Stalin, Pol Pot, Gagarin, Armstrong, Mao. Iar lista ar putea continua pe pagini întregi.

Eroilor li s-au dedicat cărți, articole laudative, li s-au făcut picturi și statui, iar faptele lor au determinat crearea de filme eroice, foarte vizionate în perioada de început a Erei Cosmice.

(Extras din „Compendiul cunoștințelor universale pentru cei născuți în spațiul cosmic", ediția XXVI-a, anul 554 EC)

„Colecția de statui cosmice din mileniul I EC", editată în anul 1351 EC, sub patronajul înaltului For pentru Legislație Joviană, a catalogat 12.891 de artefacte de dimensiuni cuprinse între 300 și 2100 de metri, amplasate pe orbite solariene speciale, în afara rutelor comerciale și militare. Cele mai multe sunt realizate

din gheață de metan și/sau hidrogen, dar există și statui metalice, din stâncă, din apă (menținută în formă lichidă cu ajutorul unor instalații speciale). Una singură, intitulată „Dra/a/lin Mântuitorul" este o hippo- gramă, un concept singular în arta umană, realizată în radiație infraroșie și pusă în evidență în perioade ciclice de 7 secunde, la fiecare oră therrană. Nu se cunoaște artistul care a conceput-o, ci doar unul dintre sponsorii care au susținut lucrarea, un *cetățean asociat* cu numele provizoriu trz'Plet.

Veșnic tânăr

Unu

Era o dimineață care ar fi putut să fie la fel de bine luni, marți sau oricare alta din cele ' »
șapte zile ale săptămânii, pe Sertell. Lauren
McClure își bălăcea picioarele în apa canalului de irigații, răcorindu-se, în vreme ce nasturele de aur al lui Sol îi poleia fața.

Aflată la peste 220 de milioane de kilometri, steaua abia dacă ar fi săltat pe timpul zilei temperatura atmosferică cu 3-4°C peste cea de îngheț, dacă n-ar fi fost lentila de metan si amoniac ce înfășură microsistemul Lu- , ,
milor Agricole într-un halou care amplifica puterea de iluminare și pe cea calorică de mai mult de zece ori.

Bărbatul cu barbă si mustată roșiatică, tunse scurt, și cu globii oculari acoperiri cu o peliculă de luciferază, pentru a putea vedea și pe întuneric, trase undița din apă și o puse alături de el, pe mal. Se lăsă pe spate, hotărât să ațipească.

Sinucidere gravitațională Aurel

Nu se gândise niciodată că ar fi putut să trăiască și în altă parte, pe o planetă sau pe un sistem satelitar mai apropiat de Sol, unde temperatura exterioară ar fi putut deveni caniculară, iar el ar fi trebuit să poarte un costum

termic special. Nu se gândise niciodată că ar fi putut să părăsească Lumile Agricole și nici grupul satelitar al lui Ios. Pur și simplu, imaginația sa nu reușea să depășească limita orbitei Planetei Roșii. Experiența îi demonstrase că și aceasta era atât de departe de traseele cosmice unde își ducea viața, încât până la 28 de ani nu reușise să coboare decât o dată la suprafața acesteia. Se aflase într-o misiune de salvare a populației civile, în anul 560 EC, când o molimă cu sorginte extraterestră izbucnise în Coloniile Olympus, Danaes și Sparta, omorând mai mult de un milion de coloniști. Fuseseră salvați cu puțin sub două sute de mii, majoritatea fiind transportați pe Lumile Agricole.

— N-ai mai plecat de aici? înseamnă că nu ai prins nimic și pescuitul te trage la somn.

Se uită printre gene la intrus. Era o fată, cu părul cânepiu, cu brațele subțiri și cu captatorul de oxigen bine înfipt în nări. Așa cum o privea, dintr-o parte, îi vedea clar pistruii de pe față și puful des de pe brațe.

— Andra? întrebă, la întâmplare, dar nu se ridică și nici nu deschise ochii mai mult.

— Nu, Wilma. Mama mi-a spus că o să te găsesc aici, probabil adormit. Și nu a greșit prea mult. Fata tuși

puțin și întinse mâna spre el. Haide, lenișule, micul dejun încă te așteaptă.

Lauren surâse, prinse palma cu grijă și se ridică încet. Annabella proceda întotdeauna la fel: întâi punea masa, apoi trimitea pe cineva după el. Deși

de ani de zile știa că pe el niciodată nu-1 prind zorii în pat, ci pe malul canalului, străduindu-se fără să reușească să recupereze anii pierduți în spațiu.

Annabelle O' Hara era soția celui mai bun prieten al său. Fabian O' Hara fusese partenerul său de joacă în copilărie și colegul său de grupă, la școală. Apoi studiaseră împreună la aceeași școală tehnică, devenind mecanici de clasa Al. După care el pierise într-un incident care implicase cargoul „Clearsheep" și un asteroid scăpat din rețeaua de anihilare Ahile. Iar Annabelle rămăsese să-și crească singură cele două puștoaice - pe Wilma și pe Andra. Când prindea câteva zile libere, între două contracte, o vizita si încerca să ridice moralul fetelor, care se purtau cu el ca și cu un frate mai mare.

Wilma se aplecă, vârî mâna în apă și îl stropi pe față și pe piept. Apoi o luă la fugă, chicotind și strigând să o urmeze în fugă, altminteri mâncarea avea să se răcească. O urmă lipsit de entuziasm și regretând clipele de leneveală pierdute în siajul dimineții care începea să se piardă la orizont. Undeva, spre dreapta, sfera roșiatică a lui Marte prindea să se ridice deasupra crestei lui Yagellon, cel mai înalt munte de

pe Sertell. Grăbi puțin pasul, urmând firul potecii care cobora către fermă.

Annabelle îi aștepta pe terasă, urmărindu-le apropierea prin luneta instalată pe trepied. Le făcu semne cu mâna, după care intră în casă, pentru a pune platourile cu mâncare pe masă.

Wilma urcă în fugă cele patru trepte ale terasei și se făcu nevăzută în sufragerie, la rândul ei.

Lauren McClure se opri înaintea treptelor și respiră adânc. Pe suprafața aproape sângerie a Planetei Roșii se vedea roiul celor 12 sateliți Averga, ocultându-1 pe mult mai marele Savtrans, singurul care fusese adus din centura lui Juve, în urmă cu numai un secol. Mai avea două zile și urma să se întoarcă la bază. Lucrările de reparații și de întreținere ale lui „Paupp" urma să se încheie chiar în acea seară, dar sistemele de putere aveau nevoie de încă o zi și o noapte pentru a se echilibra energetic și pentru a scăpa de nedoritele câmpuri electrostatice. își făcu planul să stea cu Anabelle și cu fetele până după prânz, apoi să se întoarcă la pescuit, dar pe Canalul Brent, situat la mai mult de 10 mile depărtare, spre răsărit. Putea să ajungă repede acolo dacă folosea hidroglisorul de care nu se mai atinsese nimeni de la moartea lui Fabian. Sau se putea duce pe jos, dar mai mult pentru plimbare, deoarece ar fi ajuns acolo destul de târziu pentru a mai avea timp să un- dească în mod real. Ridică din umeri și urcă treptele.

143

Sinucidere gravitațională Aurel

Cel mai simplu era să dea cu banul și să lase soarta să decidă în locul lui.

Sufrageria, care servea și drept sală de mese atunci când venea el în vizită, era mobilată simplu, aproape spartan: un șifonier de haine, din lemn de cireș, cumpărat de Fabian încă înainte de a se căsători, de la un anticar din Olympus, o masă ovală din metalplast du- rificat, cu o textură

imitând lemnul, o servantă mică, lipită de peretele din dreapta, și șase scaune fără spătar. Bărbatul se așeză pe scaunul din mijloc, dar Annabelle îl făcu să se mute la unul din capetele ovalului numai strâmbându-se la el. Ca musafir, avea dreptul la locul de onoare. In celălalt capăt urma să stea ea, ca amfitrioană. Fetele se așezară una de o parte, cealaltă de alta a mamei lor.

Lauren o privi pe Andra cu un zâmbet ușor în colțul gurii. Fata semăna extraordinar de mult cu Fabian. Avea practic aceiași ochi aproape oblici, de culoarea migdalei, aceleași trăsături ferme ale feței, același nas roman și, mai ales, aceeași gură severă și ușor disprețuitoare. Andra îl salută, apoi se cufundă în palmul ei, străduindu-se să dezlege un joc vechi, adus de pe Marte odată cu masa. Annabelle o atentionă că se ră- ceste mâncarea, dar fata nici măcar nu o auzi. Lauren se întinse și o bătu pe dosul mâinii cu arătătorul.

— Ce joc e acela?

Andra își ridică fruntea, vădit nemulțumită. Asemănarea cu tatăl ei se oprea aici. Când era enervat,

144

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

Fabian se strâmba foarte expresiv. Fata își strânse doar buzele într-o linie subțire.

— „Tinerețe veșnică", spuse și, spre surprinderea lui, nu se cufundă din nou în necunoscutele propuse de programatori. Tata l-a cumpărat pentru mine înainte de a mă naște. A scris pe interiorul cutiei că dacă am să ajung la ultimul nivel, voi descoperi secretul vieții fără de moarte.

Lauren îi aruncă o privire scurtă Annabellei. Aceasta întoarse însă capul supărată, apoi se ridică de la masă și plecă spre bucătărie, ca să aducă platourile. Wilma se luă după ea, să o ajute.

— Bănuiesc că a scris chestia asta ca să te determine să îl joci, spuse el cu precauție. Ești destul de mare acum ca să știi că oricât de lungă a devenit viața, în special datorită *nanonicelor medicale Asklepios,* nicio entitate biologică rațională nu este nemuritoare.

Andra trasă o linie sinusoidală pe suprafața jocului și acesta își ridică ecranul de protecție. II puse alături, pe masă, după care se uită fix în ochii lui.

— Așa am crezut și eu, până în urmă cu două luni, când am trecut la nivelul trei. Indiciul pe care l-am descoperit aici m-a făcut să cred că tata scrisese cuvintele acelea în cunoștință de cauză. Poate că el a jucat jocul până la capăt și...

— Andra, tatăl tău a murit într-un accident spațial, dincolo de Centurile Groves!

145

Sinucidere gravitațională Aurel

Chipul Annabellei era împietrit și după felul în care stătea în prag, Lauren înțelese că nu mai era mult și avea să-și atace fata cât se poate de dur. Vru să intervină pentru a aplana conflictul, dar femeia îi făcu semn să stea deoparte.

— A jucat jocul acesta afurisit, ba chiar mi s-a lăudat că a trecut peste toate nivelurile, dar asta nu l-a împiedicat să... A murit, Andra, și trebuie să acceptăm asta!

Aproape că țipa, iar mâinile îi tremurau atât de tare, că bărbatul se repezi să îi ia platoul cu

friptura și să îl așeze pe masă.

— Nu-mi pasă! țipă fata, la rândul ei. Nu-mi pasă, tata știa ce anume reprezintă jocul și de aceea mi l-a lăsat. Dacă voi nu credeți, eu cred. Si știu că nu a murit, ci că mă așteaptă undeva, ca să ajung la ultimul nivel și să-1 găsesc.

Se ridică în picioare și înșfăcă palmul de pe masă. In graba ei, răsturnă tacâmurile pe jos. Wilma se aplecă să le culeagă, dar sora ei le trase un șut, expediindu-le în celălalt colț al încăperii, după care ieși în fugă, vociferând furioasă.

— Andra, întoarce-te la masă! strigă femeia în urma ei.

— Nu mai mănânc cu voi! se auzi vocea ei îndepăr- tându-se tot mai mult, apoi o ușă se trânti și zgomotele încetară.

146

Sinucidere gravitațională Aurel

Se așezară la masă, în tăcere. Pe tava din mijloc abureau ademenitor cartofi fierți, un sos de ciuperci marinate și piept de prepeliță, umplut cu mere coapte și morcovi fierți. Lauren nu mai mâncase atât de bine ,
de nu mai știa când. în general, mâncarea care li se oferea la popota vasului era sățioasă, dar temă. Te să- turai, dar parcă înghițeai orez fiert. Aici, pe Sertell, felurile de mâncare aveau gusturi și mirosuri adevărate.

începu să mănânce fără să mai fie atent la cei din jur. într-un târziu, privi prin paharul cu vin rubiniu pe care o mână subțire dar fermă îl ținea în dreptul ochilor lui. Iar auzul îi reveni la fel de brusc cum îl părăsise.

— Este o producție de acum zece ani. Muscat

altoit genetic cu Hamburg și cu viță sălbatică.

Era un vin de dinainte de accidentul lui Fabian O' Hara. Poate că și el apucase să bea și să facă anumite aprecieri calitative.

Lauren luă paharul, mulțumi, apoi îl ridică la nivelul nasului si adulmecă ușor. Era acolo ceva care tre- J >

cea de nivelul de simplu parfum al pământului. Izul de vin trecuse demult și lăsase în urma sa un buchet de plante sălbatice uscate, pe care, uneori, dacă aveai noroc să nimerești ferma care trebuia, îl găseai atârnat deasupra ușilor de la coborârea în beci. Ceva care amintea de soare slab de toamnă, de frunze smulse din pomi de vânt, de mentă sălbatică și de fâneață proaspăt co-

sită. Pentru că, de departe, Sertell se dovedise plane- toidul cel mai potrivit să adăpostească pe dealurile și văile sale abrupte culturile de viță de vie furate în urmă cu secole Therrei.

— Mmm, făcu, după ce simțurile își potoliră adrenalina stârnită, apoi gustă puțin, plimbând vinul demi- dulce prin gură. Știam eu că am mai mulți prieteni la ferma asta, trei în casă si unul în beci. Unde naiba ai ținut minunea asta până acum, Annabelle?

— In beciul de care ai amintit, râse femeia și înclină paharul spre el. în sănătatea ta. Să te întorci cu bine din călătoria următoare.

— în sănătatea tuturor, răspunse el și bău încet, străduindu-se să-și bucure toate papilele gustative. Va trebui să-mi fac plinul înainte de pleca. La bord, știi că singura băutură permisă este apa alcalinizată.

— O să încerc să te ajut, surâse Annabelle, privin- du-1 peste marginea paharului.

Și atunci lui Fabian i se năzări din nou că privirea ei era nu pentru prietenul de familie, ci pentru bărbatul Lauren McClure, cel care alesese de multă vreme să-și petreacă toate concediile la ferma de sub vârful Yagellon și să o ajute cu sume modice de bani să ducă ferma mai departe, așa cum ar fi făcut și Fabian dacă ar fi fost în locul lui. înclină capul și se prefăcu că admiră licoarea din pahar, pentru a nu fi nevoit să spună ceva.

148

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

Alături, Wilma terminase de mâncat porția de pe farfurie si se uita cercetător la amândoi. Maică-sa o trimise la bucătărie, să aducă fructiera și checul copt în acea dimineață. Se dovedi că vinul demidulce mer- *
gea minunat cu perele zemoase și puțin prea coapte, iar feliile de chec garnisite cu stafide și felii subțiri din boabe de strugure de masă, cărora li se scoseseră sâmburii, se topeau în gură, pur și simplu. Lauren ceru un pahar de vin negru și fata alergă spre scara beciului ca să-i aducă.

— Mă simt atât de bine în casa voastră, spuse el într-un târziu, mai mult ca să nu lase atmosfera să devină prea tulbure, încât dimineața, când miros fața de pernă și simt busuiocul și rozmarinul, mi se face tot mai greu să mă gândesc la plecare. Dar tot trebuie s-o fac, din păcate. Am primit un mesaj prin care sunt anunțat că revizia tehnică a fost încheiată și că „Paupp" e gata de cursă. Echipajul a început să se adune și trebuie să fiu de față când începe încărcarea lăzilor. Mai e nevoie să fac și hârțogăria birocratică. Am să plec

peste două zile, Annabelle.

Femeia îl privea cu un abur peste luciul ochilor și se mulțumi să dea din cap. Wilma apăru în capul scării din beci, cu o carafă aburită cu vin în mână.

— Am întârziat? întrebă, răsuflând adânc. A fost nevoie să străbat două artere până să ajung la crama cu vin negru.

149

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

Beciul avea aproape un kilometru lungime și în unele locuri atingea chiar și trei sute de metri lățime. Existau opt crame, cu soiuri diferite de vin și un „padoc" cu licori experimentale. Fabian știa traseele pe de rost, chiar si cu ochii închiși, dar el se rătăcise de două ori și, de atunci, ori de câte ori cobora, avea grijă să ia cu el catagrafia locurilor. Iar Meusa era o fermă categorisită drept mijlocie. Mult spre răsărit, dincolo de piscurile Honta și Delaware ale muntelui Yagellon, se aflau 12 ferme cu adevărat uriașe. Beciul uneia dintre ele măsura 18 kilometri lungime, iar lățimea era mai mare de sase kilometri. Vinurile de acolo se ex- »
portau până dincolo de Microsistemul Neptunian, ajungând chiar și pe Mercur, ca marfă de contrabandă.

— Nu ai întârziat, zâmbi Lauren și își puse coatele pe masă. De altfel, nici n-am băgat de seamă. Conversația cu mama ta e întotdeauna plăcută și captivantă.

De cealaltă parte a mesei, Annabella roși puțin și își făcu de lucru cu un șervețel, străduindu-se să nu se uite la el. Bărbatul luă carafa și își turnă în pahar.

— Doamnele vor să guste și ele?

Cele două clătinară din cap, la unison. Lauren ridică paharul și bău cu înghițituri mici, străduindu-se să își pună ordine în gânduri. Când termină, știa deja ce avea de făcut în continuare.

— După masă, cred că voi lua aeroglisorul și voi pleca să pescuiesc babușcă și ciortan pe canalul Brent.

150

Sinucidere gravitațională Aurel

Asta dacă nu ai nevoie de hodoroaga aia, până când o să apună Marte.

Femeia dădu din cap, jucându-se cu furculița pe suprafața farfuriei.

— Nimeni nu a mai umblat cu aparatul acela de când... știi tu de când. Singura problemă este să vrea să funcționeze după atâta timp.

— O să vrea, râse el. De altfel, o s-o iau pe Wilma ca secund. Ea știe cum să vorbească cu aparatele astea vechi și să le convingă.

Fata se uită la el cu o privire ușor confuză. Luă o boabă de strugure și o roti pe fața de masă cu degetul.

— Eu... trebuie neapărat să ajung în după-amiaza asta la Bibliotecă, în Auspem. Am, adică avem, pentru că suntem mai mulți din clasă, o întâlnire de lucru cu profesorii de științe exacte. Pregătim examenul de maturitate.

Lauren își aduse aminte că societatea de pe Sertell păstra încă o parte din vechile cutume therrane. Iar educația față-în-față se număra printre acestea. Dădu repede din cap.

— Glumeam, desigur. Nu e nevoie să-ți schimbi

programul pentru mine. Sunt sigur că nu o să am nicio problemă cu hidroglisorul și că totul va fi o plimbare minunată până la confluența cu Brent. Mulțumesc pentru masă și pentru discuții, dragele mele. Dacă vreau cu adevărat să prind vreun pește, mi-e teamă

151

Sinucidere gravitațională Aurel

că va trebui să mă grăbesc. Serile cu Marte plin nu sunt tocmai cele mai favorabile pescuitului.

Se despărțiră în hol, iar el se îndreptă spre camera sa, ca să-și pregătească calabalâcul de pescar amator. Percepea încă în ceafă privirile Annabellei, când închise usa si se strădui să revină în realitate. Se așează » » * pe marginea patului. Faptul că i se termina permisia peste două zile putea fi considerat un noroc. Niciodată nu se simțise mai ciudat în casa fostului său prieten și nu îndrăznea să se gândească ce ar fi putut să urmeze dacă permisia s-ar fi lungit cu o săptămână, întinse mâna după o țigară, dar renunță în ultimul moment. Evident că majoritatea viciilor umane deveniseră acceptabile și acceptate în ultimele două secole, dar administrația percepea o taxă destul de piperată pentru oricare dintre ele și nu voia să piardă nici măcar un soldi din salariu, numai pentru că un „ochi" îl surprinsese în plină derulare a activității semisubversive.

Se ridică și cotrobăi pe sub pat după undițele din felplast. Nici măcar nu erau ale lui. Fabian avusese și el mania pescuitului, iar instrumentele îi rămăseseră, după moarte, în cameră, neatinse de văduva și de fiicele sale orfane. Descoperi legătura cu bețe combinative și o trase afară.

Șterse husa din policarbonat cu o lavetă umedă și o desfăcu. Douăsprezece bețe poliar- ticulate, având posibilitatea de a se lungi până la zece metri. Strunele din microfibră monocelulară erau in-

corporate în structura bețelor și se detașau la o simplă comandă vocală. Fiecare strună avea capătul liber, care la derulare se transforma în cârlig. Mângâie două vârfuri atât de ascuțite, încât unul îl înțepă și pe vârful degetului arătător apăru o picătură de sânge. O supse, mulțumit, și se pregăti să caute și celelalte accesorii.

Bătaia în ușă îl luă prin surprindere. Lauren McClure se ridică pe jumătate și se uită spre cadrul acesteia. Nu închisese ușa, iar pe prag stătea, timidă, Andra.

— Intră, te rog, spuse și se așeză din nou pe marginea patului. Pot să te ajut cu ceva?

Fata păși în încăpere și se lipi cu spatele de zid. Nu mai părea nici pe departe tânăra arțăgoasă care în urmă cu un sfert de oră nu se înțelesese cu mama ei.

— Nu știu, cred că da. Nu deranjez?

— De când ai devenit atât de... formalistă, drăguțo? Sunt aproape un unchi pentru voi. Ne cunoaștem de când erați în scutece, ca să spun așa, și dacă-ți mai amintești, mă călăreați amândouă ori de câte ori mă prindeați pe la fermă. De câte ori ai fost cu mine la pescuit?

Andra ridică din umeri, ceva mai destinsă.

— Nu știu. De câteva ori?

— Poate de douăzeci de ori. Și cum crezi că o persoană care a împărțit grijile pescuitului cu

mine ar putea să mă deranjeze?

— Mi-am închipuit că ai treabă. Ori că vrei să te odihnești. Urmează să pleci, în curând, așa că o vizită poate să fie oricând incomodă.

153

Sinucidere gravitațională Aurel

— Frumoase argumente, dar... nerealiste. Lauren râse și îi făcu semn să ia loc. încă o dată: pot să te ajut cu ceva?

Fata se așeză la celălalt capăt și se uită la undițe.

— Pleci la pescuit, deci, constată după câteva clipe.

Lauren dădu din cap, dar nu spuse nimic. Se simțea ca la pescuit și intrase în poziția de așteptare. Din interiorul casei se auzi un zgomot șters, semn că Annabelle sau Wilma deschiseseră o fereastră sau un chepeng. Andra întinse mâna și mângâie mănunchiul de bețe.

— Aș vrea... să te rog să mă ajuți să finalizez jocul acela.

îl privea cu atâta intensitate, încât știu imediat că dacă ar fi spus nu i-ar fi părut cumplit de rău. Și cine știe... dacă venise să-l roage așa ceva, poate că era ceva mai mult decât o toană de adolescentă. Ceva care trebuia tratat cu seriozitate. Așa cum probabil că se aștepta ea să fie tratată. își linse buzele, cumpănind care ar fi cel mai bun răspuns.

— Și cam ce ai dori să fac? Să fiu sincer, nu mă pricep la jocuri. Cele pe care le joacă transportatorii, în timpul carturilor, sunt extrem de simple și în general au la bază vechile jocuri de cărți de pe Therra. Cred că n-am mai jucat ceva

de strategie de pe vremea când aveam vârsta ta. Mi-ar lua ceva vreme ca să mă readaptez la cerințele lor.

154

Sinucidere gravitațională Aurel

Andra clătină din cap. Acum semăna și mai mult cu tatăl ei. Lauren îi zâmbi și așteptă din nou.

— Nu trebuie să te adaptezi la nimic și nu trebuie să înveți vreun joc nou. Pur și simplu, vreau să mă asiști.

— Tot nu cred că înțeleg.

— Am ajuns la ultimul nivel. Și, exact cum a promis, am găsit un semn de la tata aici.

— Habar n-aveam că Fabian se pricepea la programare.

— Nu se pricepea. Andra ridică din umeri. Nu mai mult decât tine sau decât mine. Chestiuni de bază, cât se poate de simple și cam atât. Voiam numai să spun că a jucat jocul înaintea mea, l-a terminat, presupun, și mi-a lăsat un semn într-un punct strategic, ca să știu până unde trebuie să merg cu el.

— Ce fel de semn?

— Acesta.

Andra se scotoci în buzunar și scoase un holodek minuscul. îl armă și îl îndreptă spre unul dintre pereți. Acesta dispăru și în locul lui apăru în toată splendoarea sa sălbatică masivul Yagellon.

— Am scos o copie 3 D din joc, explică ea. Drumul pe care am călătorit până aici se împarte în două: un braț merge habar n-am unde, iar cel de-al doilea are la capăt muntele de afară. Se văd

până și cele două vârfuri, Honta și Delaware, înconjurate de lacul Coldwater, în forma literei „U".

155

Sinucidere gravitațională Aurel

Lauren McClure se uită o vreme la textura foarte fină a imaginii, ba chiar se și aplecă puțin, ca să vadă mai bine.

— în regulă, pare să fie chiar Yagellon. Dar de unde ți-a venit ideea că asta ar fi un semn de la Fabian?

— Pentru că jocul acesta e cumpărat înainte ca eu să mă fi născut. Iar tata l-a luat de la unul din târgurile anuale de pe Marte. în afară de imaginea lui Yagellon nu se mai poate identifica nimic altceva din geografia locală, înțelegi... unchiule?

Șovăiala aceea de dinainte de apelativul final îl convinse pe Lauren mai mult decât orice argument rațional și susținut cu probe.

— E ca și cum ar fi fost făcut ca să se potrivească pentru orice perimetru geografic posibil, continuă fata. Cred că și muntele acesta a fost tot neidentificabil, dar cumva tata l-a făcut să semene cu Yagellon. Habar n-am cum, dar pesemne că nu i-a fost prea greu.

Lauren McClure se scărpină în creștet, răvășindu-și părul sârmos.

— Mai exact, ce-ai vrea să fac?

— Să mergi cu mine pe Yagellon și să căutăm urma lăsată de tata. Semnul fizic din această realitate.

— Să urcăm, în numai două zile, pe cel mai mare și mai sălbatic munte din Lumile Agricole și să reușim să găsim acolo urmele lăsate de Fabian

pentru tine?! fluieră el uluit. Nici dacă am avea o armată de boți >

agravitaționali și nu am reușit într-un interval atât de scurt. Nu cred că planul acesta e prea...

— Am indiciile din joc, unchiule.

Andra părea atât de încrezătoare, încât inima i se înmuie dintr-odată. La urma-urmei, cine era el să-i distrugă visul de a-și revedea tatăl? Probabil că fata trăia de multă vreme într-o lume în care limita dintre realitatea propriu-zisă și cea augumentată începuse să se șteargă. Ar fi putut să facă un efort, chiar dacă știa dinainte că era inutil. Dădu din cap.

— In regulă, am să te însoțesc. Cu două condiții, însă.

— Sigur, orice! se entuziasmă Andra, punând ho- lodekul pe pat. Orice!

Muntele pâlpâi și se stinse, lăsând loc peretelui. Lauren se gândi că așa se va întâmpla și cu visul ei, dar nu spuse nimic. Ce rost avea să încerce să găsească chichițe raționale, când deja se hotărâse asupra răspunsului?

— Păi... prima ar fi că, dacă într-o zi, o noapte și în jumătate din ziua următoare nu ajungem la capătul... jocului, ne vom întoarce, fără nicio amânare.

— Sigur că da, răsuflă fata ușurată.

— Iar a doua... a doua e ceva mai delicată. Va trebui să-i spunem mamei tale ce avem de gând să facem. Nu ar fi deloc frumos din partea noastră să îi producem necazuri. Știi, o să fie nevoită să alarmeze Centrul de Dispariții Persoane, se vor

organiza căutări în în-

treaga regiune, iar la sfârșit va exista o notă de plată piperată.

Andra își plecă fruntea.

— Mama n-o să-mi dea voie niciodată să urc pe Ya- gellon. Așa că va trebui să amân până după majorat.

— Sigur că n-o să-ți dea voie, râse bărbatul. Dacă aș fi în locul ei, aș face la fel. M-am gândit că un anunț scris va rezolva problema și o va determina să aștepte o zi și jumătate înainte să dea alarma.

— Bine, o să i-1 trimit prin palm, imediat ce ieșim.

— Nu, nu așa, clătină el din cap. Hai s-o facem mai clasic. Va impresiona mai mult și vom obține rezultatul dorit mai repede. Ii vei scrie un bilet și i-1 vom lăsa pe blatul din bucătărie. Nu îl va găsi decât spre seară, când va intra să gătească cina. Adică ne va asigura timpul necesar să ajungem la poalele muntelui fără să dăm de bănuit. Și, pentru că va veni noaptea, va renunța să alerteze Centrul. Va lăsa asta pe mâine. Abia atunci îi vei trimite o a doua notiță prin palm, în care o vom anunța exact unde suntem si cât va dura excur- *
>
sia. Se va supăra, adevărat, dar ne va aștepta. Și asta va fi de ajuns.

— Fug să scriu biletul, sări Andra de pe pat. Am bagajul făcut. Te aștept la ieșirea din spate. Aeroglisorul este ancorat lângă atelier.

— Bine. îmi dai acolo biletul, pentru că vreau să-1 pun eu însumi în bucătărie. Nu că n-aș avea încredere în tine, fato, dar chestiile astea mai...

ciudate e bine să

le faci singur. în plus, vreau să fiu sigur că nu-1 va găsi, din întâmplare, prea devreme. îl voi masca pe jumătate cu ceva. Hai, dă-i drumul, ar fi bine să te grăbești cât poți, până la răsăritul lui Marte nu mai e mult.

Andra ieși dintr-un singur salt și dispăru pe hol.

Se ridică și el de pe pat, luă buchetul de undițe și îl vârî din nou sub pat, apoi scoase un sac de spate din dulap și prinse să îngrămădească în el haine termoi- zolante, o saltea gonflabilă, o pânză de cort cu memorie, încălțări de rezervă, flacoanele cu lichide nutritive pe care le luase de pe „Paupp" și câteva coduri medicale de prim-ajutor. Jos de tot ascunse biciul neuronic și baliza de salvare. Strânse sacul la gură, își trecu brațele printre curelele semiadezive și părăsi camera, cu sentimentul nu tocmai plăcut că săvârșea un furt. Știa însă că dacă ar fi procedat altfel, Andra ar fi plecat și fără el pe Yagellon. Și tare nu i-ar fi plăcut să primească un anunț din partea Annabellei despre fuga ei de acasă, atunci când s-ar fi aflat la milioane de kilometri, în adâncurile negre ale spațiului.

Doi

Dacă exista ceva care să semene a numitor comun pentru locuitorii Lumilor Agricole care survolau orbita marțiană, atunci acesta era

muntele Yagellon.

159

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

înalt de aproape 7000 de metri, masivul întins pe o lungime de 48 de kilometri și pe o lățime de 32 de kilometri avea două vârfuri atipice: Honta era un vulcan de 3378 metri, stins de mai mult de trei milenii, dar al cărui miez era încă fierbinte în inima planetoi- dului; iar Delaware, cu cei 6887 de metri ai săi era un munte de acreție, ascuns de păduri de foioase și de brazi silurici din specia celor care serviseră inițial la therra- formarea lui Marte. Lacul termal Galda, în forma literei „U", care îmbrățișa cu apele sale sărate ambele pis- curi, era renumit pentru speciile piscicole importate direct de pe Pământ și ajunse la dimensiuni considerabile, din cauza atracției gravitaționale mai scăzute si a nutrientilor de care erau saturate adâncurile sale. » »

Yagellon era declarat monument al naturii, însă nu era închis vizitatorilor, iar supravegherea arealului său întins se realiza exclusiv cu ajutorul sateliților. Uneori, puteai să întâlnești nenumărate grupuri de turiști veniți de pe Lumile apropiate lui Sertell pentru a-și petrece câteva zile în mijlocul naturii, sub supravegherea unor ghizi competenți. Rareori aveai ocazia să te încrucișezi cu călători singuratici sau cu grupuri restrânse, dar nimeni nu se mira când fenomenul se petrecea. De cele mai multe ori, aceștia se atașau la un grup mai mare și continuau traseul în comun.

Lauren McClure și Andra O' Hara nu urmară însă regula comună și, de îndată ce trecură de perimetrul

marcat ca zonă protejată (palmurile avură ocazia să bâzâie și să-i atenționeze că intrau într-o jurisdicție publică și că le stăteau la dispoziție cu orice informație pe care ar fi dorit să o cunoască privitoare la subiectul în cauză), ieșiră de pe aleea marcată ca principală și o apucară pe una secundară, care îi scoase într-o parcare de levogire aflată la aproape un kilometru mai departe, în spatele unei perdele de frasini tineri. Lăsaseră aeroglisorul într-un punct de așteptare, în apropierea unei gări, cu consemnul să revină singur acasă dacă nu se întorceau în 48 de ore.

Ca adult, Lauren avu imediat acces la închirierea unui levogir, de la automatul adăpostit în interiorul unei stânci, și își depozitară bagajele pe el. Era mult mai comod să faci o ascensiune cu mâinile în buzunare, decât gâfâind sub greutatea sacilor de spate. Setă botul să se țină la trei metri în spatele palmului său și porniră pe drumul marcat din două în două sute de metri cu aerograme de culoare roșie.

— Ești sigură de traseu? o întrebase înainte de a porni la drum.

Andra își fixase șuvița rebelă, de culoare violetă, cu un microcâmp electrostatic, și dăduse din cap.

— Nu trebuie decât să urmăm traseul din joc, unchiule. Dacă semnul lăsat de tata e real, n-ar trebui să fie nicio problemă să ajungem la locul unde se află înainte ca Mydhas să răsară pe cerul de la miazănoapte.

Mydhas era cel mai mare planetoid al Lumilor Agricole. Lauren își amintea, de la cursul de astronautică, faptul că era aproape egal în diametru cu satelitul saturnian Dione, fapt care-1 făcea, atunci când se găsea la zenit, chiar deasupra capului, să fie cel mai mare corp ceresc de pe cerul lui Sertell. O lume acoperită în cea mai mare parte de gheață, Mydhas strălucea ai-doma unui ban uriaș din argint, aducând o lumină sinistră, sclipitoare, în noaptea de pe lumea viticolă.

înaintau în forță, străduindu-se să prindă cele din urmă luciri ale zilei, mai înainte să fie obligați să aprindă farurile ca să își poată continua traseul. Lauren nu ar fi avut nevoie de lumină suplimentară, deoarece luciferaza care îi acoperea globii oculari îl ajuta să vadă prin noapte asemenea pisicilor.

După o oră de mers făcură o pauză și consumară lichidul nutritiv dintr-un flacon, străduindu-se să-si recupereze din energia pierdută. Pădurea de foioase din jurul lor era atât de deasă, încât obtura majoritatea stelelor. Singurele elemente perfect vizibile erau jaloanele fosforescente ale drumului și marcajele care indicau cele mai scurte rute către punctele de prim- ajutor. Fiind vorba despre un traseu secundar, nu întâlniră pe nimeni, deși uneori palmurile le semnalau apropierea unor grupuri, pe trasee paralele.

Vorbeau puțin, concentrându-se asupra dificultăților traseului. Treptat, drumul deveni din ce în ce mai

dificil, marcând astfel trecerea de la pragul celor 1000 de metri, limită pentru cei mai mulți dintre turiști, la cel până la 1500 de metri, specific celor antrenați și dornici de mai multă adrenalină. Pentru a nu se lăsa distras de gânduri negre în legătură cu ceea ce lăsaseră în urmă, Lauren îi povesti, între două gâfâieli, aventurile pe care le trăise cu „Paupp" între sateliții galileeni ai lui Juve, când aproape că fusese pulverizat de o patrulă independentă de pe Europa, satelitul care ieșise de sub jurisdicția Administrației Spațiale și lupta pentru independență.

în cele din urmă, uriașul Marte răsări din spatele abia ghicitului Delaware și întunericul din jur se transformă în sânge închegat. Hotărâră să facă o pauză de trei ceasuri: în primul să mănânce și în următoarele două să doarmă. Lichidele nutritive acționau si la ni- , »
velul centrului somnului, inhibându-i comenzile specifice și făcându-1 să accepte perioade de somn concentrat.

Se opriră într-o poiană prin mijlocul căreia curgea un pârâu. Descoperiră aproape imediat o colibă, pe jumătate prăbușită, și o vatră exterioară, cu cercul de pietre încă întregi în jurul ei.

— Hei, e cineva? strigă bărbatul, apoi, fără să mai aștepte răspuns se apropie și deschise ușa de scânduri.

Se auzi un scârțâit stins și în întunericul de nepătruns dinăuntru luciră doi ochi fosforescenti.

— La naiba! înjură Lauren. Treci în spate, fato!

își înfășură mâna dreaptă în haină și făcu un pas înainte. Ochii se traseră înapoi, apoi se auzi un mieunat întrebător.

— O pisică! Vino aici, drăguțo, nu-ți face nimeni niciun rău.

îi mai vorbi câteva clipe și, în cele din urmă, animalul se lăsă convins și ieși. îi dădu un baton proteinic, căruia îi reglă gustul pe „pui prăjit" și, în vreme ce acesta începu să mănânce, lihnit de foame, porniră să exploreze adăpostul neașteptat.

Coliba avea o singură încăpere. Pe una din laturi se vedea un pat improvizat din straturi de cetină, peste care cineva aruncase o pătură veche. Pe peretele opus, în câteva cuie, erau atârnate oale, crătiti si un ceaun.

Totul era plin de praf și ros de ploi. Se apropie și atinse cu degetul o cratiță. în spatele ei, scrijelite cu cuțitul în lemnul moale, își făcură apariția două litere: „G" și, ceva mai departe, „a". își trecu buricul degetului arătător pe suprafața lor, apoi reveni la ustensilele de bucătărie.

— Cine a ridicat chestia asta trebuie că a făcut-o cu mulți ani în urmă, constată el, ridicând un vas metalic și examinând stratul de rugină. Nu știam că Administrația permite să locuiești într-o rezervație.

— Nu cred că permite, observă Andra, care nu se dezlipise de tocul ușii. Tot ce e aici pare foarte vechi,

probabil cu ani buni înainte ca supravegherea prin satelit să fi devenit operațională.

— Mda, e posibil să fie așa. Lauren puse oala la loc în cui. Cred că nu avem nicio șansă să aflăm cine a fost misteriosul locatar, așa că mai bine ne-am ține de plan. Și, până mâncăm, povestește-mi câte ceva despre jocul acela.

Aprinseră focul în vatră, se așezară în jurul ei și începură să sugă din batoane. Un satelit Vespers trecu chiar pe deasupra poienii, pipăind obiectele din jur cu degetele sale din lumină moale. Palmurile prinseră viață în rucsaci și bolborosiră pe limba lor, informân- du-1 despre scopurile stăpânilor. Andra aruncă tubul gol în foc și urmări cum plastoidul sfârâie și se aprinde cu flacără portocalie. își prinse genunchii între brațe și îi aruncă o privire cercetătoare. Lauren știa că trebuia să arate destul de straniu, cu ochii lucind în întuneric, dar Sestrell nu era o lume înapoiată și depindea de tehnologie într-o măsură chiar mai mare decât ar fi vrut să admită.

— Se numește „Veșnic tânăr" și, din câte mi-am dat eu seama, trebuie să fie un joc destul de vechi. Are niște codificări cu linii betanumerice, care nu se mai folosesc în programare de aproape o jumătate de mileniu. Probabil că tata l-a găsit aruncat prin vreo dugheană și l-a cumpărat la preț de nimic. Pe de altă parte, dispune de o IA suficient de mică, încât să poată fi încorporată în sistemul de lucru.

165

Sinucidere gravitațională Aurel

— O tehnologie care a fost aprobată abia în urmă cu un secol, completă bărbatul și aruncă propriul baton gol în foc. Poate că a fost upgradat la un alt standard si atâta tot.

— Poate, dădu din cap Andra. Dar păstrează sigiliile magnetice originale. Oricum, eu una nu înțeleg mare lucru din chestia asta, așa că nici nu mi-am mai bătut capul să aflu. Ce m-a interesat a fost să-l joc, dar și asta numai pentru că tata a insistat. Mi-a spus de mai multe ori că jocul acesta o să fie puntea dintre noi atunci când se va afla departe.

II jucase poate de o mie de ori. Și fusese eliminată de aproape o mie de ori, la diferite niveluri.

— La început am ținut cont de statistici. Mi se părea că în felul acesta îmi pot observa mai bine evoluția. Apoi m-am plictisit și nu m-au mai interesat. Ele există, însă, pentru cei interesați, într-un folder special care poate fi consultat oricând.

La fiecare nou palier găsea un semn. Inteligent codificat, aproape că ar fi jurat că numai pentru ochii ei. Și fiecare semn o trimitea mai departe. Spre un alt palier. Spre o altă lume. Nu cu mult diferită de cea anterioară. Dar suficient cât să o facă atentă la detalii.

— Dă-mi un exemplu, o rugă el, zgândărind tăciunii cu un băț lung.

— Jocul ilustrează cea de-a treia călătorie a unui supererou, Cristofor Columbus, în Lumea Nouă. La

cel de-al patrulea nivel, jucătorul ajunge într-o peninsulă, Florida, în care miza este ca supereroul să descopere *apa vie,* o fântână a cărei apă le asigură celor care beau din ea tinerețea veșnică.

Și, prin urmare, viața eternă. La acest nivel, semnul lăsat era un pocal din argint pe care scria, cu litere de tipar, „GRAAL".

„G"-ul și „a"-ul pe care-1 observase mai devreme făceau oare parte din acest cuvânt? Lauren își linse buzele și încercă pentru o clipă să-și imagineze că răspunsul ar fi fost „da".

— De unde ai știut că acest cuvânt era un semn numai pentru tine?

— „Graal" este o combinație și, în același timp, o prescurtare a două cuvinte dintr-o străveche limbă therrană - *sang royal* (sânge regal). Tata îmi spunea mereu că sunt prințesa lui și că, într-o bună zi, voi moșteni coroana regatului imaginar pe care-1 conduce.

-Aha!

Lauren McClure își trecu o mână printre șuvițele rebele de păr și păru că se cufundă cu totul în jocul haotic și hipnotic al flăcărilor. După un timp, tresări și o rugă să povestească mai departe.

Supereroul trebuia să ajungă la fântâna magică, dar numai asta nu era îndeajuns pentru a aduna punctele puse în joc și pentru a-1 face să câștige. Ca să poată să bea din apa magică, cea care urma să-1 transforme în nemuritor, era necesar să închidă ușile tuturor lumi-

lor prin care trecuse deja, astfel încât ultima să rămână singura realitate posibilă. Cea în care avea să-și ducă existența de nemuritor.

— Și cum poți să închizi accesul spre alte lumi, când tu însuți de-abia le-ai descoperit? bombăni

Lauren în- tinzându-și picioarele spre foc.

— Prin sacrificiu uman. Andra se uită la el și lui Lauren i se păru că zâmbește. Toate mitologiile de dinainte de Era Spațială erau pline de acest fel de rezolvare a unor probleme aparent de nerezolvat. Sângele uman se pare că are multă căutare în acest univers, iar uciderea unui om îi satisface pe toți zeii, indiferent cât ar fi de cruzi ori de stranii. Sau cel puțin așa am citit, în încercarea de a înțelege cum stau lucrurile în această realitate.

— Aha! mai făcu o dată Lauren și dădu din cap ca și cum ar fi înțeles totul. Și tu pe cine vrei să sacrifici ca să continui jocul? Dacă mă uit în jur, nu mă văd decât pe mine în această poiană.

— Ha-ha, bună poantă! râse fata, dar tonul ei nu era deloc vesel. E vorba doar de un sacrificiu în joc. Sunt mulți oameni virtuali pe muntele de acolo, întocmai ca și oamenii reali care fac turism pe muntele acesta. Va fi de ajuns să îi dau un semn acelui Columbus, iar el va crede că zeul său Jesus îi cere un sacrificiu. Și nu va ezita să execute un om de-al lui sau un indigen dintre cei care-1 ajută. Dar...

168

Sinucidere gravitațională Aurel

— Daaar... lungi cuvântul celălalt.

— O prostie, se strâmbă Andra. Uneori, mi se pare că această lume e doar una virtuală pentru o alta, cu mai multe dimensiuni, care la rândul ei constituie același lucru pentru alta cu și mai multe dimensiuni și tot așa, la nesfârșit. Imaginea din oglindă, care se reflectă într-o altă oglindă și tot așa până în locul în care șirul acestor oglinzi se întrerupe.

— Oare există un asemenea loc?

— De ce nu? El ar fi ieșirea din acea realitate către o alta, în care numai unghiul de reflectare al oglinzilor se modifică.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Lauren McClure se întinse cât era de lung. Toate bune și frumoase, fato, dar cred că ar mai trebui să și dormim puțin. Pune-ți palmul să-ți dea deșteptarea peste 120 de minute. E musai ca la răsăritul Grupului Avicena să ne aflăm pe drum.

Fata scoase aparatul cu colțul drept fisurat din sac si trasă câteva comenzi.

— Gata pentru Avicena, anunță și se întinse cu spatele la foc.

Grupul Avicena era format din 22 de planetoizi care se roteau în jurul lui Mhydas, singurul asteroid capturat în microsistemul jovian și adus în Lumile Agricole cu alt scop decât pentru a fi cultivat. Cu un diametru de 336 de kilometri, Mhydas avea forma unui

cartof tăiat, iar miezul era o bilă mare de fier, în stare de fierbere. Acesta genera un câmp gravitațional atât de puternic, încât cei care-1 aduseseră se serviseră de efectul de inversare a polarității pentru a-1 smulge din ghearele uriașului său stăpân. Mhydas slujea acum numai pentru stabilizarea, în diferite forme, pe orbite, a unei treimi din planetoizii Lumilor. Nu era nici therra- format și nici locuit. La suprafața sa nu exista nici măcar o stație de cercetare, fiind singurul pe care omul nu pusese piciorul până atunci.

Cu gândul la grupul ce radia o lumină albă aproape spectrală, la lucșii căreia puteai citi instrucțiunile palmului fără să-i activezi iridiscenta internă, Lauren se răsuci în mantaua termoizolantă, își puse brațul sub cap și închise ochii. Oare cele două litere cioplite cu cuțitul în lemnul moale făceau cu adevărat parte din cuvântul Graal? Și dacă da, atunci avea dreptul să țină informația aceea pentru el sau era obligat să o împartă cu Andra? Cu cea căreia se pare că îi fusese adresată, cu mult timp înainte ca el să aibă habar de ceea ce se petrecea. Când ochii i se închiseră, în cele din urmă, era încă departe de a fi găsit un răspuns.

„E momentul să te trezești. Dacă nu o vei face de bună voie, în următoarele 60 de secunde, atunci voi aplica sunetul *clopot de biserică.* în cazul în care nici această comandă nu reușește să te smulgă din amorțeală, vor intra în funcțiune șocurile electrice de mică » ' » » intensitate. Dacă nici acestea nu..."

170

Sinucidere gravitațională Aurel

Deschise ochii și acoperi ecranul cu mâna stângă, permițând ochiului electronic să-i citească liniile personalizate ale degetelor. Palmul mârâi încă două secunde, acordând informația nou obținută cu comen- zile mai vechi, apoi se închise și lumina albăstrie din jur muri odată cu el. Se ridică repede, strânse mantaua, o făcu sul și o legă sub sacul de spate. Apoi se îndreptă spre silueta încă nemișcată a fetei, aflată de partea cealaltă a vetrei. Deasupra luminișului urcau spre răsărit, în ritm grăbit, cei trei planetoizi, Garcia, Umbra- ria și Hexel, strânși în inelul uriaș de

amoniac înghețat, care-i făcea să pară o minicopie hilară a lui Saturn. Așteptă până ce ultimul îl ocultă pe Marte și se aplecă să trezească trupul neclintit de la picioare.

— Ce naiba?!

Mantaua termoizolantă alunecă într-o parte, dezvelind culcușul gol. își îndreptă spatele, iscodind tufișurile întunecate din jur. Era posibil ca fata să se fi trezit mai devreme pentru a merge la toaletă. Se apucă să strângă lucrurile, punându-le în ordine, apoi puse sacii unul lângă altul. Se așeză pe o piatră lată și zgândări cu bățul prin jarul aproape stins. Avea să-i spună despre cele două litere și să i le arate, înainte de a porni mai departe. Dacă era un mesaj pentru ea, chiar și incomplet, ar fi avut o valoare oarecare, alta decât dacă ar fi păstrat secretul pentru sine. Pentru Andra și pentru jocul acela cu nume neobișnuit - „Tinerețe veșnică".

171

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

Un fir de fum începu să se ridice din vatră. Aruncă deasupra cenușii câteva găteje și flăcările prinseră să dănțuiască cu vioiciune. O pasăre își lansă chemarea către consoarta ei și codrul din jur îngheță pentru o clipă. Apoi chemarea care aducea cu mieunatul unei pisici se repetă și viața de noapte își reluă cursul obișnuit. Lauren McClure respiră încet, iscodind cu privirea jurîmprejurul poienii, dar Andra nu se zărea nicăieri. Hotărî să mai aștepte cinci minute, înainte de a porni să o caute și își lăsă fruntea pe brațe. Se gândi cu câtă ușurință se lăsase atras în această aventură I *
stranie și parcă simțea că îi lipsea ceva, care

aducea o noită de incoerentă în ansamblu.

Când deschise pleoapele, focul murise din nou. Poiana era scăldată în lumina crepusculară a zorilor, pe care o aducea cu ea joncțiunea de aproape trei luni a stelei Sol și a uriașului Jupiter, dincolo de lentila de metan si amoniac, care înfășură microsistemul Lumi- lor Agricole într-un halou de captură fotonică. Se uită la ceas, dar știa deja dinainte că trecuseră mai mult de două ceasuri de când ațipise fără să vrea. Iar Andra nu reapăruse.

Se ridică în picioare și o strigă. Un ecou slab îi răspunse. Strigă din nou, iar ecoul îi repetă numele. După câteva clipe, realiză că nu era vorba despre un ecou adevărat, cu totul improbabil într-o pădure deasă, așa cum era cea care-1 înconjura, ci de o pasăre-ecou nocturnă, care se pregătea de culcare.

172

Sinucidere gravitațională Aurel

După aproape o jumătate de oră de căutare, renunță și reveni în poiană. încercă să găsească, cu ajutorul palmului, semnalul brățării de identificare, dar acesta îl anunță că satelitul care monitoriza regiunea era momentan indisponibil. Se așeză pe un butuc și mușcă dintr-un baton energizant. Chiar nu știa ce să facă. Ar fi continuat să o caute, era posibil să i se fi întâmplat vreun accident si să aibă nevoie de o interventie me- » »
dicală exterioară. S-ar fi întors la poalele lui Yagellon și ar fi alertat serviciile de căutare ale parcului. Ar fi urcat mai sus, spre vârf, în ideea că ar fi căpătat mai ușor access la semnalul satelitului și astfel ar fi putut lua legătura cu Annabelle, care ar fi alertat Centrul de Dispariții

Persoane și acesta ar fi declanșat operațiunile de căutare.

Cea mai bună soluție, își spuse, izbind cu vârful încălțării într-o piatră. Care putea să fie cea mai bună soluție? Evident, cea care îi asigura posibilitatea de a contacta cât mai multe sisteme de căutare. Se simțea atât de vinovat, încât se întrebă cum va reuși să dea din nou ochii cu Annabelle, știind că participase în deplină cunoștință de cauză la înșelarea bunei sale credințe.

J * J ,

în cele din urmă, se hotărî să coboare la punctul de intrare în rezervația parcului, să îi alerteze pe cei de acolo, iar apoi să revină cu aeroglisorul acasă și să-i povestească totul lui Annabelle.

Luă cei doi sad de călătorie și vru să-i așeze pe umeri, dar ceva îl făcu să îi lase din nou pe pământ. Viziunea

celor două litere săpate în lemnul peretelui din spatele cratițelor îl făcu să șovăiască. Nu avea nicio do- ♦ »
vadă că spunea adevărul, așa că îi trebuia una. Se îndreptă spre colibă și deschise ușa chiar în clipa în care lumina amplificată a lui Sol inundă brusc poiana. își aplecă fruntea și intră. Merse drept către peretele acoperit cu ustensile de bucătărie și coborî întreg rândul de cratiți, tigăi și oale. Pe fiecare scândură care alcătuia peretele erau cioplite mai multe litere și toate păreau incredibil de noi, ca și cum cuțitul care făcuse treaba asta abia se îndepărtase de ele.

„Graal, prințesă, curge prin venele tale. Mulțumesc că ai venit la întâlnire. Tata."

Strânse fălcile ca să nu răcnească, scoase palmul și făcu mai multe poze. Apoi așeză vasele de metal la loc și ieși fără să arunce măcar o privire în urmă. Când ajunse în poiană, înșfăcă cei doi saci și o luă la goană pe poteca ce cobora în serpentină spre poalele muntelui. Spre miazăzi, Phobos și Deimos, cei doi sateliți naturali ai Planetei Roșii, păreau că se fugăresc printre lucirile îndepărtate ale constelațiilor de dimineață.

Trei

Era o amiază frumoasă, care ar fi putut să fie la fel de bine miercuri sau vineri, sau vreuna din zilele de

week-end. Cât vedeai cu ochii în jur, dealurile acoperite cu vită de vie își schimbau încet verdele întunecat 1 »
în ruginiu, iar ici și acolo un vânt hai-hui zburătăcea vreo frunză căzută prea devreme, făcând-o să plutească pe deasupra șirurilor perfect aliniate.

Ferma era învăluită în lumina violetă și galbenă pe care o târau după ei, ca o plasă de fotoni, planetoizii Safraw și Cincille, pe care populația Hamish emigrată de pe Europa cultiva opiacee, canabis, muscariță, plante de coca, salvia divinorum, Mitrayina Kratom, Amanita Pantherina

și alte încă 18 tipuri de plante cu calități de drog, cultivate în coloniile extraterestre și adaptate condițiilor locale.

Annabelle arătă către ei cu mătura, scuturând ultimele fire de nisip albastru adunate de pe verandă.

— Sunt singurele lumi pe care mi-aș dori cu adevărat să le vizitez. Unii vecini mai îndepărtați, cum este cazul familiei Adams, a căror fermă se găsește pe malul Canalului 12, au fost într-o excursie organizată și mi-au povestit că li s-au vândut câteva opiacee ușoare. Anul acela au petrecut cel mai colorat Crăciun de când se află ei pe Sertell. Și toți invitații lor au declarat că a fost o sărbătoare de-a dreptul minunată. Dar biletele pentru excursii pe Safraw-Cincille se oferă numai prin tragere la sorți, iar populația celor 256 de Lumi depășește 124 de milioane de locuitori. Șansa să fii...

175

Sinucidere gravitațională Aurel

Lauren McClure făcu un gest din mână, întreru- pând-o. Era obosit și simțea că i se închid ochii chiar și după cana de cafea pe care abia o terminase de băut, își scutură capul și privi pe deasupra femeii, către muntele Yagellon, ale cărui vârfuri se ridicau la orizont ca două turnuri ascuțite.

— Annabelle, aș vrea să discutăm despre ce s-a petrecut în cursul nopții trecute.

Femeia își coborî mătura și o rezemă de peretele de lemn al verandei. îi zâmbi și veni să se așeze pe șezlongul de lângă bancă. Avea o mină ușor curioasă dar, în același timp, și ușor tristă,

remarcă el, în timp ce-și stăpânea un căscat.

— Am discutat deja de șase ori până acum, Lauren. Dar medicația pe care ți-o administrează nanonicele medicale te face să uiți și să dormi cea mai mare parte din timp. Și nu s-a petrecut în timpul nopții trecute, ci în urmă cu aproape o săptămână.

— O săptămână?

își frecă ochii cu degetele arătătoare, apoi căscă din nou.

— Dacă-i adevărat ce spui...

— E adevărat.

— ...atunci ar fi trebuit să fiu deja la bordul lui „Paupp" și să navighez spre Chlorida.

— Lumile Agricole or să rămână tot acolo unde le știi. „Paupp" este pus în carantină tehnică, până ce te

refaci. Iar marfa a fost deja relocată pe un caravanier și este în drum spre locul de desfacere.

Lauren se uită lung la ea. Undeva, departe, o prigo- rie-de-smârc țipa ascuțit, chemându-și puii la masă.

— Annabelle, am greșit. Am acceptat propunerea Andrei de a o însoți pe Yagellon, în căutarea urmelor pe care Fabian le-ar fi lăsat acolo pentru ea. Am luat-o din sânul familiei fără să te anunț și noaptea trecută a dispărut de lângă foc. Am căutat-o și nu...

— Nu ai mai găsit-o, știu. Mi-ai repetat povestea asta de șase ori, Lauren. Tocmai de aceea te afli sub tratament.

— Nu înțeleg.

— Și asta ai mai spus-o de șase ori. Nu e nimic special de înțeles. Atâta doar că Andra, fiica mea despre care afirmi că s-a pierdut, nu există. Psihologul de la Centrul Medical de Urgență a numit boala asta „fixație derivativă repetitivă". El ți-a programat nanonicele pentru tratament. Și tot el mi-a spus că o să uiți. Chiar și această discuție o s-o uiți. Iar eu va trebui să îți repet totul încă vreo două săptămâni de acum înainte, până ce primele rezultate vor începe să apară.

Lauren McClure își privi obosit degetele. Unghiile erau tăiate corect, aproape din carne, iar pielița din jurul lor dispăruse. Șase zile, atât spusese Annabelle, în șase zile unghiile ar fi trebuit să-i fi crescut suficient ca să arate dezagreabil. Oare ea i le tăiase, când dor-

mea, sau efectuase chiar el operațiunea, iar apoi pur și simplu uitase?

— Andra a fost cu mine, spuse foarte încet după o vreme. Nu pot să cred că a fost numai o plăsmuire a minții mele. Am sacul ei de dormit, cu câteva schimburi și obiecte personale. L-am cărat împreună cu al meu cu levogirul, până la ieșirea din parc, apoi le-am pus în portbagajul aeroglisorului.

— Aeroglisorul s-a răsturnat la câțiva kilometri de ieșirea din parc. A luat foc și nu s-a mai putut salva nimic. Tu ai fost rănit și ai fi pățit-o rău, dacă nu ai fi fost descoperit de un grup de turiști veniți pentru ascensiuni. Te-au dus la cel mai apropiat punct medical, unde te-au stabilizat, te-au identificat si asa au dat de adresa mea și m-au

chemat să te iau în primire. Două zile am făcut cu rândul, eu și Wilma, la căpătâiul tău, până ce nanonicele și-au făcut treaba. Apoi a venit psihoterapeutul, te-a consultat și ți-a stabilit tratamentul de durată. Trebuie să accepți ideea, Lauren: nu există nicio altă fiică a mea cu numele de Andra. De altfel, vreau să vezi ceva mai înainte de a începe din nou să protestezi.

Ii zâmbi iarăși, se ridică și porni spre casă. În urma ei, balansoarul se mai legănă de două ori, apoi se opri. O albină-Finck, specializată în polenizarea viei, își mișcă încet cele opt perechi de aripi, trecând la câteva palme de nasul său și dispărând printre ciorchinii

178

Sinucidere gravitațională Aurel

lungi și albi ai florilor de glicină care împodobeau partea din spate a verandei. Era o vreme superbă de început de toamnă, în a cărei căldură domoală începeau să se coacă boabele de struguri. Dealurile din față își arămeau frunzele, iar rândurile drepte ale viței de vie păreau că se întind până la bănuțul îndepărtat și aproape alb al soarelui.

Era din nou singur și, cumva, tocmai această stare de solitudine îl făcea să se simtă bine. Nu reușea să înțeleagă nimic din implicațiile pe care evenimentele ultimelor 24 de ore le avuseseră asupra persoanei sale, dar acum, cumva, totul i se părea teribil de îndepărtat și de lipsit de importanță.

Auzi un zgomot în spate și întoarse capul. Wilma, fata cu părul cânepiu și mijlocul subțire precum cel de viespe, tocmai deschidea ușa cu

plasă de protecție și se apropia de el cu o tavă de lemn pe care aburea o cană de porțelan plină cu vin. Alături de ea odihnea un holodeck gata pornit, care zumzăia încetișor o melodie fără cuvinte.

— Mama te roagă să răsfoiești puțin aceste imagini, până ce revine pe terasă. Ești mai bine, unchiule?

— Cred că da, înclină el din cap. în orice caz, suficient de bine, încât să fiu în stare să mă uit pe acele imagini. Pune tava aici, lângă mine, te rog.

Fata o puse pe masa din lemn de nuc și se așeză în balansoar. Unul dintre sateliții de supraveghere ai

viței de vie străbătu grăbit orizontul, de la nord la sud, la numai doi kilometri deasupra capetelor lor. Bărbatul îl urmări din priviri.

— Să pornesc eu holodeckul? se oferi Wilma.

— Te rog, mormăi el, cu un aer vag de nedumerire.

Fata plasă o comandă verbală și zumzăitul se transformă într-un tors de pisică. între ei prinseră să se închege imagini holografice care prezentau o familie surprinsă în diferite ipostaze ale vieții de fermă: Fabian O' Hara cărând un coș mare cu struguri, manevrând un teasc de zdrobit boabe, conducând un levogir încărcat cu saci; Annabelle zâmbind din spatele unei tufe de trandafiri, ținând în brațe o Wilma mică, cu picioarele goale; Annabelle gătind în bucătăria exterioară, cărând borcane cu murături, aruncând o minge spre câinele Max, luată în brațe de Fabian; Wilma fo-

losind o aspirantă manuală pentru a culege boabele de struguri din curte, Wilma călărindu-1 pe Max, apoi pe Fabian, Wilma scăldându-se în piscină; o poză de familie, modificată digital, care îi amplasase pe părinții lui Fabian, în picioare, de o parte și de alta a lor, așezați pe treptele verandei; Fabian urmărind-o pe Wilma într-un labirint din gard verde, care îi venea până la brâu; Annabelle tăind tufele de trandafiri, toamna...

— Acestea sunt numai o parte din cele trei sute de imagini selectate de compui casei, din cele peste un milion pe care le stochează într-o memorie auxiliară externă, îl lămuri fata, arătând către ultima cu degetul.

180

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

Ai văzut în vreuna pe acea Andra de care ne-ai tot spus? Nu am nicio soră, așa cum mama nu are decât o singură fată - pe mine. Ce ar mai fi de adăugat aici?

Exact, se gândi Lauren, cu ochii pe fața frumoasă, ușor alungită, a Annabellei, încadrată de bucle castanii, ce ar mai fi fost de adăugat? Și oare de ce ar fi fost toată lumea din jur hotărâtă să îl înșele?

— în plus, poți verifica elementul de componență familială în Depozitul Statistic. Nu există nicio urmă din această soră imaginară a mea. Nu că nu mi-ar fi plăcut să am una, adăugă, după un moment de gândire. Dar s-a întâmplat să nu am.

— Da, s-a întâmplat să nu ai, dădu el din cap, ca și cum ar fi început să se convingă de o altă realitate. Cred că... m-am înșelat eu. Probabil că s-a petrecut ceva cu memoria mea de lungă durată.

Poți să o chemi puțin pe mama ta?

Fata se mai uită o clipă la el, ușor neîncrezătoare, înainte de a se ridica de pe șezlong. Se îndepărtă cu pași mari și dispăru în spatele plasei antiinsecte.

Ce ar mai fi fost de adăugat aici? reveni bărbatul la întrebarea anterioară. Era posibil să se fi lovit la cap atunci când aeroglisorul se răstumase pe munte. Sau să se fi intoxicat cu fum, iar creierul să-i fi fost afectat de lipsa de oxigen. Sau amândouă ipostazele la un loc. Rațiunea îi spunea, cuminte, că existau substanțial mai multe șanse să se fi petrecut ceea ce spuneau cu totii, decât ceea ce relatase el. Cu atât mai mult cu cât

nu realiza care ar fi putut să fie interesul tuturor de a-l înșela si a-l determina să creadă într-un neadevăr, j »

Pe de altă parte, instinctul...

Oftă și își întoarse privirile către cadrul de aluminiu îmbrăcat în plasă de metal, care tocmai se dădea într-o parte, lăsând-o pe Annabelle să iasă pe verandă. Așa cum o vedea, pe fundalul viilor ruginii care acopereau dealurile și prin aburul ivoriu al amiezii, i se părea de o frumusețe ireală, ca a unui înger rafaelit. Femeia puse cuțitul lung pe masă și își scoase mănușile de pe care picura un suc roșiatic.

— Tocmai tocam niște roșii pentru ciorbă, se scuză, în timp ce-și ștergea mâinile de poalele șorțului. Am înțeles că vrei să-mi spui ceva.

— Da, spuse el încet, neîndrăznind să o privească în ochi. Toată povestea asta cu Yagellon, cu Andra și cu mine... cred că e vorba, totuși, despre o închipuire, îmi dau seama că am

fost bolnav și... cred că am visat cu ochii deschiși. Vreau să-mi cer iertare pentru toată nebunia asta.

Femeia își puse coatele pe masă și își prinse fața între palme. Avea ochii verzi ca apa canalelor după începutul verii astronomice. își aminti, pentru o clipită, că o privise la fel ca acum pe malul lacului Coldwater, într-un timp care acum i se părea ireal. Numai că atunci avea părul roșcat și pielea incredibil de bronzată. Apoi imaginea se aburi și dispăru ca luată de vânt.

182

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

— Mă bucur că ai înțeles care este situația. In cazul , J acesta, îi voi propune domnului Lowen să întrerupem tratamentul psihotropic și să îți permită începerea unui tratament post-traumatic.

îi puse palma pe braț și Lauren tresări, surprins de căldura atingerii.

— în cazul acesta, vei dispune și de libertate de mișcare. Probabil că vei putea pleca unde vei dori, chiar din această după-amiază. Ei, nu chiar unde vei dori, se corectă. Probabil că nu vei avea acces la bordul lui „Paupp" până nu vei trece din nou printr-o examinare medicală generală. Și nu vei putea părăsi Sertell până când nu vei avea un aviz medical valabil pentru un an. Dar te vei putea plimba peste tot la suprafața planetoidului. însoțit peste tot de o brățară de locație. O măsură de precauție necesară, adăugă, văzând că ridică din sprâncene. îți închipui că adormi la pescuit, iar când te trezești constati că ai uitat tot si că nu știi * * » »
ce să faci. Dacă nu revii acasă într-un anumit interval de timp, brățara emite un semnal și o

echipă de salvare ajunge la tine în cel mult o jumătate de oră.

— în regulă. Cred că aș vrea să mă duc din nou la pescuit, spuse, fără să fie sigur că avea un ton convingător. Simt nevoia să fiu singur cu mine însumi și să mă liniștesc. »

— De ce nu?

Femeia își scutură buclele.

183

Sinucidere gravitațională Aurel

— Vrei să pleci chiar acum?

— Cât mai repede.

— Am să o rog pe Wilma să îți aducă aeroglisorul de la ferma Wallace. Oricum, ei nu-1 folosesc deloc în această perioadă.

Undeva, departe spre miazănoapte, se auzi bâzâi- tul stins al unei platforme aeropurtate și Lauren știu că începeau ultimele lucrări pe suprafețele viticole, înainte de cules. Intr-o vreme, nu cu mult înainte de accident, îl ajutase pe Fabian O' Hara la muncile specifice începutului de toamnă. Acum, totul i se părea atât de îndepărtat și de lipsit de contururi ferme, încât se întrebă dacă experiența aceea era o amintire reală sau tot un produs al imaginației sale, tulburată de acci- dent și de medicație.

Annabelle se ridică de pe marginea șezlongului și prinse cuțitul de lamă. Se întinse spre el și îl sărută pe obraz.

— Mă bucur că ai început să-ți revii, îi spuse încet, atingându-i fruntea cu zulufii din față. Am așteptat atât de mult clipa asta... iar Wilma a plâns de câteva ori, disperată că durează atât de mult. Du-te la pescuit sau unde vrei tu să fii singur și întoarce-te așa cum ai fost odată.

Se îndepărtă, învolburându-și fusta lungă până la călcâie și Lauren se gândi că era un fel de zână binefăcătoare a acelor locuri. Mai așteptă câteva clipe pe

scaun, filtrând lumina mierie printre gene și încercând să-și facă curaj pentru ce avea să urmeze. Se hotărâse încă din clipa în care o auzise pe Annabelle că avea să uite totul după primul somn generat de nano- nicele Asklepios. Iar până atunci mai erau câteva ore bune.

Ridică ceașca și sorbi ultimii stropi de cafea amestecați cu câțiva grăunți de zaț. Apoi se ridică, la rândul său, și pomi spre ușă. Dincolo de orizontul apropiat, Kayyman se pregătea să răsară, înconjurat de nimbul de fulgere care-i preceda apariția spectaculoasă.

Patru

Faun apusese de câteva minute în spatele crestei Hawlong. Lauren își aminti că citise undeva despre el că era cel mai mic planetoid din cei 256 care formau Plasa Lumilor Agricole.

Practic, Faun nu era un planetoid agricol, ci unul pe care se creșteau insecte pentru nevoile dezvoltate de Lumile Agricole. Pentru a crește intensiv insecte, nu era nevoie de un spațiu foarte mare, așa că dimensiunile lui Faun au fost cele care l-au impus în momentul selecției. Fusese vorba nu doar despre energia necesară capturării

lui, ci și despre costurile menținerii pe o orbită submarțiană, în divergență cu cea a

lui Phobos, în jurul căruia trebuia să execute o buclă mică, înainte de a reintra în subsistemul Lumilor Agricole.

Lauren McClure își lăsase aeroglisorul în aceeași parcare de levogire, folosită în urmă cu mai multe zile, cu consemnul de a pomi, la mai puțin de o oră, către Canalul 45, zona Fontainbleu, în care canalul se lărgea într-o rețea de șase lacuri și 11 șenaluri navigabile. Ascunsese brățara de locație în bord, își luase sacul pe umăr și se angajase pe aleea secundară care urma să-l scoată la colibă. Dacă acea colibă exista, într-adevăr, și nu era doar o altă falsă amintire generată de creierul său marcat de accident.

Ajunsese în poiană când soarele își încheia ciclul diurn și lăsa locul unui Jupiter uriaș, care acoperea un sfert din bolta sertelliană. Printre ramurile dese ale copacilor, fața albastră a furtunosului zeu apărea zdrențuită și plină de umbre. Dădu ocol locului, străduin- du-se să vadă tot ce se putea vedea la lumina naturală, fără să pornească vreun captator fotonic, care ar fi fost cu ușurință depistat de sateliții de supraveghere. Vatra era plină cu cenușă rece și umedă, semn că plouase de curând. Găsi repede piatra pe care o folosise drept scaun. Cineva o rostogolise până în celălalt capăt al poienii. Iarba își revenise și nu arăta prin nimic că ar fi fost strivită de vreun trup care se culcase peste ea, în mantaua

termoizolantă.

186

Sinucidere gravitațională Aurel

Ușa colibei scârțâi, făcându-1 să tresară speriat. Prin deschizătură își făcu apariția capul negru al unui pisic, care miorlăi întrebător în direcția lui.

— încă una ca asta si am să mă îmbolnăvesc din nou, afurisitule! bodogăni, dar se aplecă și mângâie animalul pe cap. Ce naiba faci aici, singur? II aștepți pe stăpânul tău?

Pisica mieună din nou și se frecă de piciorul lui.

— Dacă tot ai deschis discuția, hai să vedem si ce se mai află înăuntru.

Dar animalul nu vru să-l urmeze. Lauren ridică din umeri, împinse în ușă cu piciorul și intră în încăpere. Patul improvizat se găsea tot acolo, dar pătura hărtă- nită de deasupra ierbii uscate dispăruse. Porni captatorul și îl lăsă să plutească liber prin încăpere, apoi se apropie de peretele pe care atârnau vasele de bucătărie. Le dădu jos din cuie, unul câte unul, și apoi aduse captatorul mai aproape. Blănile negeluite erau netede, de parcă nimeni nu ar fi cioplit vreodată ceva în ele. își trecu palma peste suprafața lor aspră, blestemând în surdină. Apoi părăsi brusc încăperea, urmat îndeaproape de captator.

— Rămâi înăuntru, afurisitule! aproape că strigă la el, în timp ce închidea repede ușa în spatele său, nervos. Nu am nevoie de lumină. Nu am nevoie decât de o idee bună care să mă ajute să rezov problema asta nenorocită.

187

Dar ideea nu voia să vină. începu să se plimbe prin poiană, cu mâinile la spate. Din loc în loc, izbea câte o piatră sau vreun smoc de iarbă cu vârful încălțării, apoi revenea la traseul circular. într-un târziu, când sfera roșu-brună a lui Marte se ivi printre ramuri, făcând să pălească lumina lui Juve, se lăsă în genunchi pe pământ, aproape de colțul colibei, și curăță locul cu palma, ca să se așeze. Degetele i se loviră de un corp neted. Reveni asupra lui, pipăindu-1. Fără îndoială, era un obiect făcut de mâna omului. îl ridică în direcția lui Marte - era palmul Andrei, cu colțul din dreapta puțin crăpat și cârpit cu câțiva stropi de adeziv.

Palmul din mâna sa era o realitate. îl văzuse de mai multe ori înainte să sufere lovitura la cap. în cazul acesta, conform logicii aristotelice, dacă obiectul posedat exista cu adevărat, însemna că și stăpânul lui exista cu adevărat. Sau cel puțin existase, până în momentul pierderii acelui obiect.

Andra fusese o realitate? Bună întrebare, trebui să admită, în timp ce se așeza chiar acolo, pe iarba umedă. Deschise palmul și avu surpriza să descopere că nu era codat. Imaginea muntelui Yagellon umplu ecranul semisferic. Apoi figura schematică, în 2 D, a lui Fabian O' Hara, cu un tricorn marinăresc pe cap, se suprapuse peste aceasta.

— Bine ai intrat în cutumele acestui joc. Dacă îți dorești cu adevărat să participi, vei dispune de punc-

tele adiționale câștigate de ultimul jucător și rămase neconsumate. Pentru confirmare, apasă tasta Pentru infirmare, apasă butonul de închidere al palmului.

Rămase câteva momente aplecat deasupra ecranului, fără să fie capabil să facă vreo mișcare. Nu pentru că ar fi șovăit în vreo privință, ci pentru că nu s-ar fi așteptat să dea acolo peste chipul vechiului său prieten. Andra nu-i vorbise niciodată despre asta. într-un final, răsuflă adânc și apăsă „+"-ul care-i fusese indicat.

Fabian îi zâmbi, dezvelindu-și dinții perfecți.

— Palmul acesta aparține Andrei O' Hara. Dacă nu ești această persoană, dar vrei să joci, apasă de două ori tasta Dacă ești această persoană, suflă peste analizorul chimic, ca să putem efectua identificarea.

Apăsă de două ori tasta indicată și așteptă. Palmul vibră și chipul lui Fabian trecu brusc în 3 D. Vârful muntelui dispăruse în spatele său, restul imaginii fiind ocupat de un cer violet.

— Ești un jucător nou, așa că te rog să-ți alegi un nume si un sex.

Tastă numele de Lauren si bifă sexul masculin. Fa- bian dădu din cap mulțumit și îi zâmbi.

— Am avut cândva un prieten cu acest nume. Mă bucur că pot să-1 folosesc din nou. Vrei să îți fac o introducere în joc?

Tastă „da" și se așeză mai bine pe iarbă. Un huhurez țipă undeva, prin frunziș, iar un ciuf de pădure îi răspunse ascuțit chiar sub bărbia de azur a lui Juve.

189

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

Ascultă introducerea. în linii mari, nu diferea

prea mult de ceea ce îi spusese Andra. Singura excepție o constituia chipul lui Fabian, despre care fata nu pomenise nimic. Jocul avea mai multe paliere, dar nu era foarte complicat, ba chiar achiziționarea de puncte suplimentare părea ușor superfluă. în plus, nu cerea o deschidere cu plată directă, ceea ce descuraja în general pe majoritatea jucătorilor amatori.

— Obiectivul final este să ajungi să bei din fântâna cu *apă vie,* ceea ce înseamnă că vei rămâne veșnic tânăr. Ghidul și sfătuitorul tău în această aventură extraordinară va fi Cristofor Columbus, un marinar cu experiență, care a străbătut acest drum de mii de ori. Te avertizez, totuși, că în ciuda acestui fapt experiența sa este limitată, iar unele idei ale sale pot fi greșite. De fiecare dată când alegi o soluție greșită, ești nevoit să o iei de la capăt. Iar numărul încercărilor va depinde de cel al punctelor achiziționate pe parcurs. La fiecare palier vei găsi o fișă de instructaj care te va ajuta să înțelegi problemele cu care te vei confrunta acolo. Ești pregătit să începi?

Era pregătit, dar existau o mulțime de nedumeriri, îi spuse asta și Fabian. Instructorul de joc dădu din cap, apoi îi spuse să aleagă cea mai importantă întrebare și îi va răspunde la ea. Șovăi câteva clipe. Toate i se păreau importante, așa că alese la întâmplare.

— Când voi ști că jocul s-a terminat?

190

Sinucidere gravitațională Aurel

— Ha-ha, bună întrebare! Fabian își frecă nasul cu un deget. Deși doar foarte puțini dintre jucători

o pun dinainte. In regulă, răspunsul este foarte simplu: vei ști, pur și simplu. Vei descoperi în jur toate semnele care să-ti confirme asta. »

— în joc? întrebă, neștiind dacă a auzit bine.

— în jur, repetă celălalt răbdător. Din realitate intri în joc, iar la capătul lui intri în realitate. Poate să fie a ta, poate să fie alta, dar va fi o realitate.

— Și o voi întâlni pe Andra. Și pe tine.

Fabian clătină din cap.

— Ai avut dreptul la o singură întrebare.

— înțeleg. Când pot să încep?

— Oricând. Succes! Să ajungi veșnic tânăr!

Și dispăru, lăsând în urmă un vârtej de scântei galbene. Lauren așteptă o clipă, își făcu curaj, apoi apăsă pe inelul de bronz de la porțile ferecate în aramă. Aceasta se deschise tăcută înaintea sa si un bărbat îm- »

brăcat în pantaloni bufanți și cu un guler alb, rotund și plisat în jurul gâtului, ieși din întuneric și făcu o plecăciune, poftindu-1 să intre. Aruncă o ultimă privire în jur, către poiana cotropită de întuneric, ascultă încă o dată cântecul ciuhurezului pitic, oftatul vântului prin frunziș și aspiră puternic mireasma pământului reavăn cu care Yagellon își ademenea turiștii. Apoi se aplecă din nou asupra palmului și își făcu alter-ego-ul să pătrundă prin porțile mari.

191

Sinucidere gravitațională Aurel

Până când Phobos si Deimos, micii sateliți naturali marțieni, trecură pe deasupra, asemenea unor gloanțe, făcând să uruie straturile de aer în troposferă, jucă de 12 ori și pierdu de fiecare dată. Câștigă în schimb experiență și acumulă puncte adiționale, ceea ce-1 făcu foarte optimist.

Columbus îi dăduse sfaturi bune și păruse foarte interesat de ceea ce avea de gând să întreprindă după ce avea să depășească primul palier.

— Ai să vezi chiar atunci, îi răspunsese, dar ghi- dul-marinar clătinase din cap.

— Nu am să văd. La fiecare nou palier așteaptă alt Cristofor Columbus, cu experiența cerută la acel nivel. Eu sunt numai ghidul de la intrare.

— In acest caz, habar n-am, răspunsese ridicând din umeri. Să depășesc nivelul și să câștig puncte. Ca să ajung la fântână. Nu acesta este scopul final?

— Acesta, da, răsese retinut celălalt. Problema co- ' ' »
mună a tuturor jucătorilor este că știu ce vor face cu acea tinerețe veșnică.

— Tu ai știi?

— Eu nu joc niciodată. Nu permite Regulamentul.

— Dar ești aici... de când?

Columbus ridicase din nou din umeri.

— Nu există o măsură a timpului în interiorul jocului.

— Am înțeles.

Dar nu înțelesese. Pentru că pentru alter-ego-ul său exista zi și exista noapte, putea să numere minutele

și orele. La bordul caravelelor care-1 transportau, la fiecare intrare în joc, în Lumea Nouă, erau clepsidre, calendare străvechi și adnotări zilnice ale căpitanului în jurnalul de bord. Chiar și indigenii din așa-numita Lume Nouă aveau un anumit fel de a consemna scurgerea timpului.

Fusese rând pe rând matelot, ajutor de bucătar, mus, felcer, timonier, locotenent, păstrător al hărților, ga- bier și chirurg la bordul fiecăreia dintre cele trei cara- vele - Santa Maria, Pinta și Nina. Spălase punțile, umpluse cu câlți și catran fisurile apărute între scândurile curbe, curătase latrinele, scosese dinți, banda- jase răni, pusese oasele frânte între ațele, vindecase de scorbut, păzise nopți în șir echea cârmei, orientân- du-se după stele și după astrolab, alesese boabele de fasole, făcuse ceai si cafea, derulase si strânsese velele, desenase noi trasee ale curenților pe hărți și, mai ales, visase la lumea promisă de căpitanul general înainte de plecare. De fiecare dată când ajungeau la destinație, căpitanul-general Cristofor Columbus îi dădea banii pentru serviciul făcut, îi înmâna o hartă și îi indica o direcție. Ii ura să fie veșnic tânăr și revenea pe punte să își bea cafeaua și să dea ordinele necesare fundarisirii ancorei. Când drumul se încheia, din cauza unei greșeli, regăsea corabia în același loc, urca la bord și pornea spre un alt port, în care povestea se repeta parcă trasă la indigo: Santa Maria Conception, Fer-

nandina, Isabella, Juna, Bohio, Guadelupe, Dominica, Antigua, Navidad.

După 14 traversări, reușise să descopere un drum străvechi care-1 dusese spre nord, către niște munți uriași. Brusc, descoperise un sat și băștinașii îl primiseră bine și îi spuseseră ceva despre un izvor sacru, înțelesese că trecuse deja la un alt nivel și se bucurase că cercul căutărilor

se desfăcuse în sfârșit într-o spirală si că reusise să treacă de la o monotonie la alta.
Când greșise din nou și fusese capturat de un trib de seminoli războinici, regăsise satul primitor, care îl primise din nou regește.

La a douăsprezecea încercare, trecuse pe palierul următor: trebuia să străbată o mlaștină fără sfârsit, plină de aligatori și șerpi constrictori, dar jocul îi oferise un bonus: un indigen se oferise să-i fie călăuză. Rătăcise îndelung și se întorsese de nenumărate ori la intrarea în mlaștină. Apoi inspirația îl făcuse să îi ceară indianului să-l ajute să scobească o pirogă într-un trunchi de plop de baltă. Dintr-odată descoperise canalul care-1 scosese din mlaștină și ajunsese la un alt nivel.

Abia acum înțelesese cu adevărat afirmația lui Co- J »
lumbus, cum că nu exista nicio măsură a timpului în interiorul jocului. Adevărat că soarele răsărea și apunea, iar stelele se ridicau pe cerul nopții, dar nu avea niciun punct la care să raporteze aceste diviziuni tem-

porale. Iar când, într-o dimineață fastuoasă, plină de țipetele papagalilor colorați și de cântecele stranii ale păsărilor-Paradisului, ajunsese pe un platou pe care se zăreau ruinele unei mici cetăți, chiar nu mai avea habar de cât timp se găsea în căutare. în interiorul zidurilor prăbușite văzuse cupa din piatră a unei fântâni țâșnitoare, a cărei apă sclipea în razele soarelui. Se apropiase, cu inima bătând să-i spargă pieptul: toate poveștile indienilor pe care-i întâlnise în drum vorbeau

despre o cetate care ocrotea izvorul.

Cetatea era părăsită. Praful care se ridica după fiecare pas al său demonstra acest lucru, fără putință de tăgadă. Unde plecaseră nemuritorii ei locuitori? Nu avea timp însă pentru a dezlega mistere arheologice. Se apropiase de fântână, făcuse palmele căuș, luase apă din bazin și băuse cu poftă. Apoi se spălase cu ea pe față și pe ceafă. în mod curios, nu simțea nimic deosebit. Nimic care să-l atenționeze că devenise nemuritor. Se simțea la fel de obosit, de murdar și de plin de răni ca și până atunci.

Dezamăgit, se așezase pe o piatră, încercând să-și recapete puterile. Dacă nu aceasta era cetatea și fântâna, însemna că nu ajunsese încă la ultimul nivel. Că avea nevoie să se odihnească și să se pregătească pentru următoarea confruntare. Iar pentru asta era nevoie să greșească, pentru a se trezi din nou la începutul palierului. Și, în timp ce medita în felul acesta, observase

195

Sinucidere gravitațională Aurel

că rana mai veche de pe pulpa piciorului drept, pe care o căpătase de la un ciot de lemn ascuns într-o groapă, se închidea văzând cu ochii. Apoi, mai multe scare de pe piept se desprinseseră și căzuseră, iar durerea reumatică din umărul drept se potolise, apoi dispăruse.

Se ridicase și se aplecase deasupra oglinzii tremurătoare a apei: ridurile de la colțul ochilor se întinseseră, culoarea palidă a pielii devenise una alb-roșcată, sănătoasă, iar dinții căzuți îi apăruseră pur și simplu la loc.

Găsise izvorul tinereții veșnice, fără doar și

poate! Și, uitând că nu era decât un simulacru într-un joc începuse să chiuie, să țopăie și să danseze ca un nebun. Până când îl văzuse, stând pe bucata de rocă roasă de patina timpului. Cristofor Columbus avea un aer ușor intrigat și își răsucea încet tricornul în mâini. Se uita la el ca la o arătare din altă lume și clătina ușor din cap. Mai făcu doi pași, mânat de inerție și se opri cu un picior în aer, parcă pregătindu-se să traseze un cerc. II coborî precaut, fără să-și desprindă privirile de pe căpitan. Columbus încetă să mai învârtă tricornul și își făcu vânt cu el.

— Va să zică ai găsit-o până la urmă, zâmbi el, cu nesiguranță. Nu foarte mulți au reușit asta în ultimii ani. Ar trebui să te felicit, dar nu pot.

Oftă și dădu din mână:

196

Sinucidere gravitațională Aurel

— Eu însumi mi-am dorit asta atât de mult, încât mă doare inima numai când mă gândesc. Dar, așa cum am mai spus, Regulamentul nu permite ca aceia care aparțin jocului să participe la Marea Căutare.

Se ridică în picioare și își așeză tricornul pe cap. în stânga lui, jetul de apă se făcuse brusc mai gros și picuri mici se transformau în abur în bătaia vântului și li se depuneau pe piele și pe haine.

— Te felicit, domnule, Lauren McClure. Acum vei putea să-ți alegi lumea în care îți dorești să trăiești. Veșnic tânăr.

— O lume?! întrebă nedumerit. Credeam că voi rămâne tânăr în această lume. De fapt, umanitatea nici nu știe să existe mai multe lumi în

Galaxie.

— Mai exact, o față a acestei lumi. Cea care se potrivește cel mai bine cu tinerețea veșnică.

Lauren clătină din cap. Un nor alb se opri în dreptul soarelui, făcând să dispară sclipirile jetului de apă.

— Mă tem că nu înțeleg.

— Lumea în care trăiești, în care trăim cu totii, dom- nule McClure, nu este formată dintr-o singură bucată. Nu e o singură imagine. Un mănunchi de nuiele foarte gros, înțelegi. Fiecare nuia este o lume în sine și toate la un loc formează lumea în care trăim. Nuielele nu reprezintă mănunchiul, dar fac parte din el și îi seamănă până la un punct. Ai venit din lumea comună a mănunchiului, iar fântâna tinereții veșnice îți asigură

posibilitatea să îți alegi acea lume-nuia care ți se potrivește. Am vorbit pe înțelesul tău?

Uneori mi se pare că această lume e doar una virtuală pentru o alta, cu mai multe dimensiuni, care la rândul ei constituie același lucru pentru alta cu și mai multe dimensiuni și tot așa, la nesfârșit. Imaginea din oglindă, care se reflectă într-o altă oglindă și tot așa, până în locul în care șirul acestor oglinzi se întrerupe.

Așa formulase Andra înainte să dispară din viața lui. Oglinda reflectată în oglindă sau mănunchiul în care fiecare nuia seamănă până la un punct cu cealaltă.

— Și acum? Cum procedez ca să aleg?

— De ce crezi că am venit? Căpitanul-general

se apropie și îi întinse mâna. Acesta e rolul meu final, domnule McClure. După care acest joc va deveni nesfârșita dumneavoastră viață.

— Au vreo semnificație ascunsă aceste cuvinte?

— Doar aceea că vă veți bucura de tinerețe veșnică. Columbus râse într-un dinte. Cu semizeii nu îți permiți să glumești, pentru că niciodată nu știi când se vor întoarce împotriva ta.

Făcu un gest cu mâna, arătând spre cer, spre nori, spre zidurile dărăpănate ale cetății și spre crestele muntoase din zare.

Doamne, se gândi Lauren, nici măcar nu am certitudinea că totul se rezumă la un joc. între ceea ce simte simulacrul meu în acest moment si ceea ce simt eu,

198

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

privind prin ochii lui si simtind prin simturile lui, nu este nicio diferență. De unde știu eu că mă aflu în lu- J »
mea reală, iar el în cea virtuală? Cine poate să-mi dea garanția asta?

— Semizei? Ai spus cumva semizei?

— Așa am spus. Căpitanul-general dădu din cap. Zeii au venit cândva, imediat după începuturile Creației. Au ajutat la crearea lumilor-nuiele. Au lăsat câte un joc pe toate planetele, sateliții și stelele răcite care puteau să genereze viață inteligentă, de orice tip. în felul acesta, au asigurat o uniformă răspândire a inteligenței în Univers. I-au creat pe Supraveghetori, semizeii care au grijă ca Planul General să reușească. Nici nu știi cât te invidiez, domnule McClure, că ai ajuns la acest statut și că poți să îți alegi o lume. Cei asemenea mie trebuie să slujească toate

Lumile și nu pot să părăsească niciodată jocul. Iar uneori mai trebuie să si moară. Dar cei asemenea tie sau asemenea lui O' Hara, nu au asemenea probleme.

— O' Hara? îl cunoști? >

Columbus îsi frecă bărbia nerasă de câteva zile cu dosul palmei.

— îi cunosc pe toți.

— Atunci... Lauren întinse brațul și îl atinse pe umăr. Atunci, este posibil să ne reîntâlnim?

Cristofor Columbus ridică din umeri. Soarele reuși să strecoare o rază prin stratul gros de nori, iar jetul de apă prinse viață.

199

Sinucidere gravitațională Aurel

— Nu știu. Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le cunosc. Semizeii trăiesc într-o mulțime de lumi. Lumi unice, dar, de ce nu? - e posibil, schimbându-le mereu, oricât de multe ar fi ele, să-l întâlnești în cele din urmă. Ești gata pentru ultimul nivel?

— Mai există unul? întrebă, cu gura uscată.

— Ultimul, da. Acela în care îți alegi lumea unde îți vei trăi prima parte din existența fără sfârșit.

Dădu din cap și atunci lumina începu să se disipeze, iar întunericul coborî din nori ca o ploaie a nopții. Ultimul lucru pe care-1 văzu fu praful care se ridica de pe străzi atunci când picurii grei se înfigeau în carnea groasă a caldarâmului. Și își spuse că era o zi perfectă pentru a muri. Sau pentru a trăi veșnic.

Cinci

Era una din rarele zile plumburii de pe Sertell. O zi care ar fi putut să fie oricare din cele șapte zile ale săptămânii, dar care nu era în realitate decât ziua în care avea să plouă, iar furtuna coborâtă dinspre Yagellon urma să-și împrăștie forțele de-a lungul podișului, smulgând frunzele ruginii de pe vițe și anunțând începerea culesului strugurilor. O zi în care fermierii își scoteau uriașele combine de cules boabe si le făceau > > ultimele revizii, iar administratorii coborau în beciuri

si verificau încă o dată starea cuvelor de vinificare si depozitele dreptunghiulare din policarbonat, în care lichidul rubiniu, roze, alb sau gălbui avea să-și dospească drojdiile, fermentând încet pentru a se transforma în vin. Ziua în care nerăbdătorii căpitani de caravele de pe orbită dădeau ultimele ordine, în așteptarea autorizațiilor de coborâre, pentru recolta de anul trecut, și făceau glume deocheate cu mecanicii-șefi ai docurilor de încărcare de la sol.

Lauren McClure știa prea bine toate astea. Le trăise și el, nu o dată, pe vremea când „Paupp" fusese casa sa, servitorul și prietenul său cel mai bun. Acum probabil că nava se găsea încă în carantină tehnică, fiind încredințată unui căpitan de schimb. Ridică undița și scoase firul transparent din apa tulbure. La capătul lui se zbătea un biban mare cât palma, cu două dungi roșii pe piept, care precis înghițise cârligul cu totul. Nu avea chef în momentul acela să încerce

să-l recupereze, așa că îl lăsă pentru o vreme înapoi în apă, iar el se trânti pe spate și închise ochii.

— Necazuri?

Vocea venită de deasupra capului său îi era cunoscută. întredeschise pleoapele. Fața ușor colțuroasă a lui Fabian îi păndea răbdătoare revenirea la realitate. Care realitate? își spuse retoric, ridicându-se pe coate.

Nu, nu încăpea nici cea mai mică îndoială, Fabian O' Hara, prietenul său cel mai bun se afla acolo, cu o întrebare nerostită în priviri.

201

Sinucidere gravitațională Aurel

— Nu chiar. Mici probleme cu peștii, răspunse după câteva clipe.

— Nu mușcă, râse celălalt. Toți pescarii spun asta ca să-și ascundă lipsa de îndemânare.

— Ba mușcă prea rău, zâmbi Lauren și povesti ce se întâmplase.

— Taie-i firul și lasă-l. E păcat să te murdărești pe mâini tocmai acum. Am venit să te iau acasă. Meteorologii anunță prima furtună majoră din anul acesta, așa că m-am gândit să nu te las de izbeliște. La ce sunt buni prietenii, dacă nu la nevoie? Strângem și plecăm cât mai repede. Andra ne așteaptă cu masa.

II ajută să se ridice, apoi să strângă undițele și să le transporte la aeroglisorul parcat la aproape o sută de metri în spate. Nu părea să se fi schimbat deloc, remarcă Lauren, privindu-i mersul vioi și umerii ridicați țanțoș, de parcă ar fi defilat la o paradă.

— Si Annabella? îl întrebă, vorbind tare din urmă.

Fabian fixă undițele în curelele de pe laterală și se urcă în scaun.

— Frate, dar insistent mai ești! Ți-am mai spus că habar n-am. Și-a făcut bagajul și a plecat. Când m-am întors cu platforma de recoltat de la Adam City, nu mai era. Poate să se afle pe oricare dintre cele 256 de Lumi Agricole. Sau chiar pe Marte. Sincer, însă, nu mă interesează unde își caută fericirea pe care nu a găsit-o la fermă. Vii odată? Dacă ne prinde pe drum, o să ne scuture nițel. ♦

202

Sinucidere gravitațională Aurel

— Vin, vin, mormăi și se apropie de aeroglisor. Dar să nu conduci prea aproape de sol.

Se pregăti să pună piciorul pe scară și să urce în se- micabina aparatului.

— Scuză-mă că sunt prea... insistent, se bâlbîi, ne- stiind dacă să continue sau nu. Unele lucruri mi-au rămas neclare, după... ăăă... incident. Când m-ați găsit... ăăă... în poiană, am avut cu mine și efecte personale?

Un fulger licări departe, în straturile medii ale atmosferei, iar bubuitul urmă după câteva secunde. Fabian se uită la barometru, la norii de deasupra, apoi se aplecă peste scaunul gol, în direcția lui.

— Haine? Nu. Unelte? Nu. Logistică personală? Nu. Singura chestie a fost padul acesta, cu colțul cârpit. M-am lămurit că era vorba despre un joc. Nu știam că mai joci chestii de-astea, Lauren.

îi întinse aparatul și se uită cu atenție la fața lui. Lauren îl luă, îl răsuci și îl puse pe scaun.

— Nu știu de ce te întreb toate astea, prietene. Și nu știu nici măcar de ce te prefaci că nu știi nimic. Al tău a fost chipul care m-a întâmpinat la

deschiderea jocului. „Tinerețe veșnică", ții minte? Mi-ai spus că scopul lui este să ajungi să bei din apa vie a fântânii și să capeți tinerețe fără sfârșit. Așa i-ai întâmpinat pe toți, Fabian O 'Hara, sau cum te-o fi chemând în realitate? I-ai tras pe toți în jocul acesta de-a realitățile paralele?

203

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

Bărbatul cu părul roșcat strâns în coadă la spate atinse senzorul de pornire și motorul prinse să toarcă lin.

— Nu ești mulțumit că ești aici, Lauren? O lume pe măsura personalității tale, în care ai putea să fii fericit. Ce mai contează toate celelalte?

— Si Annabella?

Fabian se încruntă o clipă, apoi se destinse și îi zâmbi.

— A fost soția mea, nu a ta. Ar trebui să te intere- seze soarta ei? Poate că destinul pe care l-a primit la naștere nu a fost să se împlinească pe Sertell. Te-ai hotărât? Vine furtuna, îți amintești?

— Imagine reflectată din oglindă în oglindă, la nesfârșit, spuse încet Lauren. Andra e cu adevărat fiica ta?

— Chiar crezi că mai contează? Nu are importanță decât clipa prezentă, prietene. Iar tu ești aici, împreună cu mine, asa cum ti-ai dorit din momentul în care am ales să dispar din viețile voastre.

— Iți construiești singur lumile astea, pe care Columbus le-a descris ca fiind unice. Și le populezi cu acei oameni care îți convin, dintr-un motiv sau altul. Ești un zeu, Fabian? Să fie cu adevărat acesta numele tău sau cum ar trebui să te

numesc?

Fabian își linse buzele cu vârful limbii si surâse. Motorul se tură mai puternic sub carcasa de titan, apoi își scăzu numărul de turatii, revenind la relanti.

204

Sinucidere gravitațională Aurel

— Poți să-mi spui cum dorești. Nu are nicio importanță. Fabian, dacă vrei să păstrezi aparențele. Sau... ei bine, Bachus mi s-ar părea încă și mai potrivit, doar ne găsim în lumea viței de vie, iar tu vrei ca eu să fiu un zeu, nu? Dar nu ești obligat să rămâi aici. Poți să alegi oricare altă realitate și să evadezi în ea. Toate lumile-nuia trebuie populate, prietene. Dar dacă vrei să mănânci pe ziua de azi trebuie să ajungi la fermă până începe furtuna. Eu am plecat.

Apăsă un comutator și aeroglisorul țâșni înainte de-a lungul canalului. Apa se învolbură și valuri mărunte izbiră malurile pietruite. Apoi ciudata insectă de metal dispăru după primul cot și Lauren se trezi singur, înconjurat din toate părțile de semnele apropiatei furtuni. Ridică bărbia și adulmecă aerul încărcat cu electricitate.

Jocul, lumile-nuia, Bachus... zeii care își doriseră mai multe realități pe care să le stăpânească la modul absolut... Ce mai contau? Fabian îi spusese că putea să își aleagă orice. Ajunsese la capătul jocului și primise viata veșnică. Sau asa fusese lăsat să creadă. O » , » eternitate în care putea să sară dintr-o lume în alta și să-și schimbe partenerii de discuție oricând. Deocamdată, aceasta îi era la îndemână. Si avea vinuri bune. Iar Fabian îl aștepta pe veranda de lemn, cu sticla pe jumătate plină

aburind într-un vas cu gheață. în timp ce furtuna avea să se dezlănțuie în jurul lor.

205

Sinucidere gravitațională Aurel

Ridică din umeri și porni cu pași mari de-a lungul canalului. Tunetele se auzeau din ce în ce mai aproape, dar ploaia nu se hotărâse încă să înceapă. Lauren McClure se uită drept în sus și primi primul strop pe obraz. Acolo, dincolo de pătura groasă de cumulonim- buși, „Paupp" își aștepta răbdător căpitanul-semizeu, atât cât avea să fie nevoie. Ridică din umeri și începu să alerge către ferma nevăzută ascunsă între dealuri.

206

Portul Xenoc

Unu

Rammayan" era cea mai sordidă tavernă din portul Havelange. Probabil că pe patronii ei îi costase o mulțime însemnată de soli ca să o facă să arate așa. Numai pentru a recupera planurile de construcție și imaginile interioare de la Arhivele Therrane și nu le-ar fi ajuns nici de zece ori suma pe care o avea el în cont.

Ordan van Kummikel ridică din umeri și aruncă gânditor o ultimă privire către fațada aproape ruinată. Tencuiala coșcovită și sărită în mai multe părți, bârnele din imitație de lemn de stejar înnegrite artistic cu acizi, pentru a părea că scăpaseră dintr-un incendiu, geamul crăpat al uneia dintre ferestre, pânzele de păianjen de la colțuri, făcute manual și vopsite cu sprayul de către microboți, treptele din dale de calcar, tocite artificial - totul arăta că investitorii nu se limitaseră la cheltuieli.

207

Sinucidere gravitațională Aurel

întoarse capul și se uită la Haffar Olinnar Gunther, care fuma liniștit din pipă, cu gândurile aiurea. Probabil că nu se pricepe la nimic altceva decât la meseria sa, se gândi Van Kummikel și îl bătu pe braț ca să-i atragă atenția.

— Intrăm.

— Aici?! păru că se miră celălalt, dar scutură ascultător pipa, o lovi ușurel de perete și o vârî în buzunarul de la piept. Dacă trebuie...

Coborâră scara, deschiseră ușa, se aplecară ca să nu se lovească de pragul de sus și pătrunseră într-o încăpere lungă, cufundată în penumbră. Iluminatul se făcea prin două lămpi mari, atârnate de tavan, la capetele ei. Van Kummikel nu avea nicio îndoială că funcționau pe bază de ulei natural, deoarece răspândeau în jur un fum albicios, cu un miros ușor dulceag.

Taverna era plină de clienți și găsiră foarte greu două locuri alăturate. La aceeași masă mai stăteau un
bjorg și un uman, cu fața modelată chirurgical. *Bjorgul* se îmbătase și sforăia cu capul pe cele patru brațe, iar comeseanul lui îi privi cu atenție, de parcă se străduia să și-i reamintească de undeva. într-un final, le făcu semn să ia loc și se cufundă în palmul pe care-1 reze- mase de stacana de alamă. Chelnerii erau androizi si 1
se mișcau remarcabil de repede, dar comenzile erau prea multe și până ca unul dintre ei să ajungă să le ia comanda, Gunther avu timp să-și aprindă iar luleaua

208

Sinucidere gravitațională Aurel

și să tragă câteva fumuri. în fine, comandară un castron mare cu floricele de porumb, rom și două halbe de bere proviană.

Până să vină comanda, se lăsară pe spătarele scaunelor și examinară mulțimea pestriță din jur. Cei mai mulți erau marinari pe diferitele nave aflate în tranzit pe Corolleo, dar puteai zări și cetățeni solarisieni pre- umani de pe lunile lui Juve, patru trilobiți tentaculari de pe Ceres și

câțiva delfinomi, adaptați la viața nonac- vatică. într-un colț stăteau îngrămădiți la o masă lungă aproape zece droizi din seria „Experimental", care se alimentau de la o sursă biologică aflată în mijlocul mesei.

— Nu cred că e chiar locul unde ar putea să vină un cultivator de ciuperci, mormăi Haffar Olinnar Gunther, slobozind un norișor de fum care se ridică încet spre tavan. Mai degrabă l-am găsi în vreun birou de vânzări de pe cheiuri.

Preț de câteva clipe, tovarășul lui nu spuse nimic, în fond, așa ar fi trebuit să gândească orice structură logicială care ar fi avut la dispoziție un șir limitat de informații imposibil de verificat în timp real. Dar el simțea că un tip precum Zamoyski avea nevoie din când în când de o ieșire în decor. Nu puteai să transformi peste noapte un om de acțiune într-un pașnic cultivator de ciuperci, cum îl numise Gunther, și să ai pretenția să rămână așa până când avea să expire termenul limită al pedepsei.

209

Sinucidere gravitațională Aurel

O pedeapsă de 2256 de ani-standard, se cutremură el involuntar. Dar chiar și peste două milenii de recluziune treceau, în cele din urmă, pentru umanii care beneficiau de sistemul medical PNMA 2, înzestrat cu microinteligență extraterestră. Iar după aceea, domnul Zamoyski avea să fie liber să își valorifice cum dorea artefactele extraterestre pe care Administrația bănuia că le ținea ascunse pe undeva prin imensitatea Centurii Martiene.

Pentru o clipă, „afacerea Grammichele-

Zamoyski" apăru la suprafața memoriei sale medii și cubul hi- pergigant, format exclusiv din nave aliene înlănțuite unele de altele prin captori magnetici, se materializă în colțul retinei, gata să verse hexabiți de informație în conștient. Alungă imaginea și anulă secțiunea nesolicitată, apoi reveni în realitatea înconjurătoare. Van Kummikel se uita la el ca și cum ar fi așteptat răspuns la o întrebare.

— Scuză-mă, ai zis ceva?

— Am întrebat care e procedura la care avem acces, în cazul în care apare.

— Nu există proceduri pentru raptorul Zamoyski. Doar improvizații locale. Evident că avem dreptul să-l pulverizăm dacă nu ne convine cum se uită la noi. Dar distracția asta ne e interzisă prin însuși scopul misiunii. Te vezi petrecându-ți următorii trei ani întocmind rapoarte peste rapoarte, doar ca să explici chestia asta?

210

Sinucidere gravitațională Aurel

Haffar clătină din capul său mare și claia de păr grizonat se agită de parcă prin sală ar fi bătut vântul, în mod clar nu se vedea, concluzionă Van Kummikel și își trase picioarele sub scaun.

Un android blond, cu părul inelat prins în coadă la spate și cu o bonetă kaki aproape lipită de sprâncene, se strecură până la masa lor, cu o tavă de alamă. Puse paharele cu rom în fața fiecăruia, iar halbele de bere si castronul chiar în centrul mesei, fără să arunce vreo privire celorlalți doi ocupanți ai scaunelor de alături.

— Domnii mai doresc ceva?

Domnii nu mai doreau decât să fie lăsați să bea și să discute, dar Haffar îi făcu semn să se încline până la el.

— Îl cunoști pe umanul acesta? întrebă și materia- liză chiar deasupra bolului cu floricele o imagine mai veche a raptorului plutonian.

Androidul se uită o clipă, apoi clătină din cap, făcând coada să-i mătură umerii.

— Sunt angajat aici numai de două luni, domnu'. Si în fiecare zi schimb zona de lucru. Văd destul de ,
multi clienti, dar acesta nu este unul dintre ei.

Părea să aibă o problemă de exprimare și Van Kummikel se întrebă dacă se întâmplase ca el să o fi căpătat dintr-o eroare de proiectare sau să fi fost conceput special în acest mod, pentru ca defectul să-l apropie și mai mult de imaginea de uman din Era preCosmică. îi făcu semn să plece, se lăsă pe spătar și sorbi din rom.

211

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

Era o băutură sintetică rezonabilă ca textură, gust și grad de alcoolizare. Fu destul de tentat să solicite o analiză chimică, dar pentru asta ar fi trebuit să-și decline identitatea. La urma-urmei, dacă patronii făceau trafic cu alcool de pe Therra, pe care-1 amestecau cu distilatele lor, era o chestie care interesa mai degrabă Fiscul.

Timp de un sfert de oră, cercetară taverna persoană cu persoană, trimițând imaginile lor în Rețea spre a fi analizate de către Identificatorul de Persoane Umane, discutară despre rezultatele campionatului de nave cu vele solare, mâncară floricelele alb-gălbui, ușor sărate, si băură bere.

— Mai stăm? întrebă Haffar Olinnar Gunther,

aprin- zându-și încă o dată pipa.

— Trebuie să-l găsim, nu? răspunse celălalt, cu o altă întrebare.

— Puteai să ceri adresa la Penitenciar.

— Și ce i-ai fi spus când îți răspundea la ușă? Că ești un nenorocit de flic și ai venit să-i dai bună dimineața înainte de cafea?

Tăcură și mâncară floricele. Zgomotul din tavernă era supărător, dar suportabil. Haffar fuma, cu ochii fixați pe ușa de la intrare. Un chelner cu cearcăne mari trecu pe lângă el și îl atinse cu tava. O cafea se vărsă din ceașcă și câțiva stropi săriră pe haina din fibră de soia. Androidul în vârstă le zâmbi strâmb, lăsând să i

se vadă dantura lipsă. Puse tava pe colțul mesei, scoase o batistă albă și șterse lichidul de pe mânecă. își ceru scuze, cu multă sobrietate, și îi rugă să nu depună plângere, altminteri avea să fie scos din serviciu și trimis la dezmembrări. Haffar îi făcu semn să plece și acesta se înclină, ridică tava și porni spre colțul opus al încăperii, urmărit de privirile încețoșate ale câtorva curioși.

— A uitat chestia asta.

Haffar ridică un jeton de plastic și se uită după el, să-i facă semn să se întoarcă. Celălalt luă jetonul și îl privi atent în lumină.

— Nu l-a uitat, este pentru noi. O invitație subtilă la discuție. Vezi, abordarea de adineauri a dat rezultate.

— Ciudată invitație. Haffar luă din nou jetonul, îl îndreptă spre lumina lămpii și citi: „Domnii Hough- lander și Manisecca Shorn vă așteaptă la

o cafea, în biroul personal, asigurându-vă că există unele indicii în legătură cu problema despre care v-ați interesat." Crezi că merită să ne expunem?

— Ce-ți spune logicialul?

Haffar Olinar Gunther bătu cu vatra pipei în tăblia mesei. Umanul cu fața modelată își ridică privirile din palm și se holbă la el.

— Nimic. Nu există suficiente probe materiale pentru a putea construi o proiecție de viitor.

213

Sinucidere gravitațională Aurel

— în schimb$_z$ mie îmi spune instinctul că merită să le gustăm cafeaua. Și chestia asta nu m-a înșelat niciodată.

— Poate. Haffar vârî pipa în portul ei din buzunarul de la piept. Dar este evident că nu putem să onorăm amândoi invitația. Dacă e vorba despre o capcană, dispărem fără urmă.

— Mda.

Ordan van Kummikel se strâmbă în mod semnificativ, cu ochii fixați pe umanul ce continua să se holbeze la ei.

— în regulă, mă duc eu. Tu rămâi și termină floricelele.

Goli restul de bere dintr-o sorbitură și puse cana de metal alături de bol. Se ridică încet, prefăcându-se amețit, și se strecură printre mese în direcția chelnerului cu ochi încercănati. Acesta se înclină în fata lui
și îi făcu semn să-l urmeze.

Se strecurară ocolind picioare, tentacule și proteze și tăind fumul gros al diferitelor opiacee, făcându-1 să se învolbureze în urma lor. Coborâră câteva trepte, deschiseră o ușă cu clanță

mecanică și pătrunseră pe un coridor îngust și înalt, iluminat cu torțe. La capătul lui, o altă ușă se deschise automat și le permise să pătrundă într-un birou uriaș, realizat în forma unei gări feroviare din secolul al XIX-lea al Erei preCosmice, după cum putu să citească indicația luminoasă care îi întâmpină imediat ce intrară.

214

Sinucidere gravitațională Aurel

Capătul celor două linii metalice erau reale și se prelungeau dincolo de peretele îndepărtat printr-o proiecție multigrafică. Se puteau zări chiar și volutele aburului care țâșneau prin conductele exterioare ale locomotivei, dar Ordan van Kummikel se îndoia că ar fi adevărate. Oricum, aerul mirosea a praf de cărbune, a abur încins și a metal, probabil așa cum vor fi mirosit odinioară gările pe îndepărtata Therra. Oricine va fi realizat reconstrucția asta trebuie că stătea > pe un munte de bani.

In jur, proiecțiile unor călători se grăbeau să urce și să coboare din vagoanele trase la peron, iar un impiegat lovea în roți cu un ciocan cu mâner lung, producând sunete ascuțite. Strigătele celor întârziați și zgomotele produse de cărucioarele care transportau bagaje se încrucișau pe deasupra capetelor lor, creionând o atmosferă aproape năucitoare.

Van Kummikel își scutură capul și se ridică pe vârfuri, încercând să-și dea seama unde dispăruse chelnerul. După câteva momente, reuși să-l zărească aplecat deasupra unei mese rotunde, din metal, care stătea lipită de un chioșc de lemn, cu grilaj. Se îndreptă spre el, dar nu îl văzu decât în ultima clipă pe bărbatul așezat pe un scaun din

răchită împletită. Se opri brusc, de parcă s-ar fi lovit de un perete nevăzut.

— Ce s-a întâmplat, domnu', nu ai mai văzut până acum un bicefal?

215

Sinucidere gravitațională Aurel

Era, cu adevărat, un bicefal, o ființă atât de rară în Sistem încât chiar și celipateele de pe Europa păreau populații numeroase în comparație cu ei. Se zvonea că ar fi fost rezultatul unor experimente genetice interzise, ori chiar al încrucișării primilor coloniști de pe Venaro cu alienii descoperiți acolo. Nu văzuse niciodată unul în carne și oase și multă vreme crezuse că bicefalii reprezentau doar elemente de folclor, până când Consiliul Mic alesese unul pe funcția de admi- nistrator-al-coloniilor-umane, iar informația se răspândise imediat în Sistem. Iar acum, în mod surprinzător, unul dintre ei stătea în fața sa, într-o imitație de gară, așteptând un răspuns.

— Nu, își mușcă el buza de jos, străduindu-se să stea drept. Dar asta nu este... o crimă. Sau, cel puțin, așa cred.

Bicefalul îl concedie cu un gest al mâinii pe android, care se grăbi să dispară în mulțime. Semnalul de clopot al locomotivei se făcu auzit pe deasupra hărmă- laiei, anunțând călătorii să se îmbarce în vagoane.

— Nu este... încă, rânji capul din dreapta, făcându-i semn cu ochiul. Dar se cheamă că lucrăm la un proiect de lege în privința asta.

— Nu-1 lua în seamă, domnu'. Așa glumește el cu toată lumea. Capul din stânga se plecă într-o parte: Numele meu este Manisecca, iar glumețul

acesta este duplicatul meu, Houghlander.

216

Sinucidere gravitațională Aurel

— Duplicat ești tu! se strâmbă primul. Nu luați un loc alături de noi, domnule Van Kummikel? Poate doriți să serviți ceva specific gărilor therrane? Un sandviș rece cu caşcaval, un hotdog sau o bucată de plăcintă cu brânză? Vă asigur că...

— Nu doresc.

Se așeză și își puse coatele pe tăblia metalică. Capul Manisecca întinse mâna stângă după cana de tablă cu cafea și sorbi delicat din ea, după care își tamponă buzele cu un șervet alb.

— Am auzit că vă interesează un oarecare Gram- michele-Zamoyski. Unul dintre angajați ne-a comunicat că l-ați interogat în legătură cu el.

Bărbatul se așeză mai bine pe scaunul tare. Un hamal trecu în fugă pe lângă masa lor cărând un sac uriaș în spate. La capătul peronului își făcu apariția un cvintet de doamne îmbrăcate în rochii lungi, cu volănașe și dantelă la gât și la mâneci.

— Și dacă ar fi așa? Există vreo lege pe Corolleo care să interzică asta?

— Nu există nicio lege de aici pe care să nu o cunoaștem, se repezi capul Houghlander. Iar dintre cele pe care le cunoaștem niciuna nu interzice asta.

— Noi voiam doar să vă ajutăm, domnule Van Kummikel.

— De unde stiti cum mă numesc? , ,

— Nicio lege nu interzice ca patronii unui local public să cunoască identitatea clienților lor. Capul Ma-

nisecca se aplecă spre el atât cât îi permise baza gâtului comun. Sunt informatii libere în Rețea, cred că stiti asta. Există un identificator la intrare si altul la ieșire.

Numărul clienților care intră trebuie să corespundă cu acela care iese. Iar identitatea trebuie să fie... hmm, identică, ca să spun așa.

Van Kummikel urmări cu coada ochiului grupul de femei care se îndrepta grăbit către unul din vagoane, urmat la o distanță respectuoasă de doi lachei îmbră- cați în livrele roșii de mătase, cu un blazon fistichiu pe mâneci.

— Și ce se întâmplă dacă doamnele pierd trenul? întrebă, pentru a mai cîștiga timp de gândire.

— Ha-ha! râse capul Houghlander. Nu se poate să-1 piardă, domnu'! Ce naiba, este vorba numai despre o reproducere...

— Există un factor aleatoriu, introdus obligatoriu în orice reproducere. Poate că, odată și odată, vor rata urcarea. Nu e probabil, dar e posibil. Altfel nu ar fi uman.

— Ei bine, nu s-a întâmplat până acum. Capul Ma- nisecca îi zâmbi și așeză cana pe suportul de lemn. Iar până să se întâmple s-ar putea să mai treacă vreo mie de secole. Asa că de ce ne-am stoarce creierele?

— Dar dacă, totuși, s-ar întâmpla? stărui el.

Cele două capete se priviră unul pe altul cu un fel de surpriză și apoi ridicară palmele și aplaudară. Su-

netul bătăilor din palme se pierdu în zgomotele făcute de punerea în mișcare a locomotivei. Trenul începu să dea înapoi, cu mișcări sacadate.

— Probabil că am fi obligați să le cumpărăm statutul de cetățeni solarisieni. Capul Manisecca șovăi. Nu spun că ar fi o chestie tocmai plăcută, mai ales din punct de vedere financiar. Dar există o lege care reglementează chestiile astea și ar trebui să ne supunem.

— Ar trebui?

Bicefalul ridică din umeri, semn că ambele capete gândeau la fel cu privire la acest subiect.

— Putem să le trimitem fără niciun fel de mustrare de conștiință la crematoriul pentru imagini preumane. O să invocăm o disfuncție a proiectorului și cu asta problema se va rezolva fără a genera tot felul de complicații.

Houghlander ridică bărbia spre el.

— Ei, te-ai hotărât, domnu'? II cauți, cu adevărat, pe crescătorul acela de ciuperci sau a fost doar așa, o diversiune?

— Dacă am întrebat de el în tavernă, înseamnă că sunt interesat să-l găsesc.

— Si domnul Haffar Olinnar Gunther?

— Am venit împreună.

Capetele se priviră din nou, de astă dată cu un fel de curiozitate. Apoi se răsuciră la unison și se uitară în direcția în care trenul pornise, țiuind din signalul

fixat alături pe coșul de fum. Locomotiva se

învălui într-un nor de aburi și continuă să se îndrepte spre zidul care avea nuanța cerului de toamnă, apoi păru că se topește în imaterialitatea lui, lăsând norii falși să învăluie locul. Imediat ce trenul părăsi cadrul, hamalii începură să dispară unul câte unul, topindu-se în semiîntuneric, gălăgia se diminuă, până ce deveni un murmur slab, iar sala uriașă prinse din nou contururi reale.

— Gata, domnu', spectacolul s-a sfârșit, cade cortina, iar spectatorii pleacă acasă. Dacă îmi spuneți ce treburi pot să aibă doi gentlemani spilcuiți ca dumneavoastră cu un pârlit de cultivator de ciuperci, poate o să cădem de acord să vă sugerăm o modalitate de a ajunge la el și un nod de contact. Capul Manisecca zâmbi: V-am spus că îi cunoaștem pe toți cei care ne calcă pragul. Informații oficiale și atât. Și dorim să ne protejăm clienții de intruși care ar putea să îi deranjeze.

— Ne găsim într-o locație securizată?

— Glumiti, domnu'? Orice informație este ca si în- gropată aici.

— Atunci...

Ordan van Kummikel privi cu precauție în jur, ca și când ar fi vrut să verifice. Apoi se aplecă în direcția bicefalului, făcând să tremure lichidul în cana de tablă.

— Vrem să negociem cumpărarea unei nave. Suntem traficanți de țesuturi cerebrale si avem nevoie de » , *

220

Sinucidere gravitațională Aurel

ceva care să aibă viteză, putere maximă de camuflare și interoperabilitate cu sistemele de

contact de pe navele obișnuite.

Capetele zâmbiră la unison, în vreme ce mișcau mâna stângă pentru a alunga o trâmbă de abur rătăcită în apropiere.

— Domnu' Grammichele-Zamoyski este doar un cultivator de ciuperci, după cum ți-am spus deja. Cred că i-ar veni tare greu să îți ofere ceva ce probabil și el își dorește foarte mult pentru a putea să se care de aici.

Vorbise Houghlander, dar Van Kummikel nu era foarte sigur, căci vocile celor doi semănau perfect.

— Ei bine, exact acesta e motivul pentru care eu și domnul Haffar voiam să ajungem la el fără să facem valuri. Lumea nu te crede si, din diferite cauze, te duce cu vorba. In fine, o să-1 găsim și singuri.

— Nu ați apelat la Rețeaua Locală.

— Rețeaua îl avertizează imediat și pe cel căutat că face obiectul unei identificări. Nu dorim să-l speriem si să-l determinăm să-si schimbe locul. Vrem doar să , »

facem o afacere cu el. Nu plătim în credite și nici în soli, pentru că traseul acestora poate fi urmărit. Avem geme prețioase de pe Ganimede, de o puritate excepțională. Oferim inclusiv sistemele de menținere a temperaturii și presiunii de la locul de recoltare.

— Ne lași o clipă să purtăm o discuție? întrebă capul Manisecca. Promitem că o să fie doar... o clipă.

221

Sinucidere gravitațională Aurel

Van Kummikel se ridică de pe scaun, dând din cap. — Sigur. Voi fi în apropiere când terminați.

Se îndreptă către peretele transformat de iluzia optică într-un cer pe care bântuiau norii albi și stoluri de păsări călătoare. Se rezemă cu umărul de un stâlp de lemn, scoase din buzunar un spray cu umectant, apăsă de două ori și aspiră cu putere. Respirația începu să i se limpezească și își dori să nu se mai întoarcă în sala plină de fum a tavernei. Dar Haffar rămăsese acolo, își luă seama și aruncă o privire spre masă. Bicefalul îi făcu semn să se apropie.

— Am discutat, domnu'. Considerăm că există motive suficient de întemeiate ca să vă conducem la persoana căutată, fără să alertăm sistemele de securitate locale. De altfel, cele de pe Corolleo sunt în mod special mai performante decât altele, tocmai datorită prezenței la sol a acestui domn Zamoyski. Pretindem însă 0,5% din valoarea oricărei tranzacții care se va încheia cu persoana sa.

Ordan van Kummikel se scărpină deasupra sprâncene! drepte. Dacă intermediarul solicita un anumit procent din afacere, aceasta trebuie că era deja pe jumătate încheiată. Dar pentru a căpăta credibilitate maximă ar fi trebuit să se tocmească. își aminti că cea mai mare parte a umanilor solarisieni nu agreau prețurile fixe, tocmeala constituind fundamentul societății lor stelare.

222

Sinucidere gravitațională Aurel

— Dacă și cealaltă parte este de acord să plătească jumătate din sumă, vom fi de acord cu dividentul.

— Va fi, spuse cu convingere capul Manisecca. Au trecut peste două secole de când i-am

intermediat ultima afacere, asa că ar fi cazul să mai facă una, ca să nu le uite gustul.

Ce afacere încheiase în urmă cu două sute de ani domnul Grammichele-Zamoyski? Posibil să fi vândut una sau mai multe nave, dar în privința asta nu puteai să fii sigur de nimic. Ca orice raptor, prădase tot ce-i pica în mâna, iar el și servanții săi bioți bântuiseră rutele Marinei Comerciale vreme de aproape 80 de ani, mai înainte ca Regulus Artemian Oostond să îl dea pe mâna unui vânător de recompense și să fie capturat. Așa că exista și posibilitatea să nu fi vândut nave, ci doar marfă de contrabandă.

— In ce ne privește, este în regulă. Plătim cu marfă, așa că preferăm să nu existe niciun fel de acte și nicio supraveghere în momentul livrării ei. Cu cât vor intra mai puține informații în Rețea cu privire la asta, cu atât mai bine pentru toate trei părțile.

— Avem aceleași preferințe. Capul Houghlander se înclină în direcția lui. în vremurile de dinainte de Era Cosmică, atunci când încheiau o afacere, umanii își strângeau mâinile. Ținând cont de faptul că niciu- nul dintre noi nu e uman complet, domnu', nu se pune problema să procedăm la fel. Dar...

223

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

Van Kummikel se crispă de parcă ar fi fost pălmuit, își trecu vârful limbii peste buza de jos, înainte de a se hotărî să-1 întrerupă pe celălalt.

— Ce vreți să spuneți cu asta, domnule Shorn?

încăperea părea că se încălzise brusc și se văzu nevoit să-și șteargă câțiva stropi de sudoare cu

dosul palmei. în spatele lui, norii se lăsau tot mai mult spre apus, eliberând un cer de culoarea sidefie a scoicilor de pe Iapetus.

— Nimic altceva decât că v-am verificat originile, domnilor. Bicefalul ridică din umeri. Nu era normal să știm cu cine facem afaceri? Identificatorul nu a reu- »
șit să treacă de al treilea scut defensiv al genomurilor voastre. Există acolo un spațiu intercromozomial care nu se potrivește cu harta tipică a genomului uman.

— Și e ceva rău în asta? Bicefalii reprezintă o rasă umanoidă extrem de rară si de ciudată, dar asta nu vă împiedică să trăiți în mijlocul umanilor și să faceți afaceri cu ei.

— Exact, domnu', foarte exact. Facem afaceri cu ei pentru că suntem cumva rude și pentru că le cunoaștem psihologia. Nu o cunoaștem însă și pe cea a alie- nilor care bântuie prin Sistem. Cu voi vom face însă afacerea, așa cum am stabilit deja. înapoiați-vă în tavernă și așteptați-I pe Iuri. E un andreid extrem de uman și lucrează pentru noi de câteva secole. Va fi ghidul dumneavoastră pe Corolleo.

224

Sinucidere gravitațională Aurel

— Ne-am gândit și cum să parafăm înțelegerea noastră, completă Houghlander clipind des de parcă l-ar fi supărat lumina. Vom schimba decorul și este ca și cum v-am oferi o strângere de mână.

Bicefalul făcu un semn si lumina în sala uriașă
de- » >
veni ușor portocalie. Norii fugari se transformară în nori negri de furtună și câteva fulgere iluminară orizontul. După câteva secunde, se auzi

și bolborositul tunetului.

— Plecați, până ce nu vă prinde ploaia, domnu'. Ar fi păcat de costum. Gemele i le veți transfera lui Iuri, iar el va ști ce să facă mai departe cu ele.

Van Kummikel ajunse la ușă chiar în clipa în care primii stropi cădeau peste iarba vestedă a câmpiei ce luase locul gării. Iluzia era atât de puternică, încât simți în nări mirosul de praf umed și pe cel de aer ionizat. își ridică gulerul tare și păși dincolo de ușă, în semiîntunericul holului.

Doi

Landa era pustie până departe în zare. Fuioare de praf roșcat, care se ridicau asemenea unor pâlnii răsturnate, măturau o suprafață oarecare de teren, apoi se disipau în aer ca și când n-ar fi existat niciodată.

Așa suntem și noi, își spuse Ordan van Kummikel, în timp ce-și ștergea fruntea de transpirație cu dosul

palmei. Niște fuioare de praf de stele, risipite de vântul timpului. Azi suntem aici și ni se pare că existența nu ni se va termina niciodată. Iar mâine...

Mergea în urma levogirului, târându-și picioarele și blestemând istoria în care se vârâse. Haffar pășea înaintea platformei plutitoare, alături de andreid. Acesta arăta ca un bătrânel cumsecade, puțin adus de spate și cu picioarele crăcănate. Dacă intenția celor care-l proiectaseră

fusese de a-i umaniza înfățișarea la maximum, Van Kummikel era de acord că reușiseră. Nici măcar un om adevărat, de aceeași vârstă, nu s-ar fi putut mișca mai uman decât el. Ca și cum ar fi avut reumatism la amândoi genunchii, iar degetele de la picioare i-ar fi fost atinse de gută. Atâta doar că nu gemea la fiecare pas.

Iuri îi sfătuise să nu folosească niciunul dintre mijloacele de transport care operau pe Corolleo, deoarece se aflau sub monitorizarea Securității Locale (InSecu). Pe planetoid trăiau și lucrau 884 de deținuți ai Sistemului Sol, pentru ispășirea pedepselor care le fuseseră atribuite, iar supravegherea lor făcea din viața paznicilor un adevărat calvar, cu toate că posibilitatea ca vreunul să reușească să pătrundă în incinta astroportului era complet nerealistă. Nu era bine ca aceștia să fie alarmati de ideea că doi călători aflati în tranzit * 1
se interesau de raptorul Zamoyski.

De aceea străbătuseră cu barca unui pescar aproape trei sferturi din lungul Lac Hanseatic, apoi închiria-

seră de la o stație automată un levogir probabil tot atât de bătrân ca și microsistemul Lumilor. Iar acum, în cea de-a doua zi de călătorie, îl dureau toate oasele și își dorea să se vâre într-un pat, chiar cu riscul de a rămâne nemâncat. Dar mai aveau de străbătut încă vreo patru mile, iar atmosfera tindea să devină foarte umedă, indicând apropierea unei furtuni.

Pas după pas, ținându-se cu mâna dreaptă de mânerul levogirului, făcea eforturi pe care nu

încerca să le mai ascundă, ca să nu rămână în urmă. In cele din urmă, renunță și strigă după Haffar să facă un popas. Andreidul se întoarse spre el fără să se oprească și ridică un deget în sus.

— O milă, strigă el, și ajungem la un loc de popas. Dacă ne oprim aici și începe vâltoarea, s-ar putea să fim măturați de puhoaie. Suntem prea aproape de uedul Gardt.

Landa parcă nu mai era aceeași: din față sosea un vânt subțire, împrăștiind o bură deasă de picuri fini, în câteva minute, hainele de pe ei erau ude, iar de pe partea superioară a levogirului alunecau picături mari de apă, care se transformau într-o pânză lichidă continuă. încălțările pleoscăiau în bălți, înfigându-se în solul clisos si determinându-1 să rămână încă si mai 1 » în urmă.

Ploaia se dezlănțui brusc, un potop lichid care îi ajunse în câteva minute până la glezne. Se învălui mai

strâns în haina termică, închise pleoapele ca să-și ferească ochii de apă și merse înainte orbește. Cumva, parcă ferite de lumea exterioară, frânturile de gânduri își încetară rotirea bezmetică și reîncepură să se ordoneze, transformându-se în idei care se succedau într-o înlănțuire rațională. își aduse aminte de sfatul lui RD Xolotl, mai înainte de a se urca la bordul capsulei de transfer spre „Enceladus HG": *Umanitatea, luată în sine, este o entitate complexă, cvasirațională, care poate fi înțeleasă, cartată și apoi manevrată datorită certitudinii*

științifice, conform căreia unui anumit stimul îi corespunde doar o anumită reacție și numai una. Omul, însă, reprezintă o incertitudine îngrozitoare, pentru că el funcționează după principiul aglutinării la o mulțime, iar dacă aceasta nu există atunci el se alienează si reacțiile sale nu mai sunt t 9
predictibile. Să ții minte că acest Carlo Mario Carafa Gram- michele-Zamoyski este izolat de mediul social de peste 984 de andi-standard, ceea ce înseamnă un grad de alienare de factor 7. Uneori, între starea indusă de alienarea mintală provocată de cauze biologice și cea a nonaglutinării sociale nu există decât o foarte subțire și permeabilă linie de demarcație. Pe care s-ar putea să nu o simți. Și atunci se cheamă că nu-i vei putea înțelege și descifra acțiunile. Iar misiunea va fi ratată din start.

O mână îl prinse de umăr și îl scuturâ. Deschise ochii pentru o clipă. Stătea în genunchi, iar șuvoaiele de apă mâloasă îl izbeau în piept și îi spălau fruntea

și obrajii. Se miră că nu îi pătrunseseră în nări și în gură, dar poate că alunecase de prea puțin timp și nu apucase să respire. Se sprijini de mâna fermă a androidului și se ridică în picioare. Pânza lichidă cădea cu o asemenea furie, încât zărea silueta gârbovită a celuilalt ca printr-un geam aburit și murdar.

— Cinci minute! strigă Iuri și îi făcu semn înainte.

Pomi din nou, clefăind cu încălțările prin apa

noroioasă. După câțiva pași, se lovi de colțul levogirului, apoi îl zări pe Haffa Olinar Gunther sprijinit de ea, cu nelipsita pipă stinsă în colțul buzelor.

După aproape o sută de pași, grupul se opri din nou, ca și cum s-ar fi izbit de un zid. Trunchiuri drepte, striate, se întindeau cât vedeai cu ochii, în toate direcțiile, iar solul dintre ele era uscat și ademenitor. Mâna androidului îl împinse în față și se sprijini cu umărul de cel mai apropiat, ca să nu cadă. Ceilalți îl urmară îndeaproape, iar levogirul, prea lat ca să aibă loc, rămase în ploaie, ancorat cu un fir metalic.

— Ce-i aici? întrebă Haffar, scuturându-și pălăria de apă.

— O plantație. Iuri îi privea cu ochi blânzi. De ciuperci.

— Ciuperci?! se miră Van Kummikel. Copacii ăștia? Lovi cu palma trunchiul cel mai apropiat: Știam că sunt niște chestii cât palma.

— Sunt și din acelea. Dar nu aici, unde gravitația este de 0,7, iar radiația care înconjoară ca o umbrelă

229

Sinucidere gravitațională Aurel

Corolleo este specifică accelerării creșterii forțate. însă nici chiar atât nu ar fi de ajuns pentru a ajunge la dimensiunile astea. Ceea ce vedeți aici sunt rezultatele plantării sporilor unor ciuperci din perioada paleo- zoică. Dacă pe Therra, la un factor de gravitație 1, erau de-a dreptul uriașe, aici au căpătat dimensiuni colosale. Haideți mai în interior, unde nu răzbește vântul.

Le făcu semn să-1 urmeze și, după câteva clipe, șuierul furtunii rămase în spatele perdelei de trunchiuri groase și dese. Cu cât înaintau, cu atât lumina cețoasă a zilei se transforma în întuneric. Când se opriră din nou, abia dacă își mai puteau zări fețele. Haffar Olinar Gunther își curăți pipa, lovind-o de un trunchi, apoi o puse în buzunarul de la piept.

— Și acum? Cât ține o ploaie pe planetoidul acesta afurisit?

Iuri își șterse părul lucios cu podul palmelor.

— în sezon, chiar și două săptămâni.

— Două săptămâni?! fluieră a pagubă Van Kummikel. Și sezonul când începe?

— A început de azi.

— Fir-ar să fie! izbucni bărbatul. Apoi dădu din mână. Ce distanță ar mai fi până la ferma domnului Zamoyski?

— Suntem la ferma domnului Zamoyski, răspunse Iuri.

— Asta? îmi închipuiam...

230

Sinucidere gravitațională Aurel

— Ce? Că veți ajunge la o parcelă de câteva hectare, acoperită cu solarii și sere în care cresc câteva tone de Ordovician-Holocen? Corolleo, domnilor, aprovizionează cu ciuperci 38 de colonii, 378 de puncte de colonizare, 32 de domenii autonome, 144 de dominioane, majoritatea navelor de cursă lungă și 11.889 de centre urbane de pe Therra. Cele mai mici ferme de aici depășesc 500 de hectare.

Ordan van Kummikel se întrebă dacă nu cumva simțise o undă de mândrie în tonul cu care

andreidul ,
le comunicase aceste informatii, dar nu reuși să își dea seama până la capăt. La urma-urmei, de ce ar fi fost uneltele-auxiliare înzestrate cu pseudosentimente? încă se mai vorbea despre tragedia care lovise în urmă cu aproape nouă secole platforma spațială de atac „Napoleon", determinând *înnebunirea* IA-ului de comandă și minirăzboiul spațial care urmase. Existau păreri competente care aruncau întreaga responsabilitate pe procesul de programare al pseudosentimen- telor, acestea intrând într-un moment sau altul în conflict cu procedurile raționale ale lanțurilor de comandă. Așa încât cea mai mare parte dintre programatori renunțaseră la ele. însă nu toti. Iar auxiliarele mai vechi , > dispuneau de resurse care nu mai suportaseră upda- tări de secole. Până la un punct, exista posibilitatea ca Iuri să facă parte din această categorie, dar nu era nicio certitudine în privința asta.

231

Sinucidere gravitațională Aurel

— Oho! făcu Haffar. Si domnul acesta are o fermă »
mică?

Andreidul râse sec. Hainele ude și lipite de corp îi scoteau și mai mult în evidență diformitatea. ♦ ,

— Să zicem, una medie. Este mai aproape de realitate. 10.000 de tone pe an. Livrate uscate sau congelate. E posibil ca pe nava cu care ați venit să fi mâncat compoziții culinare preparate din ciupercile sale.

— Să sărim peste asta. Haffar Olinnar Gunther arătă cu bărbia către trunchiurile groase din jur. Nu ai răspuns la întrebare. Așa că o repet: cât de

departe ne aflăm de locul unde îl vom întâlni pe domnul Zamoyski?

— Pe ploaie sau pe cer senin?

Haffar îi aruncă o privire cercetătoare partenerului său. Acesta ridică din umeri.

— Are vreo importanță? Distanța rămâne aceeași, nu?

— Rămâne, da. Numai că efortul de a o străbate e diferit. Iar pe Corolleo, din cauza ciupercilor care au provocat modificări semnificative în sistemul meteorologic, ploile pot dura până la două săptămâni. Perioadă în care administrația locală nu recomandă de- *
plasările pe jos sau cu mijloacele de transport de suprafață.

— Parcă am reușit să ajungem până aici, se încruntă Van Kummikel. Și a plouat nițel. Iar acum vii și ne spui că ar fi bine să ne oprim la odihnă două săptămâni, până se termină de scuturat toți norii?

232

Sinucidere gravitațională Aurel

înțelegea că, dintr-un motiv nenumit încă, andrei- dul încerca să-i țină pe loc o anumită perioadă de timp și, din acest motiv, deveni imediat suspicios. Abia acum, privind retrospectiv, i se părea că bicefalul Shorn acceptase cumva prea ușor ofertele lor și se hotărâse să încalce legile locale doar cu perspectiva unui profit pentru care nu exista decât promisiunea sa. Că- zuseră într-una din capcanele despre care îi avertizase Xolotl la prima întrevedere de pregătire a misiunii?

Andreidul Iuri își dădu capul pe spate și începu să hohotească, cu accente atât de umane, încât

bărbatul se retrase doi pași, aproape izbindu-se de Haffar.

— Prima oară pe Corolleo? Fiți bineveniți la potopul planetar!

Se opri brusc din râs și le făcu semn să-1 urmeze.

— în acest caz, poftiți să vă arăt, în timp real, cum se formează un lac interior pe lângă care Hanseaticul ar putea să pară doar o banală cană cu apă.

Printre trunchiurile dese, pe care brațele unui singur om nu le-ar fi putut cuprinde, nu pătrundea decât un fel de ceață rară și umedă, care se depunea pe scoarța lor striată, formând picături ce alunecau grăbite la vale. Iuri înainta în fata lor, fără să se orienteze, ca si cum ar fi urmat un fir irizant de ghidaj. Van Kummi- kel îl atinse ușor pe braț, făcându-1 să încetinească.

— Ți se pare ceva ciudat aici? Ce spune logicialul tău?

233

Sinucidere gravitațională Aurel

— Doar ceva?! se strâmbă Haffar, dar nu se opri. Toate mi se par ciudate. în primul rând, faptul că an- dreidul ne-a adus până aici, dar nu ne-a avertizat cu privire la potop. Sau, cel puțin, asta afirmă el acum: că este vorba despre un potop. în al doilea rând, cum se face că știe atât de bine drumul prin pădurea asta de pălării, când în mod limpede ea este tăiată la intervale regulate, iar noile ciuperci țes alte trasee printre ele, în comparație cu cele vechi? Asta nu poate să însemne decât două lucruri: sau că face drumul acesta foarte des și atunci, în mod evident, există

o legătură foarte strânsă între raptor și bicefal, ceea ce pe noi e posibil să ne dezavantajeze; sau că nu știe nimic, ci doar face parte din elementele constitutive ale unei capcane pe care capetele alea două ne-au întins-o cu iscusință, având informații despre identitatea noastră și despre aceea a locului de unde venim. Si ar mai fi...

Nu apucă să își termine ideea, pentru că pădurea se sfârsi brusc, ca retezată de un satâr uriaș, iar ei se treziră la câțiva pași de o falie uriașă, care tăia în două fața netedă a landei. Ploaia îi luă în primire și îi udă până la piele, încă din primele clipe petrecute dincolo de pălăriile protectoare ale ciupercilor. Iuri stătea într-un genunchi pe marginea prăpastiei și arăta cu ambele brațe către adâncurile în care ploaia cădea asemenea unei cascade nesfârșite.

Si chiar era o cascadă, constată Van Kummikel, tră- gându-se și el mai aproape de margine. Poate cea mai

mare pe care o văzuse vreodată, în care întreg cerul se scurgea spre pământ. Iar jos, acolo, la o adâncime incomensurabilă, apa vuia, bolborosea și spumega, urcând din nou către suprafață, după ce atinsese și umpluse fundul viitorului lac.

Andreidul avusese dreptate: malul celălalt al faliei nu se zărea și asta nu neapărat din cauza ploii și a umezelii din aer. îi făcu semn lui Haffar să rămână pe loc pentru a interveni, dacă se dovedea necesar și ridică piciorul pentru a ajunge alături de ghidul lor. Iuri ridică brațul, la rândul său, ca pentru a-i arăta unde să se oprească, dar nu apucă să o facă - malul de sub el se nărui

puțin, într-o parte, dezechilibrându-1, apoi se prăbuși spre fundul faliei, cu un zgomot înfundat. Dădu din ambele brațe, străduindu-se să se agațe de ceva, după care dispăru în șuvoiul înspumat.

Van Kummikel strigă, întinzând brațele după el, fără să realizeze că era prea târziu. Se trase înapoi, pas cu pas, holbându-se în golul unde dispăruse celălalt. Degetele reci ale lui Haffar îl apucă de coate și îl smuciră cu putere, dirijându-1 către adăpostul trunchiuri- lor striate. își șterseră apa de pe sprâncene și din păr, azvârlind cu stropi în toate direcțiile.

— Ce naiba a fost asta? întrebă el, gâfâind, cu privirile fixate încă pe marginea de pe care se prăbușise andreidul.

Haffar Olinnar Gunther ridică din umeri și începu să îndese cu tutun vatra pipei.

235

Sinucidere gravitațională Aurel

— Fii mai explicit.

— N-ai văzut?! strigă la el Van Kummikel. A fost și odată n-a mai fost.

— Accident, răspunse celălalt, trăgând cu putere fumul în piept. Un accident nefericit, dar doar un accident.

— Pe mă-sa, accident! De ce să te duci ca un nebun sau ca un prost chiar pe margine, știind ce pot face aici ploile cu pământul ăsta friabil?

— Exact, de ce să te duci? Pare să nu aibă nicio logică. Mai ales că prăpastia se vedea foarte bine de la liziera ciupercilor.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Exact ce ai gândit chiar tu, fără să sfârșești prin a verbaliza. Haffar se opri o clipă și încercă

să aprindă tutunul, după care renunță. A fost trimis să ne aducă până aici, dar nu să ne ajute să-1 găsim pe domnul Carlo Zamoyski.

Van Kummikel se rezemă cu spatele de un trunchi umed și alunecos din apropiere. își mai șterse o dată sprâncenele și părul, azvârlind stropii în jur.

— Vrei să spui că am intrat într-o capcană.

— Așa pare. Haffar ridică din umeri și vârî pipa la loc în buzunar. Numai că nu este o capcană mortală, cel puțin nu în faza asta. Am reușit să devenim interesând pentru raptor sau pentru cineva din suita sa, dar nu îndeajuns, încât să riște să ne întâlnească în

236

Sinucidere gravitațională Aurel

Havelange sau în oricare altă zonă aglomerată. Nu știu cum, dar capetele alea două afurisite au reușit să comunice în timp real cu el, iar el a indicat cea mai bună posibilitate pentru el de a ne întâlni: să fim aduși aici. Aici, adică la marginea proprietății lui, unde să ne poată studia în liniște. 9

— Mai ai si alte idei de felul acesta? întrebă furios >

celălalt. Ai fi putut să mi le faci cunoscute înainte de a pomi în rahatul ăsta de excursie, nu crezi? Doar pentru asta mi-ai fost alocat.

— Aș mai avea câteva, răspunse împăciuitor Haffar și lui Van Kummikel i se păru că zâmbește batjocoritor. Dar logicialul meu nu reușește să aducă probe pentru a autentifica înlănțuirea argumentelor, așa că prefer să le țin pentru mine. Deocamdată. Și, a propos, nu ți-am fost alocat pentru a-ți face cunoscute ideile mele cu privire la

orice se întâmplă, ci numai pentru a ajuta la prinderea în flagrant a domnului Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski. Să aduc și alte argumente?

Ordan van Kummikel dădu din mână a lehamite și se străduí să își imagineze care va fi următorul pas. Dar fie că oboseala își spunea cuvântul, făcându-1 să sară permanent de la un gând la altul, fără să reușească să ducă vreunul până la capăt, fie că ploaia care răpăia cu putere pe pălăriile conice ale ciupercilor îi anestezia puterea de concentrare, cert era că habar nu avea

237

Sinucidere gravitațională Aurel

cum să continue o acțiune care se bazase prea mult pe deciziile andreidului și pe promisiunea bicefalului Shorn.

— Ce-ar fi să ne întoarcem în Havelange? Eventual să mai dăm o raită la „Rammayan", de astă dată însoțiți de un comando al InSecu local?

Haffar clătină din cap, dar nu spuse nimic.

— Te gândești că nenorocitul de Shorn și-a luat deja picioarele la spinare, presupunând că o să venim să ne răzbunăm?

— Mă gândesc doar că nu ai mai putea suporta încă o dată un traseu atât de lung, prin ploaie și fără levogir. Știi doar că a fost închiriat de Iuri și că nu pornește decât cu amprenta lui. Și ar mai fi și Lacul Hanseatic, nu? Găsesti tu o barcă, să-1 traversăm în sens invers?

Nu găsea. Probabil că nici pe vreme bună nu ar fi avut o șansă reală, pentru că porturile erau toate pe malul celălalt. Și cum ploaia nu era tocmai cel mai norocos moment...

— Ce alternative avem?

— Trei. Haffar Olinnar Gunther se uită la el si clă-
tină din cap. Să ne întoarcem, dar așa cum ți-am explicat deja, pentru tine este aproape imposibil. Să stăm pe loc și să sperăm că andreidul avea un locator incorporat și că vom fi descoperiți în timp util de patrulele de căutare. Presupunând că planetoidul are ceva de genul acesta. Și să mergem înainte, în ideea că în-

tâmplarea ne va ajuta să dăm peste locuința lui Za- moyski.

— Să mergem înainte, atunci. Presupun că nu avem hrană și apă decât pentru următoarele 12 ore, dar nu o vom putea căra cu noi, pentru că nu avem saci de spate. Așa că, mai înainte mâncăm cât putem și apoi pornim la drum. Ai vreo propunere în privința direcției? »

— Nu cred că există vreo posibilitate să trecem peste falie. Așa că drumul cel mai bun pare să fie de-a lungul ei. Cu atât mai mult cu cât trunchiurile ciupercilor se opresc la 20 de metri de ea. Iar dacă ploaia o transformă într-un lac, asa cum afirma Iuri, atunci este de presupus că proprietarul acestor locuri își va fi dorit să-și construiască locuința pe malul acestuia, pentru ca timp de câteva luni pe an să aibă o priveliște deosebită sub ferestre.

Se deciseră să procedeze așa. Reveniră la platforma plutitoare și transportară de sub prelata ei cutiile cu alimente și băuturi către adăpostul umbrelelor abia vizibile de came vegetală. Mâncară cât de mult putură, băură câteva rezerve

de bere locală, slab alcoolizată, după care strânseră resturile și le introduseră din nou sub prelată.

— E bine ca presupușii căutători ai noștri să vadă că am mâncat înainte de a porni mai departe, explică Haffar. Astfel, vor fi încredințați că în următoarele trei

zile nu vom muri de foame. Pentru că sete nu o să ne fie, cu atâta apă șiroind peste tot.

Când ajunseră din nou la marginea faliei, cerul se întunecase de tot, anunțând apropierea nopții corolli- ene. Van Kummikel își vârî mâinile ude în buzunare, sperând să găsească puțină căldură în căptușeala lor specială. Dacă nu ar fi plouat și cerul ar fi fost senin, l-ar fi admirat pe uriașul Marte, aflat pe o orbită tangențială extrem de apropiată, în raport cu cei 34 de *planetoizi interiori* care formau Elipsa Goddo. Văzuse o reconstrucție vizuală a acestuia și i se păruse că ocupă aproape tot cerul lui Corolleo. Vales Varineris se putea vedea cu detalii incredibile, iar ruinele Coloniei Olympus, de la marginea regiunii Tharsis, se distingeau atât de bine, încât păreau să se afle sub un efect de lupă.

Se hotărâră să înainteze până când noaptea și ploaia aveau să facă înaintarea imposibilă. Iar acest lucru se petrecu la mai puțin de o oră de la plecare. Se opriră chiar pe linia lizierei și se adăpostiră sub pălăria unei ciuperci care rămăsese probabil mai scundă din cauza lipsei de lumină.

Van Kummikel tremură îndelung, cu tot

costumul termoizolant pe care-l purta. Reuși să adoarmă, într-un târziu, și visă un potop de zăpadă care cădea peste el, i se lipea de haine și de piele, intrându-i în gură și în nări și lăsându-l fără suflare. Când se trezi, era încă

întuneric, iar tovarășul lui stătea în fund, rezemat de trunchiul umed, și se uita spre locul unde ar fi trebuit să se afle marginea faliei. O siluetă puțin cocoșată se distingea vag în lucoarea slabă a unui glob plutitor.

— Iuri?! pufni neîncrezător și se ridică într-un cot. Tu ești, Iuri?

— Eu, răspunse vocea inconfundabilă a androidului. Scuze pentru întârziere.

— întârziere? sări în picioare bărbatul, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Da, se pare că ești chiar tu. Parcă te prăbușiseși în crevasa aia împuțită...

— Am reușit să ies. >

Iuri își scutură palmele de apă și abia atunci Van Kummikel realiză că stătea chiar în bătaia ploii.

— Vino încoace, e loc destul pentru trei persoane.

— Sunt un andreid, ai uitat? Piele din policarbonat, came sintetică, structură osoasă din crom. Apa nu are niciun efect asupra mea.

Haffar se ridică în picioare, devenind o idee mai întunecat decât însăși noaptea.

— Cum ai reușit să ne găsești?

Iuri se bătu cu degetul în tâmpla dreaptă.

— Am un locator. Pot fi găsit de stăpân, dar și

eu îi pot găsi pe cei care sunt purtători de radiație gamma.

— Suntem purtători de gamma?

— Toți cei care petrec un timp în preajma mea devin, pentru o vreme, purtători. Pila cu care funcționez are

aproape 340 de ani. Pe atunci, gamma părea o soluție viabilă.

— Ne-am rătăcit?

Iuri tăcu o clipă, iar duruitul ploii deveni amenințător.

— Nu. Ați judecat bine, canionul duce către ferma domnului Zamoyski. Așteptăm ca ploaia să umple canionul și ne urcăm în barcă.

— Există chiar și o barcă... Era de închipuit.

Van Kummikel se uită surprins către camaradul său.

— Ce vrei să spui?

Haffar se apropie de andreid, ieșind de sub adăpost.

— Când am pornit la drum, știai că va începe ploaia si canionul va deveni un lac.

Iuri își îndreptă umărul aplecat, strâmbându-se.

— Nu reușesc niciodată să uit ceva.

— încă de la început exista planul cu înaintarea pe apă.

— Exact. Nimic nu este lăsat la voia întâmplării.

— Atunci pentru ce a fost necesară prăbușirea?

Andreidul rămase nemișcat, fără să răspundă. Globul plutitor era legat de mâna lui dreaptă și se clătina sub izbiturile picăturilor mari, făcând lumina palidă să pulseze pe figura sa impasibilă.

— Haffar! Van Kummikel se ridică și el în picioare. Ai vreo dovadă în sprijinul...?

— Logicialul, răspunse celălalt, oprindu-se la un pas de andreid. Există deja prea multe ipoteze valide,

pentru ca una dintre ele să nu se impună și să devină explicație a realității. Andreidul Iuri nu există. Așa cum nu există nici pădurea asta de ciuperci, nici canionul, nici ploaia... Totul e numai inducție imagistică virtuală, nu, Iuri?

— Inducție?! se sufocă Van Kummikel. Vrei să spui că suntem închiși în virtual? Că am căzut în cea mai simplă și ieftină capcană?

— Vreau să spun că, imediat ce a fost rostit cuvântul *andreid,* am verificat în Rețea ce reprezintă. Și nu am găsit nimic. Asta m-a determinat să cred sau că eram înșelați cu bună stiintă de domnii Shorn, sau că termenul a fost radiat din rețelele locale, dintr-un anu- mit motiv. Așa că am luat legătura cu Platforma Liftului, care a redirecționat apelul către Olympus, iar de acolo, pe prioritate zero, către Administrație. L-am descoperit, sub o serie de protecții de securitate, într-un container informațional foarte vechi. *Andreizii* reprezintă prima formulă viabilă care a preces apariția hoților. După ei au urmat androizii, droizii, sianii și cyberii. Primii boți nu mai aveau chiar nimic în comun cu ei. Pentru că *andreizii* îi imitau pe umani întru totul, mai puțin structura materiei din care erau construiți, iar boții primiseră o formulă existențială adaptabilă solicitărilor pentru care fuseseră concepuți.

— Un moment, un moment, Haffar!

Van Kummikel făcu doi pași și ieși de sub umbrelă, la rândul său. Se aștepta să primească în plină figură

cascada care se scurgea pe panta înclinată a pălăriei ciupercii, dar nu se întâmplă nimic. Ridică privirile, uluit, spre ea, dar de acolo nu cobora decât întunericul. Globul plutitor scăpă din legătură, se ridică încet, clătinându-se, și se izbi de pielea roșcată a pălăriei. Trecu prin ea, fără să o sfâșie, părând că se dizolvă în interior.

— Ce legătură au andreizii, androizii, droizii, boții cu ce ni se întâmplă nouă acum?

— Să ne spună el! Haffar Olinnar Gunther întinse mâna spre andreid și îl încercă să îl apuce de umăr. Doar pentru asta a fost trimis cu noi, nu Iuri?

Iuri se trase înapoi clătinându-se. Căzu în genunchi și, în mod straniu, ploaia se risipea în jurul lui ca și cum ar fi fost protejat de o umbrelă transparentă. Haffar se apropie din nou și se aplecă deasupra lui.

— Andreizii sunt primele extensii materiale ale IA- ului central de pe Stația Spațială Internațională. Doar o serie de 12 exemplare, din care nouă au fost reținute și dezintegrate sau distruse în timpul procesului de captură. Asemănători fizic cu oamenii, într-un copleșitor procent de 92%, au fost înzestrați cu un foarte complex proces de evoluție fizică, fiind capabili să mimeze îmbătrânirea treptată, iar apoi revenirea la tinerețe. Te-a salvat de la extincție faptul că ai fost una din prăzile de război ale piratului Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, iar apoi sclavul său personal, nu, Iuri?

Acesta horcăi, ducându-și mâinile la gât, ca și când s-ar fi sufocat.

— Lasă-1 în pace, domnule Gunther. Oricum în câteva minute nu va mai fi bun de nimic și va trebui să-i >
induc procesul de remodelare.

Vocea venea de undeva din spate, dintre trunchiurile drepte care deveniseră ceva mai vizibile. Apoi, brusc, se clătinară ca izbite de un vât puternic, după care se dizolvară din ce în ce mai rapid în aerul devenit iridiscent. Așezat la masa rotundă din metal, bicefalul Manisecca și Houghlander Shorn învârtea în mâinile sale mari cana de porțelan plină cu cafea. Van Kummikel ar fi dorit să creadă că măcar aceasta era adevărată, pentru că răspândea un miros aț ățător, dar trăise deja prea multe iluzii pentru a mai fi sigur de ceva. Capul Manisecca se aplecă ușor în direcția sa.

— Veniți mai aproape, domnilor, veniți, vă rog. Avem de făcut afaceri împreună, iar afacerile bune nu se pot încheia de la distanță. Curaj, vă așteaptă o cafea bună, iar dacă aveți viciul acesta, un trabuc de calitate, adus tocmai de pe Therra. „Rammayan" este plin de contrafaceri, dar pentru clienții adevărați se găsește numai marfă de calitate.

Pădurea de ciuperci se terminase de dizolvat în jurul lor, lăsând locul unui soare blând și îndepărtat. Așa cum s-ar fi văzut, probabil, de pe stația de tranzit Amalthea, situată la pătrunderea șuvoiului meteoritic

în Centura Marțiană, își spuse Ordan van Kummikel, în timp ce pășea în urma lui Haffar către masă. Un android se apropie cu două scaune din răchită și îi pofti să se așeze. Apoi se retrase imediat, lăsând locul altuia, care puse pe masă o tavă de sticlă, cu o cafeti- eră din alabastru si două cești delicate, din același ma- terial. Mâna lui Shorn se întinse peste masă, apucă toarta cafetierei si turnă în cele două cești.

— Fiți bineveniti la masa noastră, domnilor, li se adresă capul Houghlander. Cum doriți să arate peisajul în care vom trata afacerea? Aveți vreo preferință anume pentru peisaje extratherrane? Ori poate că vă plac interioarele de colonie? Capturile video spectaculoase din spațiul interstelar? Orizontul metastatic al găurilor negre?

Haffar întinse mâna și îl apucă de încheietură. Ca- fetiera se clătină.

— Totuși, de ce un andreid? Practic, un experiment de unealtă-auxiliară declarată necorespunzătoare și retrasă de Administrație.

J

Shorn așeză cafetiera pe masă. In spate, acolo unde până în urmă cu câteva minute se înălța o pădure de ciuperci înecate în șuvoaiele furtunii, începea să se în- firipe aglomerația inumană a unui centru de colonie spațială. Poate al celei de pe Mercur, presupuse Van Kummikel, examinând cu coada ochiului sfera uriașă a lui Sol, care părea că o să se prăbușească peste se- misfera opacă a acesteia.

246

Sinucidere gravitațională Aurel

— Câmpurile magnetice care susțin realitatea

virtuală nu interferează decât într-o mică măsură cu ei și nu îi deteriorează, răspunse capul Manisecca, după câteva clipe, perioadă în care se consultase din priviri cu cealaltă parte a sa.

Haffar Olinnar Gunther îi aruncă, la rândul său, o privire încărcată de subînțelesuri colegului său Van Kummikel.

Un alt android se apropie dinspre aglomerația urbană, cu o tavă de argint pe care era așezat un bilet împăturit. Se înclină în fața mesei și întinse tava către stăpânul său. Bicefalul luă biletul și îl expedie pe purtătorul său cu un gest spre locul din care venise. Cele două capete se apropiară atât cât le permiseră gâturile și citiră repede informațiile de pe el, apoi degetele îl sfâsiară în bucăți si le aruncară într-un cos de metal de lângă piciorul mesei. Bucățelele de hârtie se autoaprinseră și arseră cu flacără aproape albă, lăsând în urmă un scrum fin.

— Aceasta este o explicație pentru un profan, domnilor Shorn. Haffar se aplecă, la rândul său, peste masă. Se știe foarte bine că niciun fel de unealtă-auxiliară nu rezistă acelor câmpuri magnetice, cu atât mai puțin una care ar proveni din perioada de pionierat a acestora. De fapt, și să mă avertizați dacă greșesc, de fapt, Iuri nu este nici pe departe un andreid, așa cum ne-a fost prezentat. Logicialul îmi transmite că acest tip de

unelte-auxiliare a ieșit din istorie pe poarta din spate. Si. oricum, bateriile nu le-ar fi rezistat mai mult de un secol și jumătate, cu toate îmbunătățirile făcute. Mai mult, Iuri părea să facă

parte din însăși structura acelei realități virtuale, după felul în care s-a reinventat, atunci când s-a întors din canion.

— Aveți vreo presupunere interesantă de făcut, domnule Gunther? Capul Houghlander îl fixa cu intensitate, în timp ce Manisecca sorbea din cafea. Una care să aparțină cu adevărat speciei din care faceți parte și nu logicialului cu care v-a înzestrat Administrația?

Van Kummikel își izbi palmele una de alta, în încercarea de a atrage atenția.

— Mi-e teamă că tocmai am deviat de la subiectul discuției și afacerii noastre, domnilor. Vizita noastră aici are un scop cât se poate de precis. Nu ar trebui cumva să...?

— Va să zică acesta a fost scopul excursiei pe care ne-ați propus-o în căutarea domnului Zamyski, nu, domnilor Shorn? Ne-ați supus unei investigații. In fapt, întreaga realitate în care ne-ați introdus nu a fost nimic altceva decât o platformă de observație și investigație de sorginte extratherrană. Care ne-a disecat și ne-a examinat felie cu felie, apoi v-a comunicat concluziile.

— Și dacă ar fi așa? Condițiile unui stres puternic scot la iveală cele mai neașteptate și bine ascunse in-

formații din subconștient. Capul Houghland rânji și îi făcu cu ochiul. Ne-am putut lămuri cu privire la proveniența voastră, indiferent cât de bine v-au fost ascunse adevăratele identități. Știm că sunteți agenți ai Consiliului Mic al Administrației, în calitate de enti- tăți aliene atașate. Nu ne

făceam iluzii prea mari, dar tot speram cumva că am fi putut încheia vreo mică afacere împreună. Așa, însă, înțelegem că este vorba despre un flagrant prin care se încearcă obținerea de informații considerate secrete de la un deținut protejat de legile solariene.

— înțelegeți bine. Adevărul este însă mult mai... întortocheat, dacă mi se permite să spun așa. Haffar își scoase pipa și o bătu cu gura vetrei de tăblia mesei. Pot să fumez?

— Niciun viciu nu este interzis la Rammayan.

— Atunci l-aș ruga pe colegul meu să preia frânele discuției, până reușesc să umplu pipa.

Umanitatea, aflată în plin proces de expansiune cosmică, întâlnise mai multe forme de inteligență ex- tratherrană, atât în interiorul, cât și în exteriorul Sistemului Sol. Cu câteva mai avansate tehnologic începuse un proces de colaborare, iar cu una stabilise contacte diplomatice. *Eleații* (denumirea reală cu care apărea în Cartea întâlnirilor Cosmice era necunoscută marelui public) își trimiseseră diplomații la ambasadele de pe Phobos, dar pentru a nu exista pericolul

apariției vreunei stări de rejecție, datorată aspectului fizic, capsula în care își duceau existența ambasadorul principal fusese încorporată într-un corp uman de rezervă, care fusese animat în acest scop. Când Lordul Theftar al Edgeari, subsecretar în Apărare, după studierea unor arhive vechi ale departamentului, își manifestase încredințarea că raptorul plutonian Gram- michele-Zamoyski nu își ținuse până la

capăt partea de promisiune legată de predarea completă a Cimitirului Xenoc, fusese înființată o comisie care să studieze cazul, în fruntea ei fiind numit comisarul averilor corporatiste spațiene, Ordan van Kummikel. Iar ca secund îi fusese alocat ambasadorul eleat, Haffar Olinnar Gunther, în corpul pseudouman care-i fusese atribuit pe perioada mandatului.

— O cursă, da, domnilor Shorn, dar nu una așa cum v-ați fi putut închipui atunci când ne-ați primit în acest birou. Pentru că, în realitate... Haffar se opri și întinse pipa în direcția colegului său. în realitate, nu dorim să-l spionăm pe acest raptor în folosul Administrației Spațiale, ci cu adevărat să-i facem o propunere interesantă. Cu atât mai interesantă cu cât acum vă vorbesc în numele speciei *eleaților,* ale căror interese le reprezint în Sistemul Sol.

Mâna dreaptă a lui Shorn bătea darabana în tăblia mesei, dar cele două capete îl fixau cu un vădit interes pe vorbitor.

250

Sinucidere gravitațională Aurel

— Suntem numai urechi, râse capul Manisecca.

— Dar nu mai mult de un minut, completă capul Houghlander, încruntând sprâncenele. După care, dacă nu ne convingeți, vă așteaptă expulzarea. Una care nu o să vă placă, putem să garantăm asta.

Haffar ridică pipa spre ele. O șuviță albă de fum se ridică spre tavanul acoperit de norii răvășiți de furtuna care se încheiase. Van Kummikel se uită la el si dădu din cap.

— Știm că, într-un fel sau altul, domnul

Grammi- chele-Zamoyski deține încă în proprietate un număr mare de nave extraterestre din Cimitir. Specia mea nu a reușit încă să iasă în spațiu cu propriile-i forțe, așa că s-a decis să cumpere de la el o sută de nave, funcționale, care să nu necesite reparații capitale și al căror principiu de funcționare să fie accesibil inteligențelor noastre încă neadaptate la zborurile cosmice. Dacă toate aceste condiții vor fi îndeplinite, am fost abilitat să declar că nu va exista tocmeală pentru prețul global de achiziție.

»

— O sută de nave cu aceste caracteristici! fluieră capul Houghlander și ochii albaștri clipiră de mai multe ori, semn al unei tulburări emoționale greu de stăpânit. Dar câte nave vă închipuiți domniile-voastre că mai deține acest raptor, după ce a predat Portul Xenoc Administrației, ca semn de colaborare pentru obținerea unei reduceri de pedeapsă?

251

Sinucidere gravitațională Aurel

— Probabil că de trei sau patru ori pe-atât, răspunse netulburat Ordan van Kummikel. Orice afacerist adevărat își ia niște marje de siguranță atunci când pornește o afacere. Ori cea perfectată cu Administrația a fost probabil pe durata cea mai lungă, din cele anta- mate până atunci. Era normal să nu cedeze toate atuu- rile din mânecă.

— Mda, plescăi din buze capul Houghlander. Și ce ați face dacă ați afla că, în realitate, a oferit întreg Cubul Administrației, atunci când a obtinut reducerea pedepsei?

Cei doi se priviră lung, după care Van

Kummikel izbucni în râs.

— Să nu ne ascundem după degete, domnilor Shorn. De ce credeți că mă aflu aici, în poziție neoficială? Administrația nu s-a îndoit niciodată de faptul că domnul Zamoyski și-a păstrat câțiva ași pe mânecă, pentru o confruntare judiciară ulterioară. Momentul acela se pare că a sosit. In mod oficial, Administrația nu poate să vândă niciunei puteri aliene nave spațiale produse de specia umană, deoarece acest lucru e interzis prin Constituție. Dar neoficial dorește să ajute administrația eleată să deschidă porțile spațiului pentru specia lor. Constituția Solariană nu precizează nimic în privința unor nave de origine extrasolariană, dar nu se dorește oferirea unui precedent în materie. Așa că s-a ajuns la concluzia că îi putem ajuta pe eleați, vân-

zându-le nave care nu aparțin Administrației, iar domnul Zamoyski ne-ar putea ajuta în această privință. Evident că pentru asta va trebui plătit un preț. O parte din el va fi oferit de către domnul amabasador, aici de față. Este vorba despre un împrumut pe termen foarte lung, pe care Banca Saumskandia îl oferă administrației eleate, în schimbul unei dobânzi modice și a posibilității de a deschide o filială pe una din cele două planete gemene ale lor. Cea de-a doua parte a acestui preț reprezintă o discuție între reprezentantul legal al domnului Zamoyski și purtătorul de cuvânt al Administrației, în vederea reducerii pedepsei rămase în execuție cu un interval cuprins între 250 și 525 de ani, plus alte câteva facilități pentru

perioada de detenție rămasă în execuție.

J

Van Kummikel făcu o pauză, își linse buzele și sorbi o gură de cafea. Se uită la colegul său, parcă așteptând o confirmare, apoi își drese glasul și rămase în așteptare.

— înțeleg că aveți o ofertă de făcut.

— Două oferte. Una, care privește un lot de 24 de nave, de dimensiune medie, pentru societatea eleată. Alta, care aduce în discuție un lot de 88 de nave, cu di- mensiuni și capacități de luptă diferite, în funcție de cerere, pentru societatea solariană. Fiecare tip de navă va avea parte de un preț diferit, iar tranzacția se va efectua între persoane particulare: domnul Zamoyski, pe de o parte; domnul Haffar Olinnar Gunther, pe de

alta; persoana mea, ca reprezentant al Administrației, pe de alta. Lichiditățile vor fi asigurate de Banca Saum- skandia, iar certificatul de garanție îi va aparține Concernului Biotema, singura societate desemnată să facă afaceri în afara spațiului solarian. E suficient pentru domnul Zamoyski?

Cele două capete se priviră, apoi Manisecca ridică o sprânceană.

— Cred că ai putea să îl întrebi singur.

Scutură clopoțelul de aramă din colțul mesei și printre norii duși de curenții de aer către colțurile îndepărtate ale încăperii, își făcu apariția silueta ușor cocoșată a lui Iuri.

— Domnule Zamoyski... Capetele Manisecca și Houghlander se aplecară în semn de salut.

Credem că de data asta e vorba despre o afacere și nu o cursă. Vreți să vă așezați la masa tratativelor? Ca de obicei, procentul nostru va fi de 11%. Putem să comandăm ceva de la bucătărie pentru cei prezenți?

Trei

Mâncaseră si băuseră zburând în nacela unui aero- stat. Iluzia era atât de bine concepută, încât simțeau chiar și împunsăturile curenților de aer în pereții nacelei, iar norii prin care treceau aveau consistența abu-

rilor de locomotivă. Van Kummikel se văzu nevoit să folosească de mai multe ori șervetul alb de sub cot pentru a-și șterge fruntea și obrajii de picurii fini de apă, care condensau pe orice suprafață mai caldă din jur. împinse farfuria de ceramică într-o parte și își privi cu atenție comesenii.

Fusese ideea capului Houghlander să servească masa în cer, motivând că astfel erau mai siguri de păstrarea secretului conversației. Mai mult, tot el stăruise ca actele care urmau a fi întocmite să fie materiale si » realizate pe suport clasic de hârtie.

— Nimeni nu poate sparge un cod de hârtie, argumentase el. Cine va dori să aibă acces la informațiile de pe acest suport, va trebui să fure, fizic, acea hârtie. Expunerea fiind atât de mare, riscul ca acest lucru să se petreacă este extrem de mic.

Van Kummikel obiectase că suportul de hârtie

nu mai exista de mai mult de o jumătate de mileniu, iar până ce se va obține aprobarea fabricării sale, chiar și într-o cantitate redusă, va fi nevoie de o perioadă îndelungată de timp. Capul Manisecca intervenise, determinând mâna stângă să pună pe tăblia mesei biletul primit anterior de la chelnerul android.

— Nu e nevoie de aprobări, domnilor. Deținem secretul fabricării acestui suport și, dacă veți fi de acord cu el, în câteva clipe vom avea la dispoziție un op întreg, pe suprafața căruia vom putea înscrie orice vom dori.

255

Sinucidere gravitațională Aurel Cărășel

— Și cine va face asta? întrebă plin de curiozitate Ordan van Kummikel. De secole întregi, nimeni nu mai știe să scrie, ci doar să citească.

O pală de vânt făcu balonul să se încline spre dreapta, iar farfuriile și tacâmurile alunecară spre marginea mesei. Un pahar de sticlă se răsturnă mai înainte ca androidul chelner să aibă timp să intervină. Vinul se scurse pe fața de masă care imita bumbacul, iar câțiva stropi le săriră pe haine. Corpul Shorn își trecu podul palmelor peste materialul umezit, netezindu-i cutele.

— Am să o fac eu, dacă nu vă deranjează. Iuri îi privea, cu capul lăsat într-o parte și cu o lucire vicleană în ochi. Corpul care mă susține este semiartificial și nu uită niciodată ce a apucat să învețe.

— Dar semnăturile noastre? Țin tot de partea cu scriitura, nu?

— Este suficientă o simplă amprentare, care va păstra câmpul biomagnetic în captură. Protocoalele sunt deja formalizate, va fi de ajuns să completez numele domniilor voastre, numărul navelor supuse actului de vânzare-cumpărare, tipul de monedă utilizat și valoarea efectivă a tranzacției. Va dura ceva mai puțin de cinci minute și apoi vom putea merge să vedeți marfa.

— Să nu-mi spui, domnule Zamoyski că...

— Iuri. E de ajuns. Nimeni nu mă mai apelează așa de secole.

256

Sinucidere gravitațională Aurel

— în fine, Iuri, reluă Van Kummikel. Să nu îmi spui că navele se găsesc pe acest planetoid. L-am scanat înainte de sosire, cu cel mai bun scaner ale Marinei Spațiale, și nu a existat nici măcar conturul vreunei nave aliene în toată zona.

— Nu spun. Andreidul păru că zâmbește. Completăm actele și apoi veți vedea marfa. Cuvântul unui raptor este suficient?

Trebuia să fie, conchise Van Kummikel, aruncând o privire scurtă dincolo de nacelă. Balonul zbura pe deasupra unei câmpii înguste prinse între două șiruri de dealuri, acoperite cu o vegetație scundă, de culoare cafenie.

— Ciuperci Unimo. Superproteice. Recomandate echipajelor de cursă lungă. Sunt mixate cu un spor halucinogen care creează o stare ușor euforică în creier, dublând efectul pozitiv al serotoninei. Din păcate, nu se pot cultiva pe toate solurile disponibile.

Capul Manisecca determină ridicarea brațului drept.

— Chelner! Hârtie, stilou, sugativă și suport pentru scris.

O ușă scundă se deschise din senin la marginea nacelei și un android îmbrăcat în smoching negru și cu părul legat la spate cu o fundă albă, intră în nacelă cu o servietă cu închizătoare de argint în mână. Se înclină în fata lui Iuri, deschise servieta, scoase cele ce- rute și le așeză unul lângă altul pe plăcuța de lemn

257

Sinucidere gravitațională Aurel

care servea drept suport. își îndreptă bustul și rămase nemișcat, așteptând alte ordine.

Andreidul răsfoi hârtiile care fosneau ușor în curenții de aer stârniți de înaintarea balonului. Le așeză J > i într-o anumită ordine și începu să completeze spațiile libere dintre cuvintele imprimate deja.

— Verificați, domnilor, dacă înscrisurile corespund cu realitatea.

Trebuia să corespundă, își spuse Ordan van Kummikel, străbătând în fugă rândurile. La un asemenea nivel, nimeni nu îndrăznea să te fure, fără să stârnească repercusiuni greu de imaginat și, mai ales, de stopat. La final, așeză amprenta degetului arătător pe caseta bifată cu un X mare.

— Si acum? »

— Acum vom coborî din nacelă și vom merge să vedem navele, domnule Gunther. Sunteti buni, dom- nilor, să vă apucați de frânghii? Vor fi câteva smuci- turi la asolizare.

Pe deasupra capetelor pluteau, împinse de vânt, bucăți de frânghie legate de plasa balonului. Se prinseră de câte una din ele, iar Shorn se agăță chiar cu ambele mâini.

Siguranță pentru fiecare cap în parte, se gândi Van Kummikel, stăpânindu-și cu greu un rânjet. Mai aveau numai foarte puțin și ajungeau la capătul misiunii. Atât de puțin, încât ar fi fost de ajuns să scoată brațul

liber peste peretele nacelei și să arunce inelul cu locator. Simplul fapt că nu s-ar mai fi găsit în atingere cu pielea sa, ar fi declanșat alarma la bordul cuirasatului „Arco Dune", aflat la ancoră la limita orbitei de reten- ție, și trupele de intervenție superrapidă ar fi ajuns la „Rammayan" mai înainte ca balonul să fie legat la sol. Adică mai înainte ca iluzia înconjurătoare să se destrame, iar ei să se trezească în încăperea multirol de la capătul coridorului tavernei. Acum exista suficient material probator care să permită Administrației să solicite și să obțină din partea oricărui tribunal acceptul pentru intervenții sofisticate de prelevare de memorie, iar locația Cimitirului ar fi devenit cunoscută.

El voia, însă, ceva mai mult de-atât. Voia să vadă cu ochii lui navele, mai înainte ca ele să devină proprietatea Administrației si accesul la ele să fie interzis ma- J »
relui public. Și, mai ales, să îi permită lui Haffar să le vadă pentru a putea transmite informația planetei sale. Devenea esențial ca și alții să afle ce putere militară colosală căpăta Sistemul Solarian, mai înainte ca strania flotă să fie ascunsă din nou și stocată pentru cercetări. Așa că păstră mâna pe lângă corp și lăsă aerostatul să revină la sol în liniște.

Coborâră pe scara de frânghie ce se balansa

aproape amenințător sub rafalele vântului. Când puseră, în sfârșit, piciorul pe podea, iluzia se destrămă în paiete sclipitoare, care se stinseră treptat, dezvăluind vechea

încăpere, cu masa de metal și chioșcul de lemn de care era aproape lipită. în stânga începea să se contureze din nou peronul gării din Era preCosmică, iar doi hamali trecură grăbiți foarte aproape de ei, împingând o platformă mare încărcată cu bagaje. Șuieratul strident al unei locomotive care trăgea la peron îl făcu pe Ordan van Kummikel să tresară și să-i arunce o privire întrebătoare colegului său. Acesta îi făcu semn că totul era în ordine, așa că se mulțumi să aștepte derularea evenimentelor.

Iuri îi apucă pe fiecare de câte un braț și îi împinse în direcția de unde se auzea sunetul de fierărie ciocnită. La câțiva pași în spate îi urma fără grabă bicefalul, cărând o valiză mare, din piele de porc, legată pe exterior cu două curele speciale. Un șir lung de doamne îmbrăcate în rochii cu volane și cu pălării încărcate de flori și păsările artificiale așezate pe părul legat la spate în împletituri meșteșugite, le tăie calea și se văzură nevoiți să aștepte până ce dispărură în direcția unui peron care de-abia începea să prindă contur. în urma lor, patru hamali împingeau o platformă uriașă pe care era încărcată o movilă de bagaje. Ajunseră la peronul către care îi direcționa andreidul chiar în clipa în care impiegatul făcea semne mecanicului cu stegulețul. Se uită în grabă peste biletele prezentate de Shorn și le făcu semn să urce în vagon.

Trenul pomi scârțâind, mai înainte ca ei să reușească să ajungă într-un compartiment liber. Când se așe-

zară, locomotiva prindea viteză, trimițând semnale acustice către imprudenții care traversau liniile fără să se asigure.

— Nu era vorba că mergem să vizităm navele? întrebă Haffar, căutându-și pipa prin buzunare. Credeam că este vorba despre niște nave spațiale.

— Orice drum are mai întâi un început și abia apoi un sfârșit. Pentru o călătorie ai nevoie sau de proprii- le-ți picioare sau de un mijloc de transport, răspunse enigmatic capul Manisecca. Orice mijloc de transport este bun atunci când te ajută să străbați drumul propus. Nu-i așa, Hough?

Dar capul Houghlander se prefăcea că picotește și nu îi răspunse. Bicefalul se așezase pe bancheta din fața lor, chiar lângă geamul pătat de praf, iar Iuri rămăsese în picioare, în cadrul ușii întredeschise.

— A obosit, îl scuză el. Nu-i priesc două călătorii una după alta. Vă asigur însă că Iuri a făcut cea mai potrivită alegere și că foarte curând vom ajunge la destinație și că veți avea parte de flota promisă.

— Logicialul meu îmi spune, după asamblarea premiselor, că orice călătorie cu trenul sfârșește, obligatoriu, într-o gară. Nu am mai călătorit cu așa ceva până acum, așa că nu am o idee exactă despre cum arată una. Bănuiesc, totuși, că nu ca un port cosmic.

— Domnule Gunther, nu are niciun rost să

puneți la îndoială buna credință a lui Iuri. Bicefalul îi aruncă

o privire andreidului, care îi asculta nemișcat. Dacă a spus că vă conduce să vedeți navele, exact asta face acum. Aveți doar puțină răbdare.

După câteva minute de mers, trenul ieșise din gară și acum înainta printre casele dărăpănate de la periferie. Iluzia era atât de puternică, încât pe Van Kummikel îl usturau nările de mirosul iute al fumului de cărbune. își simțea transpirația scurgându-i-se de-a lungul șirei spinării și se gândi cât de incomode se dovedeau aceste mijloace primitive de locomoție, pentru care standardele obișnuite de pe navele cosmice păreau un paradis de neatins.

Tăcură o vreme, apoi cele două capete începură să converseze între ele, cu voce scăzută, într-un dialect necunoscut. Van Kummikel se strădui câteva clipe să înțeleagă ceva, apoi sfârși prin a renunța. Trenul înainta domol, scoțând volute groase de aburi atunci când ajungea la vreo curbă și trebuia să încetinească. Haffar își rezemase capul de tetiera îmbrăcată în catifea albastră și scotea cercuri de fum alb, pe care le trimitea spre plafon. Treptat, îl cuprinse o stare de mole- șeală și simți cum i se închid pleoapele. Nici nu mai tinea minte când dormise ultima oară. îi era bine si * » starea de agitație produsă de adrenalină se risipea treptat, de parcă s-ar fi cufundat într-o apă fierbinte. Nici nu realiză momentul în care trenul se opri, scârțâind din toate încheieturile și doar mâna fermă a lui Haffar pe umărul său îl făcu să se trezească.

— Se pare că am ajuns. Ar fi bine să rămâi cu ochii deschiși.

Iuri deja dispăruse de-a lugul coridorului, iar bicefalul îi luase locul în cadrul ușii, așteptându-i. Se ridică în picioare dintr-o mișcare și îl urmă îndeaproape pe Haffar. Prin ferestrele înguste se vedea reconstrucția unei gări deschise, dintr-un secol revolut. Piese mari din metal, pistoane uriașe, roți dințate de dimensiunea unui copil mic, platforme de schimb, cazane de cupru strălucitor, toate aranjate după dimensiuni, în spatele unor garduri de sârmă ghimpată. In dreapta, în plan îndepărtat, se vedea clădirea unei gări, cu o prelată înclinată deasupra peronului.

Coborâră treptele de metal și se luară după Shorn, care părea că mai fusese prin zonă de câteva ori și nu avea nevoie de indicații pentru a se descurca. Drumul merse o vreme drept înainte, către clădirea cu acoperișul din țigle roșii, apoi făcu o buclă largă și se îndepărtă de ea, îndreptându-se spre un gard înalt, din zidărie, care părea să taie orizontul în două. Ajunseră în dreptul unei porți duble, din lemn masiv, în cadrul căreia îi aștepta Iuri.

Van Kummikel oftă și își lovi palmele una de alta, obosit. Unde îi ducea raptorul? Din câte văzuse pe hărțile catagrafice, pe Corolleo exista un singur cos- moport, iar acela se afla aproape de polul sud al pla- netoidului. Era o construcție masivă, care ocupa 42 de

hectare și avea o amprentă magnetică vizibilă de pe orbită. în mod sigur, dincolo de ziduri nu se găsea acel cosmoport. Atunci ce?

— Te gândești la ce mă gândesc și eu?

Haffar își subție buzele într-o schimă atât de umană încât bărbatul se întrebă de ce acceptase această asociere ciudată, care nu părea să aibă vreun viitor.

— Dacă și tu te gândești la o cursă care abia acum s-a declanșat, da. Poate că, într-adevăr, Iuri ne-a păcălit cu niște hârtii cărora noi le-am acordat o atentie ne- » » meritată, și a aflat că Administrația știe deja ce ascunde. Logicialul tău ce spune?

Haffar ridică din umeri, cu ochii fixați pe bicefal. Acesta își trecea palma deasupra unui cititor de amprente. Poarta vibră o clipă, apoi începu să se deschidă lent. Iuri își ridică fruntea și îi privi cu ochi strălucitori.

— Vă rog să poftiți, domnilor. Imperiul Zamoyski vă așteaptă.

Ordan van Kummikel se holbă către spațiul din spatele andreidului. Dădu să spună ceva, dar nu reuși să îngaime nici măcar o silabă. Alături, Haffar lăsă pipa să-i alunece din mână și făcu doi pași, depășindu-1 prin dreapta și aproape izbindu-se de bicefal. Acesta se trase într-o parte, făcându-le loc.

Dincolo de linia porții, întreg universul cunoscut se oprea ca retezat de un satâr. Nu rămăsese decât negrul halucinant al spațiului cosmic, vrâstat de sclipi-

rile unor stele îndepărtate și necunoscute. Iar în acest spațiu se zăreau două bare metalice, întretăindu-se într-un unghi de 90 de grade, pierzându-se în hăul cosmic la ambele capete. Pe ele, anclanșate prin prize magnetice, se roteau lent nave cosmice de diferite dimensiuni, forme si arhitecturi. O lucire roșiatică vă- lurea în parta inferioară a scenei? ecranului? - Van Kummikel nu se simțea în stare să definească ceea ce vedea în față. Părea că provine de la un motor ionic în funcțiune, dar el știa că în apropiere trebuia să se rotească sfera uriașă a lui Marte, estompată puțin de Triada Albă. Apoi, din dreapta își făcu apariția o nouă bară, mai groasă și mai lungă decât primele, ceea ce voia să însemne că se găsea mai aproape decât ele. O structură bizară, de dimensiunea unei piramide, își schimba arhitectura la fiecare două minute. Apoi an-samblul se răsuci încă o dată, aducând în prim-plan 12 nave-cochilie angrenate într-o mișcare contrasens una în jurul alteia, iar piramida prinse să se îndepărteze lent, îmbrăcându-se într-o mantie de lumină aurie.

— Cubul Xenoc, articulă încet Van Kummikel, apro- piindu-se de pragul porții.

Auzise atât de multe povești despre el încât acum, când se găsea la doar câțiva pași de linia ce-1 despărțea, i se părea încă și mai ireal decât înainte. întinse mâna, să atingă zidul de energie care separa încăperea unde se aflau de spațiul cosmic de dincolo de el. Se aștepta

la o furnicătură slabă, care avea să-i coboare de-a

lungul brațului și să se risipească în zona pieptului.

— Nu face as...!

Restul poruncii nu reuși să o mai audă, deoarece totul se întunecă în jurul său brusc. înainte de a se pierde în adâncurile lipsite de stele, reuși să-și spună că încă era un tip norocos, care văzuse Cubul, în timp ce alte câteva milioane care-1 căutau vor fi nevoite să se mulțumească în continuare doar cu poveștile și cu reconstituiri ale IA-urilor, construite pe raționamente stranii pentru mintea umană.

Patru

Ordan van Kummikel deschise ochii într-o încăpere albă, pe al cărei tavan albastru se fugăreau norișori. Printre ei zburau amorași cu aripi de porumbei, care trăgeau cu arcul unul în altul și se ascundeau în vata albă. La ferestrele înalte si luminoase se zăreau ramuri de măslini și frunze palmate de curmali.

Auzi un zgomot în dreapta și întoarse capul. Așezat pe un scaun, Haffar își bătea ușor vatra pipei de podul palmei. Părea că aștepta să se trezească și că nu știa ce să facă cu mâinile. Alături, în picioare, un droid cu role în loc de picioare ținea în mâini o tavă de sticlă pe care era așezat un flacon cu capacul înșurubat.

— Unde suntem? îngăimă, străduindu-se să-și

recapete vocea. Să nu-mi spui că și asta (își roti privirile de jur-împrejur) este tot o realitate ranforsată.

— Nu, zâmbi celălalt și încetă să mai lovească pipa. Ne aflăm într-una din stațiile modulare ale spitalului de pe Corolleo. în emisfera nordică. Aici nu riști să te lovești, din neatenție, de vreo ciupercă de mărimea unui copac. Locurile nu sunt propice pentru cultivarea giganților.

își mușcă buza de jos, continuând să zâmbească.

— Pesemne că te întrebi cum ai ajuns aici.

— Mă întreb, mormăi Van Kummikel, apoi se răsuci spre coșul de gunoi din metal și scuipă în el.

Se auzi un sfârâit. Bărbatul reveni cu fata în sus.

»

— îți mai amintești ceva din ultimele întâmplări?

își amintea totul, până la momentul în care atinsese zidul de forță.

— Știam că sunt calculate astfel încât să nu-ți producă leziuni la atingere, spuse.

— Nici nu ti-a făcut vreuna fizică. Haffar clătină din cap. Doar că ai leșinat și a trebuit să fii adus aici. In rest, nu simți că ai deține nicio altă amintire care să ti se 1 ♦

,

pară străină?

— Ar trebui? mormăi din ce în ce mai nemulțumit, își puse antebrațul pe frunte, astupându-și ochii. Este un efect al energiei care s-a scurs prin mine sau ce?

Cum stătea așa, în întuneric, nu observă semnul pe care Haffar îl făcu droidului și tresări atunci când »

plasturele dermic îi fu aplicat chiar sub cot. încercă să-1 smulgă de acolo, dar nu reuși. Un val de somn năvăli peste el ca o apă caldă și căscă cu poftă, cu toate că n-ar fi vrut să se exteriorizeze.

Când se trezi, pentru a doua oară, simți un gust ușor sărat și tresări înțelegând că își mușcase limba atunci când se zbătuse să îndepărteze plasturele. Deschise ochii, cât o lamă de cutit, lăsând lumina din ce în ce mai încenușată a zilei să îi pătrundă în irișii. Haffar Olinnar Gunther stătea pe același taburet, cu palmele așezate pe genunchi. Droidul dispăruse. în locul său, tot în picioare, aștepta o femeie cu trăsături frumoase, dar reci, de parcă ar fi fost sculptate într-o bucată de gheață. Chiar și ochii albaștri aveau ceva din răceala tăurilor de munte.

— Bine ai revenit la realitate, îl întâmpină Haffar, ridicând mâna dreaptă în semn de împăcare. Nu am vrut de la început să te sedăm, dar am fost obligați la asta din cauza faptului că nu aveai acces la memoria de factură externă. Ești în regulă? Poți să vorbești?

— Du-te dracu'! își scuipă el cuvintele, ca pe niște pietricele. în mod clar îi venea greu să pronunțe, de parcă limba ar fi uitat brusc pozițiile necesare articulării. Du-te dracu'! repetă și de data asta parcă se auzi puțin mai bine.

— Bănuiesc că asta e o urare de bun găsit, zâmbi camaradul său, așezându-și iar palmele pe genunchi. Ia

încearcă din nou, să vezi dacă nu cumva ai căpătat acces la memoria de care vorbeam.

Găsesti vreo amin- tire pe care să o simți ca fiind străină?

încercă să se ridice în șezut, dar nu reuși. Asa că renunță și se strădui să descopere ceea ce-i ceruse celălalt. Cumva, își simțea creierul ca pe o cămară prea plină și de aceea era nevoit să umble cu grijă prin rafturi, ca să nu răstoarne ceva. Toate amintirile lui erau acolo: cele cu familia de întreținere de pe Deimos, cele cu studiile federale de la Institutul Chaplan, de pe satelitul mercurian Howo, prima întâlnire cu o fată, partida de schi-surf de pe Marele Lac Oval de pe Iapetus, cu ocazia susținerii probei de maturitate, înscrierea în Trupele Auxiliare ale Marinei Federale, prima misi- une-desant pe Colonia Lao-Tzî, misiunea de zece ani din Norul lui Oort, trecerea în rezervă, prima prelungire biologică, la care avea dreptul ca rezervist, naturalizarea pe Europa și cei șapte ani petrecuți în labirintul săpat în gheața groasă de 100 de kilometri, întâlnirea cu Xolotl și începerea studiilor de criminologie solariană, obținerea funcției de detectiv, primul caz rezolvat, cel al femeii-fluture de pe Omiga Doi, întâlnirea cu Haffar...

Tresări și se opri din vizionare. Ochii lui Haffar, care-1 scrutau cu atenție, semănau îngrozitor de mult cu aceia ai... capului Manisecca, aparținând bicefalului Shorn. Xolotl îi spusese că într-o bună zi urma să-i

fie partener pentru ceva mai mult decât o viață de om. Cu prelungirile de bază cu tot.

— Shorn? bâigui, neștiind dacă era vorba

despre o amintire reală sau de o amintire indusă.

— în sfârsit! exclamă celălalt. în sfârsit, Iuri. înce- pusem să cred că au făcut vreo eroare chirurgicală. Bine ai revenit, partenerule! Nici nu realizezi cum mă simt să fim din nou împreună.

Ba realiza. Pentru că, brusc, de parcă un stăvilar ar fi fost ridicat în mintea sa, o mulțime de amintiri năvă- liră si îl transformară în matricea care trebuia să fie.

— Am reușit? întrebă, dar știa deja că ajunseseră acolo unde își propuseseră.

ERD Xolotl se ținuse de promisiune și îi eliberase, în sfârșit, din prea lungul serviciu de paznici ai Cubului Xenoc. înlocuitorii lor se treziseră în corpuri noi, cu memorii vechi și cu propriile amintiri blocate. Aveau să-și petreacă următorul mileniu pe Corolleo, ferind astronavele depozitate acolo în cine știe ce scopuri uitate, de curiozitatea distructivă a umanilor, așteptând vre- muri mai bune pentru a le putea îndepărta din acel sector.

Iuri își mișcă brațul drept, testând corpul Van Kummikel. Scăpase de trupul andreitic, iar acesta urma să-i servească drept adăpost pentru secolele care-i mai rămăseseră de trăit si trebuia să se dovedească bun. Pentru că voia să profite din plin de el și de ceea ce avea să urmeze.

270

Sinucidere gravitațională Aurel

— Te-ai gândit la ce vei dori să facem prima oară? Shorn zâmbi cu precauție. Aș putea avea și eu un cuvânt de spus?

Se uită la el ca la o insectă a gheții satumiene.

— Si tu ce naiba ai vrea?

— Să mai rămânem o vreme pe Corolleo și să vedem cum se descurcă înlocuitorii noștri.

Iuri oftă si închise ochii. De când îl cunoștea, Shorn avusese numai idei ciudate. Auzi la el, mai voia să stea încă o bucată de vreme pe planetoidul acesta insipid! De parcă nu s-ar fi săturat de el până peste cap, în cele cinci secole de când intraseră în serviciul lui Xolotl!

Nu avea decât să rămână, își spuse, în timp ce se scufunda în apele mâloase ale somnului. El, unul, nu voia altceva decât să fugă cât mai departe de sistemul Lumilor Agricole, chiar dacă asta ar fi însemnat să trăiască în Norul lui Oort sau chiar mai departe, în sistemele stelare cele mai apropiate de Sol. Avea în cont banii câștigați de pe urma diferitelor afaceri pe care le făcuse din adăpostul lui „Rammayan" și la care Xolotl închisese ochii, ca să folosească o expresie tipic umană, în plus, pe doi sateliți minusculi ai lui Saturn se găseau îngropate în gheața amoniacului tezaurele pe care le adunase ca raptor, pe când era cunoscut drept Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski.

De ce l-ar mai fi interesat felul în care îsi executau * treaba paznicii Cubului?

CUPRINS

între cucerirea spațiului și construirea unui univers umanizat.....5

Fragmente din compendiul istoric....92

Răsărit de Marte pe Punta Arenas....25

Sinucidere gravitațională.....49

Baladă pentru Dralin.....88

Veșnic tânăr.....140

Portul Xenoc.....207